ANGIE THOMAS

YOUNG

De la autoarea bestsellerurilor *New York Times*
Ura cu care lovești și *Pe val*

Roman nominalizat la Prinz Award

TRANDAFIR DE ASFALT

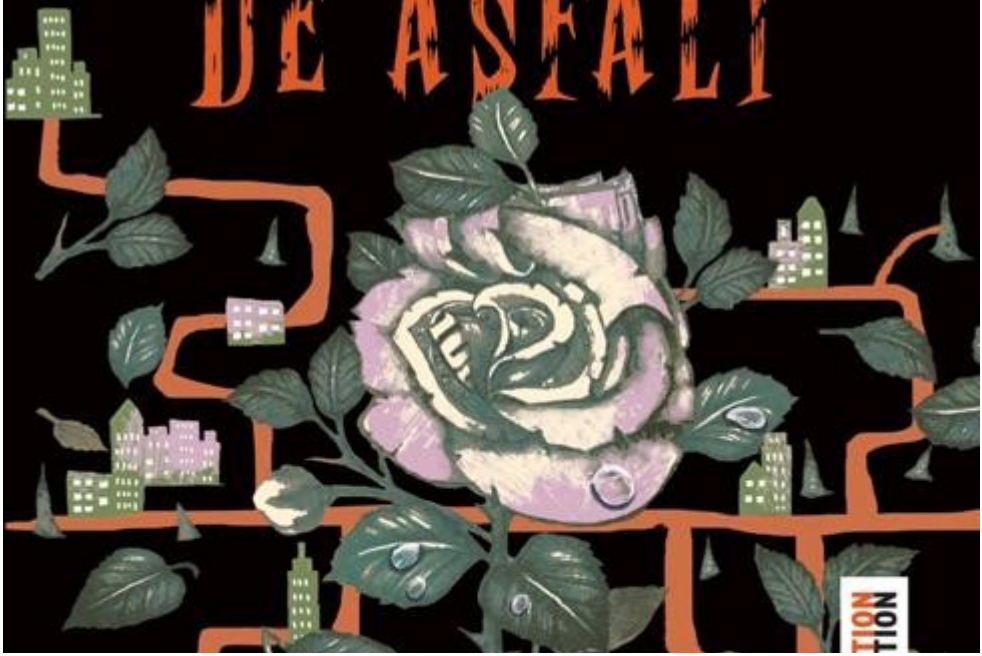

Angie Thomas

Trandafir de asfalt

Traducere din limba engleză de Cornelia Marinescu

EDITURA TREI
2022

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Autor: Angie Thomas

Titlul original: Concrete Rose

Copyright © 2021

All rights reserved

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1240-1
ISBN (EPUB): 978-606-40-1691-1

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoşaru

Design şi ilustraţie copertă: Andrei Gamarţ

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:

Rodica Creţu
Oana Apostolescu

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Pentru toţi trandafirii care cresc în asfalt.
Nu încetaţi să înfloriţi!

PARTEA ÎNTÂI
GERMINARE

UNU

Când vine vorba de stradă, există reguli.

Nu sunt reguli scrise şi nu le găseşti în vreo carte. Sunt chestii fireşti, pe care le ştii din clipa în care maică-ta ţi-a dat drumul afară din casă. Aşa cum e treaba cu respiraţia – ştii cum să respiri, fără să-ţi spună cineva cum să o faci.

Dacă ar exista totuşi o carte cu subiectul ăsta, ar avea o secţiune întreagă despre baschetul de stradă şi cea mai importantă regulă ar sta în capul listei, scrisă cu litere îngroşate:

Nu te lăsa bătut măr la baschet în prezenţa unei tipe drăguţe, mai ales dacă e iubita *ta*.

Eu însă exact asta fac. Sunt bătut măr la baschet de faţă cu Lisa.

— E-n regulă, Maverick, îmi strigă ea, de la una dintre mesele de picnic. Te descurci!

Pe bune? Nu mă descurc deloc. Eu şi King, zero puncte, faţă de cele 11 ale lui Dre şi Shawn. Încă un punct... şi câştigă. King, cât un munte, ai crede că e în stare, cât de cât, să-l blocheze pe Shawn, cu fundul ăla sfrijit al lui. Dar Shawn trece de el ca şi cum nici n-ar exista. Parează la coş, aruncă din săritură, tot tacâmul. Îi face pe amicii de pe margini să o ia razna iar pe King, să pară un prost.

Nu pot să mă supăr pe King. Nu după toate câte s-au întâmplat azi. Nici mie nu prea îmi stă mintea la joc.

Azi e una dintre acele zile de august perfecte, cu soare din plin, fără să fie prea cald încă pentru un baschet. Rose Park e plin cu tipi din banda King Lords, îmbrăcaţi în gri şi negru – se pare că toţi fraţii au venit să facă un meci aici. Nu că ar avea nevoie King Lords de vreun pretext ca să vină în Rose. E teritoriul nostru. Noi aici ne facem combinaţiile, aici ne pierdem timpul şi pe terenul de aici îi batem la fund.

Îi pasez mingea lui Dre.

— Haide, Mav, zice, cu gura până la urechi. Să pierzi aşa, de faţă cu tipa ta? Trebuia să fi jucat Lisa în locul tău.

— Ooohoo, se aude ecoul celor de pe margine.

Dre nu mă slăbeşte niciodată, pentru că sunt vărul lui şi sunt mai mic decât el ca vârstă. M-a bătut mereu, de când am crescut destul ca să pot ţine mingea în mână.

— Îţi faci griji că ţi-o iei într-un mare fel de faţă cu fetele *tale*? îi zic. După asta, Keisha şi Andreanna n-o să mai vrea să spună că eşti al lor.

Se aud alte exclamaţii „Ooohoo”. Keisha, logodnica lui Dre, e şi ea lângă Lisa la masa de picnic şi râde. Keisha, împreună cu fata lui Dre, Andreanna, pe care o ţine în poală.

— Ia te uită la fratele nostru ucenic, ce se mai sparge în figuri, zice Shawn, rânjind cu grillul[1] lui de aur.

— Ar trebui să i se spună Martin Luther King, pen’ că sigur visează, dacă i se pare că o să câştige, spune şi Dre.

— Am un vis, face Shawn, încercând să-l imite pe MLK –, că într-o bună zi o să poţi să calci pe acest teren şi o să obţii şi tu un amărât de punct!

---

[1] Grill – în cultura hip-hop, tip de bijuterie din metale preţioase, purtată pe dinţi. (*N.t.*)

Fraţii mari râd cu poftă. Adevărul e că gluma lui Shawn putea să fie un rahat şi ei tot ar fi râs. Aşa stă treaba când eşti regele încoronat al bandei King Lords, când eşti Cezar al Romei. Lumea face exact ce trebuie, ca să-ţi intre în graţii.

— Nu-i lăsaţi să vă ia peste picior, Li'l Don şi Li'l Zeke, strigă unul dintre ei.

Nu contează că taică-meu e închis de nouă ani sau că tatăl lui King e mort tot cam de-atât. Ei au rămas tot Big Don, fostul rege, şi Big Zeke, mâna lui dreaptă. Aşa că eu sunt Li'l Don şi King e Li'l Zeke. Probabil că încă nu suntem destul de mari ca să ni se spună pe numele nostru adevărat.

Dre bate mingea.

— Ce-i faci, vere?

Avansează. Eu îl urmăresc şi mă izbesc drept în pieptul lui Shawn. Fac un blocaj. Dre scapă de mine şi King se ia după el, lăsându-l pe Shawn liber. Shawn se duce glonţ spre coş. Dre aruncă mingea sus şi...

La dracu'! Shawn bagă mingea în coş cu mâna, fix de lângă King.

— Poftim! exclamă Shawn, agăţat de inelul coşului.

Sare jos şi îi strânge mâna lui Dre, după ritualul pe care îl practică de când erau doar nişte plozi.

— Nu se pun ei cu noi! zice Shawn.

— Păi, ce-ar fi! spune Dre.

Chestia asta nu se va termina *niciodată*. Şi peste 30 de ani de-aici încolo, Dre o să zică ceva de genul: „Îţi aduci aminte când eu şi Shawn nu v-am lăsat să marcaţi?"

King loveşte mingea de asfalt.

— Rahat!

Chiar pune la inimă când pierde.

— Hei, ia-o mai moale, îi zic. Le-o tragem data...

— V-au făcut zob! zice râzând P-Nut, unul dintre fraţi.

E un tip scund, cu barbă deasă, şi toată lumea îl ştie că e gură-mare. Din cauza asta are faţa şi gâtul pline de cicatrici.

— De mult trebuia să nu-ţi mai spunem Li'l Don. Eşti o ruşine pentru GO, să joci în halul ăsta.

Gaşca de pe margini râde.

Îmi încordez maxilarul. Ar trebui să mă fi obişnuit cu împunsăturile lor. Să-i las pe toţi proştii din gaşcă să spună că nu sunt la fel de dur ca taică-meu, că nu ţin strada ca el, că nu sunt nici pe departe la fel de bun ca el, la nimic.

Habar nu au ei ce fac în secret.

— Semăn cu taică-meu mai tare decât crezi, îi zic lui P-Nut.

— N-aş fi zis. Data viitoare, mălai mare ăla ar trebui să facă tot atâta efort să joace pe cât face când mănâncă.

— Sau aş putea să-ţi tăbăcesc fundu', zice King şi înaintează un pas spre P-Nut.

P-Nut face şi el un pas spre King:

— Ce vrei, tâmpitule?

— Hei, hoo, hoo! zic şi îl trag pe King înapoi, care sare rapid la bătaie de felul lui. Ia-o mai uşor!

— Mda, zice şi Shawn. Calmaţi-vă! E doar un meci de baschet.

— Corect, corect, scuze, spune P-Nut, cu braţele ridicate. Aşa sunt eu, mai ţâfnos de felul meu.

Mai cum? Mă jur că P-Nut inventează cuvinte ca să pară isteţ.

La cum îi freamătă lui King nările, am senzaţia că la el e vorba de mai mult decât un meci. Se scutură să-i dau drumul şi porneşte să traverseze parcul. Shawn, Dre şi tot restul lumii se uită la mine.

— Are multe pe cap, asta-i tot, mormăi eu.

— Mda, zice şi Dre către Shawn, în şoaptă. Îţi aduci aminte de treaba cu el, Mav şi fata aia, de care ţi-am zis? Azi află.

— Nu e o scuză, Dre, răspunde Shawn. Mereu îi sare muştarul. Ori îşi ţine nervii-n frâu, ori o să fie el ţinut în frâu.

Cu alte cuvinte, o cafteală. Aşa fac fraţii mari din bandă, când vor să ne ţină la respect pe noi, ăştia mai mici. Vezi tu, în banda King Lords există ranguri. Ai puştanii, durii de şcoală generală care se jură că sunt rangul doi. Fac tot ce le spunem noi, ceilalţi, să facă. Pe urmă ai fraţii-ucenici, ca mine, King şi tovarăşii noştri, Rico şi Junie. Noi ne ocupăm de iniţiere, de recrutare şi de vândut iarba. Apoi e gaşca fraţilor mari, ca Dre şi Shawn. Ei vând chestiile mai tari, au grijă ca noi, ceilalţi, să avem ce ne trebuie, se ocupă să facă alianţe şi să disciplineze pe oricine întrece măsura. Când avem dificultăţi cu cei din Garden Disciples, banda din partea de est, de obicei ei le rezolvă. Apoi vine nivelul GO, gangsterii de origine. Sunt tipi adulţi, băgaţi de mult în treaba asta. Ei îi fac recomandări lui Shawn. Problema e că nu au mai rămas prea mulţi GO pe stradă. Cei mai mulţi sunt închişi, ca tata, sau morţi.

O bătaie din partea fraţilor mari nu e de glumă. Nu pot să-l las pe King să-şi iasă din fire în halul ăsta.

— Vorbesc eu cu el, îi zic lui Shawn.

— Ar fi bine s-o facă cineva, spune şi se întoarce către ceilalţi. Ei, cine mai vrea s-o încaseze pe teren?

King aproape că iese din parc. O iau la goană, să-l prind din urmă.

— Băi vere, nu poţi să te iei aşa de lume! Vrei să ne bagi în belea?

— Mav, n-o să las pe nimeni să mă insulte, mârâie King. Mă doare-n cot că e unul dintre cei mari.

Mă uit înapoi spre teren. Suntem destul de departe, pentru ca Shawn sau ceilalţi să mă audă.

— Trebuie să ne ţinem firea, îţi aminteşti?

De şase luni încoace, eu şi King vindem droguri pe la spatele fraţilor mari. Cum spuneam, fraţii-ucenici nu pot să vândă decât iarbă, dar din asta nu vin nici pe departe la fel de mulţi bani ca de la marfa adevărată. În plus, cea mai mare parte din câştig trebuie să le-o dăm lui Shawn şi celorlalţi, pentru că ei furnizează marfa. Într-o zi, King a decis să-şi facă propria afacere, pe lângă, şi să-şi tragă propriul furnizor. M-a băgat şi pe mine, rapid. Acum avem buzunarele doldora.

Dacă Shawn şi ceilalţi află, suntem în rahat până în gât. E aproape la fel de rău ca şi când le-am lua teritoriul. Dar, hei, mama are două joburi. N-ar trebui să fie ea obligată să-mi cumpere încălţări şi ţoale, când abia se luptă să avem un acoperiş deasupra capului. Pe bune!

— Lasă-l pe P-Nut sau pe alţii să spună ce dracu’ vor, îi zic. Noi ne vedem de schema noastră şi doar pe asta tre’ să ne concentrăm. ’N regulă?

Îi întind mâna. La început, King se uită la ea şi nu ştiu dacă e din cauza lui Shawn sau a lui P-Nut ori din cauza situaţiei în care suntem.

— Mda, e-n regulă, zice într-un final şi bate palma cu mine.

Îl trag spre mine şi îi dau uşor un pumn în spate.

— Nu-ţi face griji cu treaba ailaltă. O să se rezolve aşa cum trebuie.

— Nu-mi fac griji nici că da, nici că nu. Ce-o fi o fi!

La fel spune şi despre faptul că ai lui au fost ucişi când el avea 11 ani şi despre toate câte a păţit cu familiile lui adoptive. Cred că, dacă el vrea să lase lucrurile aşa, pot şi eu s-o fac.

King iese din parc şi eu mă duc la Lisa. E frumoasă la maximum. Are un tricou cu vedere la buric şi nişte pantaloni scurţi de mi-a pus mintea pe bigudiuri.

Mă opresc fix între picioarele ei.

— Suntem varză, nu?

— Aţi putea să transpiraţi ceva mai tare, zice şi îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului meu.

— Cum ziceam, suntem varză.

Lisa râde.

— Poate, zice, dar eşti varza *mea*.

Mă sărută şi asta mă face să uit de orice altceva.

Aşa a fost mereu cu Lisa. Am remarcat-o la un meci de baschet, în clasa a noua. Echipa ei le-a rupt fundul fetelor de la Liceul Garden High. Sincer, Lisa chiar joacă mai bine decât mine. Eu mă dusesem să o văd pe Junie, care juca după aceea, când am ochit-o pe Lisa. Juca super şi era frumoasă ca nimeni alta. Plus că ce fund avea! Nu pot să mint, i l-am văzut din prima.

Făcuse o aruncare în doi paşi de lângă coş şi eu exclamasem: „Foarte bine, pitico!” Lisa s-a uitat spre mine cu frumoşii ei ochi căprui şi mi-a zâmbit. Atâta mi-a fost; trebuia să-i vorbesc. După ce mi-a dat ocazia s-o fac, am rămas împreună.

Am făcut-o de oaie rău de tot. Cum ştiu ce ştiu, asta mă face să n-o mai sărut.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

— Nimic, spun şi mă joc cu codiţele ei împletite. Sunt furios că am pierdut de faţă cu tine.

— Tati te-a bătut! zice Andreanna.

Nimic nu te atinge mai tare decât un ţânc de trei ani. Andreanna seamănă cu Dre, ceea ce înseamnă că seamănă cu mine. Toată lumea zice că eu şi Dre suntem, practic, gemeni. Mamele noastre sunt surori şi taţii noştri

sunt veri, aşa că e logic de ce avem amândoi aceiaşi ochi mari, sprâncene groase şi tenul brun-închis.

— Trebuia să strigi pentru mine, îi spun Andreannei şi o gâdil, iar fetiţa se foieşte şi chicoteşte în poală la Keisha. Nu trebuia să strigi pentru tati.

— Ba, pe naiba! Trebuia să strige pentru taică-său, zice Dre, care se apropie şi el.

O ia pe Andreanna pe sus şi o face să zboare ca avionul. Nimeni nu poate s-o facă să râdă aşa cum o face el.

— Veniţi şi voi la petrecere diseară? întreabă Lisa.

Shawn dă o petrecere acasă, la fel ca la fiecare final de vară.

— Doar ştii deja că Dre nu merge în ruptul capului la vreo petrecere, zice Keisha.

— Păi, sigur că nu. Noi o să ne distrăm pe cinste. Nu-i aşa, fetiţă drăgălaşă?

O sărută pe Andreanna pe obraz.

— Ce dracu', omule? E vineri seară, zic. Nu se poate să stai în casă.

Nu e de luat în seamă Dre ăsta. Nu mai merge nicăieri, niciodată. De când o are pe Andreanna, s-a schimbat zdravăn. A încetat să mai participe la petreceri şi să mai iasă cu gaşca. Cred că ar renunţa şi la King Lords, dacă ar putea.

Dar din King Lords nu ai cum să ieşi. Dacă nu vrei s-o sfârşeşti mort sau aproape mort.

— Sunt acolo unde vreau să fiu, zice şi îi zâmbeşte Andreannei.

Apoi se uită la mine.

— Tu eşti sigur că vrei să te duci la petrecere?

Dre ştie ce se întâmplă azi, ştie de lucrul care ar putea să-mi schimbe viaţa. Problema e că Lisa nu ştie. Şi el ar face bine să nu sufle nicio vorbă.

— Sunt sigur, zic.

Dre se zgâieşte la mine ca un frate mai mare la frate-său mai mic, care e pe cale să facă o prostie. Mă calcă pe nervi şi, în acelaşi timp, mă face să mă simt de rahat.

În schimb, eu mă uit la Lisa.

— Nimic nu ne poate opri să mergem la petrecere. Tre' să ajungem măcar la una înainte să înceapă şcoala şi nu mai e mult.

Lisa mă cuprinde cu braţele de gât.

— Exact! Când te gândeşti că peste un an vom fi la facultate şi o să mergem la toate petrecerile...

— Da, clar!

Petrecerile sunt motivul principal pentru care o să mă duc la facultate. Dacă m-oi duce. Încă nu sunt convins.

— La petrecerea de astă-seară? Toată lumea o să te remarce dacă intri cu chestia asta la gât, zic şi scot din buzunar un lănţişor.

Pe pandantiv e numele meu, „Maverick", scris cu litere cursive. E din aur curat, bătut cu diamante mici. L-am comandat la un tip din mall, săptămâna trecută.

— Vai de mine! zice Lisa, cu răsuflarea tăiată, în timp ce îl ia. E superb.

— OK, Mav, intervine Keisha. Da' cheltuieşti ceva parale pe tipa ta.

— Păi, ce dracu'! Ştii cum fac eu.

— Lănţişoarele astea costă o grămadă de bani, zice Dre. De unde ai tu bani de-aşa ceva?

Dre nu ştie că nu vând doar iarbă cu King şi aşa vreau să şi rămână lucrurile. În primul rând că mi-a luat o groază ca să-l conving să mă lase doar să vând iarbă. Chiar dacă Dre vinde droguri, ţine mult la tâmpeniile de genul „fă ce spun eu, nu ce fac eu". Îi zisesem că vreau să o ajut pe mama cu bani şi, până la urmă, a cedat. Însă nu mă lasă să vând decât atât cât să plătesc o factură, două. Dacă ar afla ce fac cu King, mi-ar tăbăci fundul.

— Fac tot felul de treburi prin cartier, ca întotdeauna, îl mint. Am economisit destul ca să-l cumpăr.

— Deci îl ador, zice Lisa. Mulţumesc.

Ea ştie cu ce mă ocup. Se pricepe de minune să schimbe subiectul.

— Tot ce pot, pentru tine, fetiţa mea.

O sărut iar.

— *Heeei!* Să nu mai faceţi asta de faţă cu copilul meu, zice Dre şi îi acoperă Andreannei ochii, ceea ce o face pe Keisha să izbucnească în râs. O traumatizaţi pe viaţă.

— Dacă nu-i deja traumatizată că se uită la faţa ta înseamnă că n-are nimic, spun.

Se aude claxonul dintr-un Datsun ruginit, din parcare.

Unul dintre geamuri se lasă jos şi un tip musculos, cu pielea deschisă la culoare, o strigă:

— Lisa! Haide!

— Pe bune? zice Lisa şi îşi dă ochii peste cap.

E fratele ei mai mare, Carlos. Tipul nu m-a plăcut niciodată. Prima dată când i-am telefonat Lisei, m-a chestionat de parcă era de la poliţie. „Câţi ani ai? La ce şcoală mergi? Ce note ai? Eşti în vreo bandă?” Tot felul de chestii care nu erau treaba lui. Când m-a cunoscut, eram îmbrăcat în gri şi negru, ceea ce dovedeşte că sunt din banda King. Prostul a strâmbat din nas la mine de parcă eram o gânganie sub talpa lui. A venit acasă de la colegiu peste vară şi abia aştept să-şi mute iar fundul înapoi la şcoală.

— Ce caută aici? întreb.

— Mama l-a rugat să mă ducă la cumpărături pentru şcoală, zice Lisa. Trebuie să-mi iau iar câteva uniforme de-alea oribile pentru liceul Sfânta Maria.

— Ei, o să arăţi trăsnet cu fustele alea plisate.

Lisa se chinuie să nu zâmbească şi asta mă face pe mine să surâd.

— Mă rog, dar fustele alea tot groaznice sunt, spune şi sare jos de pe masă. Mai bine mă duc, înainte să facă o scenă Căpitanul Face-feţe.

Râd şi o iau de mână.

— Haide, te conduc până la el.

Lisa îşi ia rămas-bun de la Keisha şi Dre şi traversăm împreună parcarea. În tot acest timp, Carlos se uită urât la mine. Un *hater.*

Mă opresc odată cu Lisa, lângă maşină.

— Vin să te iau la 8, îi zic.

— Bun, atunci ne vedem la 8 şi un sfert, îmi răspunde ea, cu un zâmbet. Niciodată nu ajungi la timp.

— Neeh, diseară ajung devreme. Te iubesc!

Prima dată când i-am zis vorbele astea, mă luase cu ameţeală. Până atunci nu-i mai spusesem niciodată unei fete că o iubesc, dar nici nu mai avusesem vreodată o Lisa.

— Şi eu te iubesc. Ai grijă pe unde umbli, bine?

— Nu plec nicăieri. Nu scapi tu de mine aşa uşor.

Îmi zâmbeşte şi mă pupă repede pe obraz.

— Să nu cumva să mă păcăleşti!

Îi deschid portiera din dreapta. Carlos se zgâieşte la mine al naibii de insistent. Când nu mă vede Lisa, îi arăt degetul mijlociu.

— De ce faci atâta caz? îl întreabă şi, în timp ce Carlos demarează, îl aud zicând ceva despre un „parc de bande”.

Abia dacă au plecat de vreun minut, când în parcare apare o Camry veche, cu trapă. Înainte, mama avea o Lexus. I-au luat-o federalii când l-au săltat pe tata.

— U-huu! exclamă P-Nut. Li’l Don a dat de beleaaaa. Maică-sa umblă cu o disciplinariată.

O discipli... cum?

Dă-l încolo pe P-Nut! Deschid portiera din dreapta.

— Bună, mamă!

— Bună, scum... La dracu', băiete! zice şi îşi astupă nasul. Duhneşti! De ce eşti în halul ăsta de puturos?

Mă amuşin singur. Nu e *chiar aşa* de nasol.

— Am jucat baschet.

— Şi te-ai tăvălit cu porcii? Doamne Sfinte! O să goleşti toată policlinica.

— Dacă dăm un ocol repede pe-acasă, pot să fac un duş...

— N-avem timp pentru asta, Maverick. Le-am spus Ieshei şi maică-sii că ne vedem cu ele la ora 2. Şi e deja 1:45.

— Ah, scuze!

Nu-mi dădusem seama că viaţa mi s-ar putea schimba aşa de curând.

Probabil că mama a înţeles de ce mi s-a înmuiat vocea, pentru că a zis:

— Trebuie să aflăm adevărul. Pricepi, nu?

— Mamă, ce mă fac dacă...

— Hei, zice mama şi eu îmi întorc privirea spre ea. Orice-ar fi, sunt cu tine!

Ridică pumnul strâns, să-l bată cu al meu.

— Eşti prea bătrână, îi zic, mustăcind, ca să mai baţi pumnii cu lumea.

— Bătrână? Băiete, fii serios! Dacă vrei să ştii, sâmbăta trecută, când am ieşit în oraş cu Moe, mi s-a cerut cardul de identitate. Poftim! Cine e bătrână, atunci?

— Tu, zic râzând, în timp ce mama porneşte motorul. Tu eşti prea bătrână.

— Hei, stai aşa!

E Shawn, care strigă la noi. O ia la fugă prin parcare şi se opreşte în dreptul portierei mamei.

— Tre' s-o salut pe regină, spune. Ce mai faceţi, doamnă Carter?

— Bună, Shawn. Te descurci?

— Da, doamnă. Am grijă de băiatul dumneavoastră.

— Bine, spune mama şi, de data asta, vocea i se înmoaie.

Nicio mamă nu-şi doreşte ca fiul ei să fie într-o bandă, dar nici să-l vadă mort nu vrea. Bătrânul meu şi-a făcut atâţia duşmani pe stradă, încât eu am nevoie de cineva care să-mi păzească spatele. I-a spus mamei că trebuie să intru în bandă. Oricum, prin vene îmi curge sânge de King Lords. Fraţii mamei au intrat primii, apoi tata şi verii lui. E ca un fel de frăţie pentru noi.

Mama crede că sunt numai un „afiliat”, adică cineva care doar se declară adept, dar nu vinde droguri şi nu comite ilegalităţi. Zice că toată treaba asta cu King Lords e ceva temporar. Mă pisează mereu la cap să-mi iau diploma de liceu şi să plec la facultate, ca să scap dracului de toate astea.

— Trebuie să ajungem undeva, îi spune mama lui Shawn. Ai grijă de tine, scumpule!

— Da, doamnă, zice Shawn, apoi se uită la mine. Baftă, prietene!

Dau din cap, drept răspuns.

Mama scoate maşina din parcare şi eu mă uit la fraţii mei, în oglinda retrovizoare. Continuă să bată mingea pe teren, fără nicio grijă pe lumea asta.

Eu, în schimb, mă duc la clinică, să aflu dacă fiul lui King nu e de fapt al meu.

DOI

Clinica gratuită este foarte aglomerată pentru o după-amiază de vineri. Toată lumea din Garden vine mai degrabă aici decât să meargă la clinica districtuală, pentru că cei care merg acolo rareori se mai întorc acasă. Un tip în cârje vorbeşte aşa de tare la telefonul public, de parcă ar vrea să auzim cu toţii că are nevoie să-l ducă cineva cu

maşina. Nu ştiu cum, dar nu reuşeşte să o trezească pe doamna de lângă noi, aflată în scaunul cu rotile. O fată cam de vârsta mea aleargă după un plod cu nasul plin de muci şi îl strigă în limba spaniolă.

Greu de crezut că peste vreo doi ani aş putea să fiu în locul ei.

Toată situaţia asta e cam complicată. King e cu fata asta, Iesha. Nu e iubita lui, neeh. Îşi fac de cap împreună la greu, dacă înţelegi ce vreau să spun. Despre Iesha se ştie că-şi face de cap cu o grămadă de tipi. Nu vreau să fiu măgar, dar aşa stau lucrurile.

Cam cu un an în urmă, Lisa a rupt-o cu mine după ce Carlos pretinsese că m-a văzut vorbind cu o altă fată. O minciună gogonată, dar Lisa l-a crezut pe prostul ăla, cine ştie din ce motiv. Stresat de toată treaba, m-am dus acasă la King. El i-a cerut Ieshei să mă ajute să nu mă mai gândesc la asta. La început, nu prea voiam, pentru că nu mi se părea corect, era aproape ca şi cum aş fi înşelat-o. Dar după ce eu şi Iesha ne-am încins, nu am mai făcut deosebirea între bine şi rău.

La un moment dat, s-a rupt prezervativul.

Acum mă aflu la clinica gratuită şi aştept rezultatele testului ADN pentru copilul de trei luni al Ieshei.

Mama dă încontinuu din picior, de parcă ar vrea s-o ia la fugă afară din sala asta de aşteptare. Se uită la ceas.

— Ar fi trebuit să fie deja aici. Maverick, tu ai mai vorbit cu Iesha în ultimul timp?

— Săptămâna trecută.

— Doamne! O s-avem de furcă, nu glumă, cu fata asta.

Mama vorbeşte mereu cu Dumnezeu. De obicei zice „Doamne, nu mă lăsa să-l pocnesc pe băiatul ăsta”. Mi se pare drăguţ că măcar o dată vorbeşte cu El şi despre altcineva.

Susţine că din cauza mea a îmbătrânit prematur, de stres. Îşi coafează părul în valuri şi are câteva bucle cărunte, pe care nu ar fi trebuit să le aibă la cei 38 de ani ai ei. Dar nu eu i-am scos peri albi. De vină e programul lung de muncă. Mama lucrează la recepţia unui hotel pe timpul zilei şi seara face curăţenie în nişte birouri.

— O să am eu grijă de tine, îi spun mereu.

Mama zâmbeşte şi îmi zice:

— Maverick, tu să ai grijă de tine!

De săptămâni în şir, îmi spune:

— Să ai grijă de băiatul tău.

E convinsă că eu sunt tatăl copilului.

Nu sunt eu.

— Nu înţeleg de ce facem asta, spun eu bombănind. Nu-i al meu.

— De ce? Pentru că n-ai fost decât o singură dată cu fata aia? Nici nu e nevoie de mai mult, Maverick.

— Ea jură că e copilul lui King. I-au dat şi numele lui King.

— Mda, şi cu cine seamănă?

Fraaaate... aici m-a prins. Când s-a născut, King Jr. nu semăna cu nimeni. Mie toţi nou-născuţii mi se par extratereştri. După vreo două săptămâni, a ajuns să aibă ochii, nasul şi buzele mele. Nici urmă de King. Copilul nu seamănă nici cu maică-sa.

E motivul pentru care King nici n-a mai vrut să aibă de-a face cu Iesha. Ea vrea să-i demonstreze că nu eu sunt tatăl şi mi-a cerut să fac un test ADN. Aşa că... iată-ne aici! Dacă nu am cel mai mare ghinion din lume, copilul nu-i al meu.

Pagerul începe să-mi piuie în mână şi pe afişaj apare numărul domnului Wyatt. E vecinul nostru. Îi tund peluza din faţa casei în fiecare săptămână. Probabil că vrea să o tund din nou azi. Va trebui să trec pe la el mai târziu.

Mama se uită la mine şi zâmbeşte.

— Te crezi mare sculă pen’ că ai pager, hă?

Râd. Am cumpărat drăcia asta acum două luni. L-am ales albastru de gheaţă, modelul transparent. Mişto de tot.

— Io, mamă? Neeh, se poate?

— Cum mai merge treaba? Câte peluze ai acum?

Mama crede că fac bani din tunsul ierbii pe la vecini. Aşa e, dar fac şi mai mulţi din vânzarea de droguri. Toată chestia cu tunsul peluzelor mă ajută să o ţin în ceaţă. Când mă vede că port haine sau adidaşi noi, pretind că le-am găsit ieftin la second-hand şi nu la mall. Nu pot să sufăr că reuşesc să o mint aşa de bine.

— E super, îi răspund. În momentul de faţă, am vreo 10. Încerc să iau cât mai multe, înainte să vină frigul.

— Nu-ţi face griji, o să găseşti tu altceva de făcut. Dumnezeu ştie că nu e ieftin să întreţii un copil. O să-ţi dai tu seama cum să o rezolvi.

Nu va fi nevoie. Copilul ăla nu e al meu.

Uşa clinicii se deschide şi apare doamna Robinson. Ţine uşa deschisă să mai intre cineva.

— Mişcă-ţi fundu-ncoace!

Iesha intră în sală dându-şi ochii peste cap. Pe umăr cară o geantă pentru sugari şi în mână, un scaun de maşină pentru bebeluşi. În el, micuţul, adormit. Ţine pumnul ridicat lângă căpşor şi fruntea îi e numai cute, ca şi cum în somn se gândeşte la ceva profund.

— Bună, Faye, o salută doamna Robinson pe mama. Scuze de întârziere.

— Mmm-hmm, face mama.

Nu e nici aprobator, nici mustrător. Se uită apoi la mine, parcă aşteptând să fac ceva. O privesc la rândul meu, complet derutat.

— Băiete, dă-i locul tău Ieshei, zice.

— Ah! Scuze!

Sar de pe scaun. Mama se ţine de mine să mă port ca un gentleman.

Iesha se aşază pe scaunul meu şi pune scaunul bebeluşului la picioare. Brusc, mama rămâne perplexă.

— Vai, uită-te la mititelu-ăsta, zice, pe un ton pe care nu îl foloseşte decât cu bebeluşii. L-a răpus somnul, nu?

— În sfârşit, zice Iesha. M-a ţinut trează toată noaptea.

— Nu e vorbă că ai fi avut unde să te duci, i-o taie doamna Robinson. Domnişoară Chiulesc-de-la-Şcoala-de-Vară-
Să-Mă-Ţin-De-Un-Tip.

— Oh, Dumnezeule! geme Iesha.

— Cât de curând, va începe să doarmă noaptea, spune mama. Maverick nu a dormit noaptea decât după ce a împlinit cinci luni. Parcă voia tot timpul să ştie ce se întâmplă.

— Şi el e exact la fel, spune doamna Robinson, cu ochii pe mine.

Nu are decât să se uite cât pofteşte. Asta nu înseamnă că plodul e al meu.

Omuleţul scânceşte în scaunul lui.

— Ce mai e acum? zice Iesha, oftând.

— Scumpo, probabil că vrea suzeta, dă mama cu presupusul.

Iesha i-o pune în gură şi copilul se linişteşte deodată.

O examinez insistent pe Iesha. Are cearcăne, pe care nu le avea înainte.

— Te ajută cineva cu copilul?

— S-o *ajute*? spune maică-sa, de parcă aş fi înjurat. Cine ar trebui s-o ajute? *Eu*?

— Hai, Yolanda, zice mama. Fără ajutor e greu pentru oricine, darămite pentru o fată de 17 ani.

— Zău! Dacă a vrut s-o facă pe adultul, acum poate să se ocupe de asta ca un adult. De-u-na-sin-gu-ră!

Iesha clipeşte des.

Brusc, îmi pare foarte rău pentru ea.

— Dacă e al meu, n-o să le mai faci pe toate de una singură, bine? O să vin să te-ajut cât de mult am să pot, zic eu.

Cu cinci secunde în urmă, părea că e gata să izbucnească în plâns. Acum îmi surâde superior.

— A, pe cuvânt? Iubita ta n-o să aibă nimic împotrivă?

Nu ştiu cum va reacţiona. M-am gândit că, dacă băiatul nu e al meu, Lisa nu are de ce să afle despre toate astea. Dacă e al meu...

— Nu-ţi face tu griji pentru ea! îi spun Ieshei.

— A, păi, eu nu-mi fac griji. *Tu* ar trebui să-ţi faci. Înţepată în cur cum e, o să te lase baltă în doi timpi şi trei mişcări!

— Hei, nu vorbi aşa despre ea!

— Mă rog... Tuturor fetelor de la liceul Garden High le curg balele după tine, iar tu o alegi pe înfumurata aia de la şcoala catolică. Nu-i nimic. Nu eşti tu tatăl copilului meu. Imediat ce vin rezultatele, o să-l duc la tatăl lui adevărat şi o să fim o familie. O să vezi!

— Iesha Robinson! anunţă asistenta.

Ne uităm cu toţii spre ea.

Acum e acum.

— Du-te, o îndeamnă doamna Robinson.

Iesha se ridică, pufnind.

— Ce tâmpenie!

— Tâmpenia e că nu ştii care dintre ăştia doi băieţi e tatăl! strigă maică-sa în urma ei. Asta e tâmpenia!

Hei, la dracu'! Mama şi cu mine nu ne certăm? Pe naiba, sigur că da, tot timpul. Dar nu aşa, în public.

Iesha revine şi pune plicul în mâna maică-sii, zicând:

— Facem pariu că am dreptate? Facem?

Doamna Robinson scoate documentele din plic şi le citeşte. După expresia arogantă pe care şi-o ia, ştiu ce scrie în ele.

— Felicitări, Maverick! zice, uitându-se la fiică-sa. Eşti tată.

Rahat!

— Isuse! face mama, ducându-şi mâna la frunte.

Să presupun că e al meu şi să ştiu că e chiar al meu... sunt două chestii total diferite.

Iesha îi smulge hârtiile din mână. Se uită peste ele şi îi cade faţa.

— Rahat!

— Ce dracu', de ce eşti furioasă? o interoghez.

— Ar trebui să fie copilul lui King! Nu vreau să am de-a face cu tine.

— Nici eu nu vreau să am de-a face cu tine!

— Maverick! se răsteşte mama.

Fiul meu plânge în scaunul de maşină.

Mama îmi aruncă o privire tăioasă şi îl ia de-acolo.

— Ce te supără, mititelule? Hm?

Nu e nevoie să te cunoască de multă vreme mama ca să ştie cum să-ţi spună. Acum amuşină copilul la fund şi strâmbă din nas.

— A, ştiu care-i treaba. Unde-i sunt scutecele?

— În geanta de bebeluş, mormăie Iesha.

— Maverick, zice mama, ia geanta aia. Ne ocupăm noi.

Brusc, eu am un copil şi el are scutecul murdar.

— Nu ştiu cum să schimb un scutec.

— Atunci, e momentul să-nveţi. Vino-ncoace!

Mama intră în toaleta pentru femei şi se poartă ca şi cum eu ar trebui să o urmez. Acolo. Nici vorbă, la naiba. Mama apare din nou în uşă.

— Băiete, vino!

— Nu pot să intru acolo!

— Nu e nimeni aici. Până când vor pune ei mese de schimbat scutecele la toaleta pentru bărbaţi... tu vino-ncoace!

Ce dracu', nu e deloc cool! O urmez. Mititelul plânge de nu mai poate. Înţeleg de ce. Scutecul ăla pute rău. Mama îmi întinde copilul, pentru ca ea să poată să caute în geantă, iar eu îl ţin pe micuţ cât mai departe de mine. Nu vreau să mă murdăresc de caca.

— Da' multe haine mai are aici, zice mama. Să vedem dacă are şi vreo aleză pentru schimbat. Dacă nu are... lasă, uite că are.

Mama pune una pe masă.

— Gata, întinde-l aici.

— Şi dacă o să cadă?

— Nu cade. Uite-aşa, zice, în timp ce eu pun copilul pe masă. Acum, deschide-i nasturii de la...

Cu ochii la el, nu mai aud restul.

Înainte, când mă uitam la el, eram uimit că există ceva aşa de mic. Acum mă uit la el şi e al meu, nu încape nicio îndoială.

Partea cea mai rea? Şi eu sunt al lui.

Sunt speriat. Am făcut-o de oaie. Am împlinit 17 ani doar de o lună şi acum tre' să am grijă de cineva.

El are nevoie de mine.

Depinde de mine.

O să-mi spună tată.

— Maverick? mă strigă mama şi mă atinge pe umăr. Ocupă-te de asta, zice. Îl ţin eu.

Nu se referă doar la scutec.

— E-n regulă.

Cu ajutorul mamei, schimb primul scutec din viaţa mea. Asistenta intră şi ne găseşte chinuindu-ne – a trecut ceva vreme de când mama nu a mai făcut asta. Ne dă nişte

ponturi. Mititelul continuă să se agite, deşi acum e curat. Mama îl ţine culcat pe umărul ei şi îl freacă pe spate.

— Gata, mititelule, îi spune mama, drăgăstos. E-n regulă...

Copilul se linişteşte repede. Presupun că atât avea nevoie să ştie.

Iau geanta de bebeluş şi ne întoarcem în sala de aşteptare. Scaunul de maşină al fiului meu e pe podea, cu documentele rezultatului ADN în el. Doamna Robinson a plecat.

La fel şi Iesha.

TREI

— Ce femeie de nimic şi enervantă! zice mama. Şi nu mă refer la Iesha. Mă refer la maică-sa!

De când am plecat de la clinică, mama e într-o agitaţie continuă.

La început, ne-am gândit că Iesha şi doamna Robinson au ieşit pe-afară. Neeh, plecaseră. Una dintre asistente ne-a zis că arătaseră spre scaunul de maşină, că îl lasă acolo.

— Nouă nu ne mai trebuie, spusese doamna Robinson, împingând-o pe Iesha afară pe uşă.

Ne-am dus direct la ele acasă. Am bătut la uşi, m-am uitat pe ferestre. Nu a răspuns nimeni. Nu am avut altceva de făcut decât să-l luăm pe mititel acasă la noi.

Urc treptele verandei, cu el în scaunul de maşină. E aşa de preocupat de jucăriile care atârnă de mânerul scaunului, că nici nu-şi dă seama că maică-sa l-a părăsit ca pe un nimic.

Mama dă un brânci uşii de la intrare.

— Am avut eu un sentiment ciudat când am văzut toate hăinuţele alea din geanta cu scutece. L-au expediat fără nicio vorbă!

Pun scaunul de maşină pe măsuţa de cafea. Ce mama dracului mai e şi chestia asta? Pe bune, frate! Brusc, m-am pomenit cu un om în carne şi oase, de care trebuie să am grijă, când eu n-am îngrijit nici măcar un *câine* în viaţa mea.

— Acum ce ne facem, mamă?

— Evident că trebuie să-l ţinem la noi până aflăm ce pun la cale Iesha şi cu maică-sa. Asta s-ar putea să însemne tot weekendul, dar aşa neserioase cum sunt...

Mama închide ochii şi îşi cuprinde fruntea în palmă.

— Doamne, sper că fata asta nu şi-a abandonat copilul!

Mie îmi stă inima în loc.

— Să-l *abandoneze*? Şi eu ce-ar trebui să...

— Maverick, tu vei face ce trebuie să faci, orice-ar fi. Asta înseamnă să fii părinte. Acum, *tu* răspunzi de copilul tău. Tu o să-i schimbi scutecele. Tu o să-i dai să mănânce. Tu o să te ocupi de el în toiul nopţii. Tu...

Viaţa mea s-a întors cu susul în jos, şi ei nici că-i pasă.

Aşa e mama mea, să ştiţi. Buni zice că a venit pe lume pregătită pentru orice. Când totul se face praf, ea culege repede rămăşiţele şi face din ele ceva nou.

— Mă asculţi ce-ţi spun?

— Te-am auzit, zic, scărpinându-mă printre codiţele împletite.

— Am întrebat, mă asculţi? Nu e acelaşi lucru.

— Te ascult, mamă.

— Bun. Au lăsat destule scutece şi lapte praf ca să ajungă în weekend. O s-o sun pe mătuşă-ta, ’Nita, să văd dacă mai au pătuţul vechi al Andreannei. Putem să-l punem la tine în cameră.

— *În camera mea*? Înseamnă că n-o să mai dorm deloc!

— Da’ pe cine altcineva ar trebui să nu lase să doarmă? zice mama, cu o mână înfiptă în şold.

— Frate, mormăi eu.

— Să nu mă iei tu pe mine cu „frate”! Acum eşti tată. Nu mai e vorba de tine, zice mama şi ia geanta de bebeluş. Am să-i pregătesc un biberon. Poţi să ai grijă de el sau e o problemă?

— Am grijă, bombăn.

— Mulţumesc, zice şi se duce spre bucătărie. *N-o să mai doarmă...* Auzi, ce tupeu!

Mă trântesc pe canapea. Mititelul se zgâieşte la mine din scaunul pentru maşină. Aşa o să-i spun de-aici încolo, Li’l Man. King Jr. nu mi se pare potrivit, dacă e fiul *meu*.

Fiul meu. Ce aiureală, dacă te gândeşti că un amărât de prezervativ rupt m-a transformat în tătic. Oftez.

— Am rămas doar eu cu tine, nu?

Îi întind mâna şi el mă apucă de un deget. E prea puternic pentru cât e de mic.

— Aolică, zic şi mă ia râsul. O să-mi rupi degetul.

Încearcă să şi-l ducă la gură, dar nu-l las. Am unghiile al dracului de murdare. Rezultatul e că începe să scâncească.

— Ei, ei, calmează-te!

Îi desfac centurile şi îl ridic din scaun. E mult mai greu decât pare. Încerc să-l ţin culcat în braţele mele şi îi susţin gâtul, aşa cum mi-a zis mama. Se smiorcăie şi se zbate şi brusc scoate un ţipăt.

— Mamă!

Mama s-a întors cu biberonul.

— Ce-i, Maverick?

— Nu pot să-l ţin bine.

Mi-l aşază în braţe.

— Dacă tu eşti relaxat, se relaxează şi el. Ei, acum poftim. Dă-i biberonul.

Mi-l întinde şi eu i-l pun în gură.

— Lasă biberonul puţin mai jos, Maverick. Nu trebuie să mănânce prea repede. Aşa, vezi? După ce mănâncă jumătate din biberon, ajută-l să râgâie. Şi îl mai ţii o dată să râgâie, după ce termină biberonul.

— Cum să-l ajut?

— Îl ţii sprijinit pe umărul tău şi îl baţi pe spate.

Să îl ţin drept, să las biberonul mai jos, să-l fac să râgâie.

— Mamă, nu pot să...

— Ba da, poţi. De fapt, chiar asta faci acum.

Nu îmi dădusem seama că Li'l Man nu mai plânge. Suge din biberon şi se ţine de tricoul meu, cu ochii lipiţi de mine.

Mă uit la el. Adică *mă uit* cu adevărat la el. Mda, mă văd pe mine – nu se poate nega că e al meu. Mai mult decât atât, îl văd pe fiul meu.

Îmi creşte inima în piept, ca o pâine.

— Salut, omule! Salut!

Cumva, am impresia că acum îl văd pentru prima oară.

— Am să-i arunc hăinuţele în maşina de spălat, zice mama. Cine ştie ce microbi au alea prin casă?

Nimeni nu urăşte microbii aşa cum o face mama. Are astm şi, uneori, cele mai ciudate lucruri îi provoacă o criză.

— Mersi, mamă.

Se duce la spălătorie. Eu mă uit la fiul meu şi trebuie să admit că nu sunt doar uluit, ci sunt mai speriat decât am fost vreodată în viaţa mea. E o fiinţă omenească în carne şi oase şi eu am contribuit la crearea ei. Are o inimă, plămâni, un creier, în parte datorită mie, iar acum, practic, trebuie să-l ţin în viaţă.

Aproape că e prea mult pentru mine. Sigur nu aşa plănuisem să-mi petrec seara de vi...

Ah, la dracu'! Petrecerea! Nu e chip ca mama să mă lase să merg.

Îl las un pic fără biberon pe Li’l Man, cât să formez numărul Lisei pe telefonul fără fir. Mi-l ţin proptit la ureche cu umărul. Sună de câteva ori şi pe urmă o aud:

— Bună, Mav.

Mereu uit că maică-sa are telefon cu modul de recunoaştere a apelantului.

— Bună. N-am nimerit într-un moment prost, sper?

Se aude un foşnet înăbuşit, ca şi cum Lisa se mişcă prin cameră.

— Nţ. Îmi alegeam ţinuta pentru petrecere. De ce? Ce s-a întâmplat?

Acum *chiar* că mă simt ca un rahat.

— Ăăm... Astă-seară nu pot să ies cu tine în oraş. S-a ivit ceva.

— E totul în ordine?

— Mda. Mama vrea să stau acasă şi să fac nişte treburi pe-aici.

Nu e o minciună. Doar că nu e adevărul întreg. Copilul din braţele mele nu e chiar subiect pentru o conversaţie la telefon, ştii ce zic?

— Parcă ar fi maică-mea, zice Lisa şi efectiv parcă aud cum îşi dă ochii peste cap. Aş putea să vin la tine, să-ţi ţin companie, dacă vrei.

— Neeh!

L-am trezit pe Li’l Man. I se boţeşte faţa.

— Scuze, le spun, lui şi Lisei, şi îl legăn puţin.

Doamne, te rog, nu-l lăsa să plângă!

— Doar n-o să-ţi petreci vinerea uitându-te la mine cum fac treabă. Sunt OK.

— Bine, zice Lisa. Ne vedem în weekend?

— Neeh. Nu am voie să merg nicăieri.

— La dracu’! Da’ ce-ai făcut?

Asta da întrebare încărcată de semnificaţii.

— Ştii şi tu cum e... Te sun eu.

Ne spunem unul altuia „Te iubesc”, aşa cum facem întotdeauna, şi închid, oftând din toţi rărunchii.

— Li’l Man, a fost cât pe ce să mă bagi în belea.

Ţâncul nu mai suge din biberon şi cască cu gura până la urechi. E clar că nu-i pasă de nimic.

A mâncat jumătate de biberon. Probabil că acum trebuie să-l pun să râgâie. Mama a zis să-l sprijin de umărul meu şi să-l bat uşor pe spate. O dată, de două ori, de trei ori...

Sughiţă. Ceva cald mi se scurge pe spinare.

— *Pfui*, frate! exclam şi sar în sus de pe canapea.

Băieţelul ăsta a vomitat pe mine. Acum plânge şi, la dracu’, îmi vine şi mie să plâng.

— Mamă!

— Ce mai e, Maverick? zice şi apare iar în uşă.

Are tupeul să zâmbească.

— Bun venit în lumea părinţilor, unde hainele nu rămân niciodată curate.

— Ce să fac?

— Data viitoare, pune un prosop pe umăr. Deocamdată lasă-l să mănânce tot şi fă-l iar să râgâie.

— Şi tre’ să stau aşa, cu voma pe mine?

— Ce ţi-am spus? Nu mai este vorba de tine. O să înveţi. Se pare că ai cel mai bun profesor.

Mititelul putea să mă scutească de lecţia asta, pe bune!

Se aude soneria. Mai întâi, mama trage cu coada ochiului pe fereastra din faţă. După ce în casa ta au dat buzna federalii, eşti mereu precaut. Deschide uşa.

— Bună, Andre, scumpule.

— Bună, tuşico. Aţi primit rezultatele testului...

Mă vede cu fiul meu şi se holbează la noi.

— Heeeei! Chiar e al tău?

— Da. E al meu.

— Băi, vere, zice Dre în timp ce intră în casă. Chiar seamănă cu tine, aşa că n-ar trebui să fiu surprins.

— Mmm... hmm... Şi chiar îi face zile fripte lui Mav, zice mama, chicotind.

Mă bucur că i se pare amuzantă chestia asta.

— Frate, l-am făcut să râgâie şi el a vomitat pe mine.

Dre nu mai poate de râs.

— Tre’ să ai tot timpul prosop, vere.

Se apropie să se uite la Li’l Man, aşezat pe umărul meu.

— Salut, mititelule! Eu sunt Dre. Într-o bună zi, eu o să te-nvăţ să joci baschet, pen’ că taică-tu nu ştie.

— Scuteşte-mă! îi zic.

— Ăsta-i adevărul. Rămâne la tine peste noapte sau cum?

Mă aşez pe marginea canapelei, îl aranjez pe Li’l Man şi îi dau iar biberonul.

— Nu ştiu, Iesha şi maică-sa au dat bir cu fugiţii.

Dre apasă un pic pe biberon, ca să-l ţin mai jos.

— Nu-i da să sugă repede. Cum adică au dat bir cu fugiţii?

— Noi l-am dus la toaletă să-l schimbăm şi, când ne-am întors, ele dispăruseră.

— Căcat! zice Dre, deşi încearcă să nu vorbească naşpa de faţă cu mama. Şi nu le-aţi căutat?

— Ne-am dus la ele acasă, dar nu era nimeni acolo, explică mama. N-ar trebui să mă mire că prefăcuta aia de Yolanda a făcut aşa ceva.

— Chiar, zice Dre. În fine, uite, dacă aveţi nevoie de pătuţ, noi încă l-am păstrat pe-al Andreannei, la fel şi căruciorul. Pot să vi le aduc mai târziu.

— Drăguţ din partea ta, dragule, zice mama, luându-şi geanta de pe canapea. Mulţumesc! Mă duc să iau ceva de mâncare de la Reuben’s. Dumnezeu mi-e martor că n-am niciun chef să gătesc. Să fiţi cuminţi cât lipsesc!

— Da, sigur, spunem amândoi într-un glas.

Dre are 23 de ani, dar încă ascultă de maică-mea.

Mama pleacă şi Dre se aşază pe canapea, lângă mine. Se uită cum îi dau lui Li’l Man să sugă.

— La dracu’, Mav. Chiar eşti tată.
— Mie tot nu-mi vine să cred.
— Ştiu ce zici. Să fii tată e o nebunie, dar eu nu-mi pot imagina viaţa fără fetiţa mea. Aşa imposibilă cum e ea.

Mă apucă râsul.

— Nu poate să fie chiar aşa de imposibilă. Nu are decât trei ani.
— Căăăăcat! Crede că le ştie pe toate şi se bagă peste tot. Lumea zice că vârsta de doi ani e groaznică. Neee, trei ani. Trei ani e ceva de groază!

Tace o secundă.

— O să-mi fie al naibii de dor de funduleţu’ ei afurisit după ce le duc acasă pe ea şi pe Keisha.

Acum vreo doi ani, Keisha s-a mutat din oraş ca să urmeze cursurile la Universitatea de Stat Markham şi a luat-o pe Andreanna cu ea. Nu sunt decât două ore de drum şi Dre le vizitează în fiecare weekend. El a rămas în Garden ca să o ajute pe tuşa ’Nita să aibă grijă de unchiul Ray, după ce acesta a făcut atac cerebral.

— Ţine-te tare, frate! îi spun. Nici nu-ţi dai seama ce repede trece timpul până absolvă Keisha şi în iulie vă puneţi pirostriile.
— Asta dacă reuşesc să supravieţuiesc după toată treaba asta cu nunta. Tu eşti bine? mai zice şi mă cuprinde cu braţul de umeri.

Pe dracu’ bine! Viaţa mi-a fost aruncată într-un mixer şi acum nu mai recunosc nimic din ce era. În plus, am ajuns să fiu tătic, când de fapt aş vrea să-l am pe tăticul *meu* lângă mine.

Nuuu, frate! Nu se poate să clachez. Tre’ să mă ţin tare, să rămân cu picioarele pe pământ.

— Încerc să n-o iau razna.
— Ştii că e OK să-ţi fie frică, da?
— Frică de ce? De un bebeluş?

— De toate chestiile care vin la pachet cu bebeluşul, zice Dre. Prima dată când am luat-o pe Andreanna în braţe, am plâns. Era aşa de frumoasă, şi se alesese cu un tată ca mine.

Mă uit la fiul meu şi, la naiba, simt şi eu exact la fel.

— Atunci am hotărât că voi fi genul de tată pe care îl merită, continuă Dre. Trebuia să devin bărbat adevărat. Asta tre' să faci şi tu, Mav. Să devii bărbat adevărat.

— Aiuritule, sunt deja bărbat.

— Scuze, zice Dre, ridicând braţele în aer. Eşti bărbat. Aşa eşti de bărbat, că te ţii de vândut droguri pe la spatele meu şi al lui Shawn.

Era cât pe ce să-mi scap fiul din braţe.

— Ce?

— M-ai auzit. În fiecare săptămână îi cumperi gagicii tale lanţuri scumpe, adidaşi noi, de firmă. Eu ştiu câţi bani scoţi din afacerile cu noi. Am avut eu grijă să fie destul cât să o ajuţi puţin pe mătuşa Faye. Dar banii ăştia în plus, de unde-i ai?

Îmi pun iar băiatul pe umăr şi îl fac să râgâie.

— Ţi-am zis că mai fac ocazional şi alte treburi.

— Mda, sigur! Nu-mi vinde mie gogoşi! Cine te-a băgat în reţea? De unde iei marfa?

— Dre, nu sunt turnător.

— Aha, deci *faci* ceva în plus.

— Nee, n-am vrut să spun asta!

— Ba da, asta ai spus. Pun pariu că de la King, nu-i aşa? Mda, el pare genul care să vrea să fie pe cont propriu.

Căcat, căcat, căcat!

— Dre, nu pot să...

— N-o să te torn lui Shawn. Pretinzi că eşti bărbat, dovedeşte-o! Bărbaţii suportă consecinţele propriilor greşeli. Suportă-le şi tu pe-ale tale!

La dracu’, trebuia să pună el problema aşa. Tre’ să recunosc că mă simt destul de nasol că m-am ascuns de Dre. E ca fratele meu mai mare pe care nu l-am avut. Nu am avut niciodată secrete unul faţă de celălalt. Şi, chiar dacă nu recunosc, tot o să găsească el o cale să afle adevărul. Asta ar putea să fie foarte rău pentru King.

Îmi pun fiul înapoi în scaunul de maşină şi copilul adoarme. Nu-mi pot abandona cel mai bun prieten, la necaz. De data asta, trebuie să o încasez eu pentru amândoi.

— Bine, atunci. Am mai vândut alte droguri, pe lângă iarbă. Nu m-a ajutat nimeni. Am găsit eu cum să fac rost de ele.

— Ce dracu’, Mav?

— Vreau să fac bani! Tu şi Shawn nu mă lăsaţi să vând altceva decât iarbă.

— Pentru că noi avem grijă de tine şi de fraţii-ucenici. Să vinzi căcaturile celelalte e periculos din mai multe puncte de vedere. Nu ai nevoie să faci asta.

— Tâmpitule, zic, uitându-mă la el, şi tu o faci!

Pe bune că are tupeu să-mi ţină mie prelegeri de-astea.

— Spre deosebire de tine, eu am experienţă. Pe când tu... probabil că eşti destul de neglijent ca să atragi poliţaii fix la tine. Pe bune, trebuie să laşi baltă căcatul ăsta de învârteli, punct. Iarbă, cocaină, pastile, prafuri, ce-o fi. Lasă-le baltă pe toate.

— Ce? Vezi, acum tu o iei razna!

— Mav, vorbesc serios. Acum ai un băiat, trebuie să te gândeşti la el...

— Tu ai o fată.

— Mda, şi vreau să înveţi din greşelile mele şi să fii un tată mai bun ca mine. Nu-mi place deloc faptul că trebuie să câştig aşa banii pentru Andreanna, dar sunt prea prins ca să mai pot ieşi. Tu, nu.

Mă împunge cu degetul în piept.

— Putem să-ţi facem rost de o slujbă normală, la Wal-Mart sau la Mickey D, gen...

— Ăia nu sunt bani!

— Sunt bani *curaţi*, zice. Şi pot să vorbesc eu cu Shawn, să te scotă din schemă.

— A, chiar că baţi câmpii. Shawn nu poate să mă scoată, pur şi simplu. Ştii foarte bine. Ai văzut ce-a păţit Kenny.

Kenny e membru în King Lords şi a jucat la un moment dat fotbal pentru liceul Garden High. A primit o ofertă de bursă integrală la una dintre universităţile mari şi a decis că vrea să iasă din bandă. Probabil că nu voia ca şcoala să afle despre legăturile lui cu banda. Nu există decât puţine căi prin care să ieşi din banda King Lords – fie faci ceva foarte important, de exemplu, te laşi condamnat în locul altcuiva, fie eşti bătut măr. Fraţii mari l-au bătut aşa de tare, că a intrat în comă. Când şi-a revenit, era oricum prea praf ca să mai poată beneficia de vreo bursă. Nu merită să ieşi din bandă.

— Poate că am găsi o cale diferită pentru tine, zice Dre.

— Bă, vere, încetează să te mai minţi singur, îi spun, clătinând din cap. Oricum, de ce-aş ieşi? Avem banda King în sânge, ai uitat?

— Tu ai putea să spargi regula. Să fii mai bun ca mine, ca unchiul, ca noi toţi. Să faci lucrurile corect.

— Da, e uşor de spus, când tu te fâţâi într-un BMW. Eşti un ipocrit, băi, vere. Şi mai eşti şi prost ca naiba, dacă tu crezi că o să renunţ la banii ăştia, mai ales acum, că am un copil.

— Aşa, deci? Foarte bine, zice Dre, dând din cap. Ori renunţi, ori te spun mătuşii şi unchiului Don.

— Atunci o să fii nevoit să recunoşti că mă laşi să vând iarbă.

— Sunt dispus să suport consecinţele faptelor mele, ca un bărbat. Şi o să-i spun lui Shawn ce face King.

— Ţi-am zis, King nu e implicat.

— Da, vezi să nu! Se simte de la o poştă mâna lui. Nici nu trebuie să recunoşti tu. Eu şi Shawn o să cercetăm treaba asta şi o rezolvăm noi.

— Ai spus că n-o să-l amesteci pe Shawn în asta!

— Nu, am zis că n-o să te torn *pe tine*. N-am zis nimic despre King. Deci, cum rămâne, vere? Renunţi complet să mai vinzi droguri sau te bagi pe tine şi pe puştiul tău la apă?

— Ăsta e şantaj!

— Tu vrei să-l consideri aşa, spune Dre.

— Aşa e! De unde ştiu că nu-l torni pe King?

— Am încredere că o să vorbeşti tu cu el şi o să-i reaminteşti care sunt consecinţele acţiunilor de rahat, ca asta. Îţi dau cuvântul meu, dacă mă prind că te apuci iar de afacere, vă torn pe amândoi, şi pe tine, şi pe el.

— Dre, haide, vere. Te rog!

— Mingea e la tine, Mav. Tu decizi.

Îmi prind mâinile deasupra capului. Pe toţi dracii! E cea mai proastă direcţie în care putea să meargă treaba. Vreau să continui să fac bani, dar nu vreau să am necazuri cu ai mei. Şi nici King nu vreau să aibă necazuri.

Nu prea am de ales.

— Fie! N-o să mai vând droguri.

Să-mi zică el mie că e mândru de decizia mea? Să mă susţină Dre că am grijă de fiul meu? Nici vorbă. Se lasă pe spătarul canapelei şi zice:

— Aşa mă gândeam şi eu. Acum dă-mi un suc. Mi s-a făcut sete de la cât am parlamentat cu tine, tâmpitule şi căposule ce eşti!

PATRU

În sfârşit, sâmbătă seara am dat de Iesha.

— Am nevoie de o pauză, Maverick, mi-a spus, cu o voce chiar răguşită. Plâng încontinuu şi îmi trec prin cap tot felul de gânduri negre. Copilul nu trebuie să stea cu mine.

Părea să aibă aceeaşi chestie pe care o păţise Keisha după ce o născuse pe Andreanna. „Depresie post-partum”, parcă aşa îi spusese mama.

— Te-a văzut vreun doctor? am întrebat-o.

— N-am nevoie de doctor.

— Nee, pe bune. Tipa lui Dre a avut aşa ceva şi...

— Maverick, am zis că n-am nevoie de doctor! Mă descurc singură.

— Foarte bine!

Nu avea niciun sens să o contrazic.

— De cât timp crezi că ai nevoie?

La telefon s-a lăsat tăcerea. Până să-mi dau seama, a venit tonul.

I-am povestit mamei ce s-a întâmplat.

— Biata copilă! Post-partumul e o treabă dură. Şi probabil că nici Yolanda nu o ajută deloc. Isuse! Maverick, s-ar putea să fie nevoie de ceva pregătiri, ca să-l ţinem pe copil la noi o vreme. S-ar putea să fie nevoie să-i telefonăm vărului Gary, să discutăm nişte opţiuni.

Fraaaate, tâmpitul ăla e cel mai naşpa. E avocat şi locuieşte în suburbii, împreună cu nevasta, albă, şi cu copiii lor. Întreabă-mă când vine să-şi vadă familia? Niciodată. Crede că noi trăim în ghetou şi că umblăm după banii lui. Nu vrea nici dracu’ banii lui!

Şi nici nu-mi trebuie ajutorul lui. Iesha are nevoie de puţină relaxare, atâta tot. Mă rog la Dumnezeu să am

dreptate, pentru că au trecut doar două zile şi puştiul ăsta deja mi-a mâncat ficaţii. Prima noapte a fost un coşmar. A vrut în braţe mai tot timpul şi, dacă nu-l ţineam, plângea, aşa că, practic, am stat cu el în braţe. După ce l-am pus în pătuţ, s-a trezit din oră în oră. Asta a însemnat că a trebuit să mă trezesc şi să-i dau să mănânce sau să-i schimb scutecul. N-am văzut în viaţa mea atâta caca.

Sâmbătă şi duminică a fost la fel. Plâns, caca, pipi. Plâns, caca, pipi. Doar un weekend, şi sunt epuizat.

Azi va fi de-a dreptul interesant. E luni şi mama e iar la muncă, ceea ce înseamnă că eu trebuie să am singur grijă de fiul meu. În weekend măcar a fost mama cu mine, în caz că nu mă descurcam. I-am zis asta şi ea mi-a replicat ceva de genul:

— De obicei, să fii părinte înseamnă că nu există nimeni care poate să vină şi să rezolve lucrurile în locul tău. E treaba *ta*.

Al naibii de înfricoşător!

Mama se agită prin bucătărie, verifică dulapurile şi frigiderul şi bifează o listă. Dre trebuie să facă mai încolo nişte comisioane pentru mătuşa ’Nita şi s-a oferit să mă ducă şi pe mine la băcănie. Avem nevoie de tot felul de chestii pentru copil. Bineînţeles, mama se gândeşte la o mie de alte lucruri pe care le vrea.

— Maverick, mai pun şi mălai pe listă, zice. Fii atent să iei o pungă mare. Moe vrea să prăjească nişte somn în weekend. Ah, şi ia şi nişte condimente cajun. Ştii că face criză dacă nu are condimente cajun.

Moe, prietena cea mai bună a mamei, vine uneori şi ne găteşte. Ştie să prepare un somn excelent.

— Da, mamă, zic, în timp ce casc.

Azi-noapte, Li’l Man s-a tot trezit. Mă mir că acum a adormit.

— Deci, dacă se iveşte ceva azi, sună-mă la serviciu, spune mama. Alături e doamna Wyatt, iar mătuşă-ta ’Nita vine imediat dacă o suni. Bunică-ta mi-a zis să-ţi spun că şi ei poţi să-i telefonezi.

Dă din cap şi continuă:

— Femeia aia e leşinată după tine.

Bunica trăieşte la ţară, pe pământul care aparţine familiei, la 30 de minute distanţă. Probabil că ei i-ar lua 15 minute să vină, dacă o sun.

N-am de gând să-i fac aşa ceva, nici ei, nici altcuiva.

— N-o să am nevoie de ajutor, spun, aşa cum ar spune un bărbat adevărat. Mă descurc.

Mama mă ţintuieşte o clipă cu privirea, apoi vine şi mă sărută pe frunte.

— O să fii bine, murmură.

Nu trece mult şi îşi porneşte maşina, pe alee. Se aude cum toarce motorul, tot mai încet, până ce maşina dispare, iar eu rămân singur cu copilul meu.

Arunc repede o privire spre el. A trebuit să-mi mut combina stereo şi toate CD-urile ca să-i încapă pătuţul la mine în cameră. Frate, asta a fost chiar nasol. Am cea mai mişto colecţie de CD-uri din cartier, pe bune! Sute de melodii. Le aveam puse într-un raft înalt, aşezate în ordine alfabetică. Acum zac împrăştiate pe masa din sufragerie.

Toate astea, pentru Li’l Man. Puştiul stă răpus de somn în pătuţul lui, cu mâinile întinse deasupra capului. E încruntat, aşa cum e mereu. Cred că visează la scheme cu care să rezolve toate problemele din lume.

Îl privesc un minut. Aşa obosit cum sunt, îl iubesc mai mult decât pot să exprim în cuvinte. E destul de ciudat, dat fiind că-l ştiu doar de câteva zile. Deschid baby-monitorul vechi al Andreannei şi îl sărut pe Li’l Man pe frunte, aşa cum m-a sărutat mama pe mine.

Mă arunc pe canapeaua din living. Cred că partea cea mai grea din toată treaba asta este că nu ştii când se va termina. Fie că o să vină Iesha să îl ia pe fiul nostru, fie că se potoleşte el, fir-ar să fie! Şcoala începe peste două săptămâni şi mi se pare imposibil să merg la cursuri şi să am şi grijă de el.

Pun mâna pe telefon. Aş vrea să o sun pe Lisa, pentru că nu am vorbit cu ea tot weekendul, dar asta înseamnă că trebuie să-i spun ce se petrece. Formez în schimb numărul de la pagerul lui King. Trebuie să-l anunţ de situaţia cu drogurile, plus că vreau să mă asigur că suntem în regulă unul cu celălalt. Probabil, a aflat deja că e al meu copilul.

Îi trimit mesaj. Cunoscându-l pe King, va dura ceva până o să mă sune. Mă întind pe canapea şi trag peste mine cuvertura mamei. Fix când să adorm, sună telefonul.

Nu pot să am şi eu parte de o afurisită de pauză. Îl înşfac de pe măsuţa de cafea.

— Alo?

— Alo! se aude vocea ca de robot. Aveţi un apel cu taxă inversă de la...

— Adonis, intervine vocea tatei.

Mă ridic în capul oaselor. El nu sună niciodată dimineaţa. Doar seara, când e mama acasă. Sigur s-a întâmplat ceva rău. Apăs *1*, ca să accept apelul.

— Tată?

— Hei, salut Mav, băiete!

Când vorbeşte cu mine, are mereu un ton vesel, ca şi cum ar fi într-o călătorie de afaceri, şi nu la închisoare.

— Ce chestie nasoală a mai gătit maică-ta azi?

Mă umflă râsul. Tata se jură că găteşte mai bine ca mama. Chiar aşa e, sincer! Fursecurile lui sunt legendare şi visez la prăjitura lui la cană.

— Nimic în dimineaţa asta. Tu eşti OK? Ce se întâmplă de suni aşa de devreme?

— Sunt bine. Am ceva minute în plus pentru telefon şi m-am decis să profit de ele. Faye e acolo?

— Neeh, tocmai a plecat la muncă.

— La dracu', trebuia să-mi fi închipuit. Ce mai face? Nu munceşte prea mult, nu?

— E bine. Ştii că acum are liber în weekenduri. Moe a convins-o să şi le lase libere.

— Moe.

Felul în care tata îi rosteşte numele mă derutează. El şi ea nu s-au întâlnit niciodată. Mama şi Moe au devenit prietene abia după un an sau doi de la plecarea lui.

— Mă bucur, cred, că a convins-o cineva să-şi ia zile libere. În fine, tu cum o mai duci? Ce-ai făcut în weekendul ăsta?

Ultima dată când am vorbit aşteptam rezultatele testului ADN. Îi spusesem tatei că nu e copilul meu şi mă crezuse, aşa cum o face mereu. Acum tre' să-i spun că e bunic.

— Ăăm...

Brusc, îmi vine greu să vorbesc.

— Am avut grijă de fiul meu.

La telefon se lasă o tăcere lungă. Nu s-a întrerupt convorbirea – se aud voci în fundal.

— La dracu', zice tata. Ei, dacă-i aşa, asta e. Cum te descurci?

Mă frec la ochi. Nu sunt sigur dacă mă ustură de la oboseală sau sunt uşurat că tata nu se ia de mine. Oricum, nu ar fi deloc stilul lui. De fiecare dată când mama e furioasă, pot să contez că tata mă înţelege.

— Nu ştiu cum mă descurc, recunosc. Plânge tot timpul, abia dacă doarme, are mereu nevoie să-i schimb scutecul

sau să-i dau biberonul. Sunt multe de făcut, tată. Sunt gata să clachez după un weekend.

— Ah, da. Îmi amintesc de zilele alea. A făcut pipi pe faţa ta?

— Fraaate, bombăn eu. De vreo două ori.

Tata râde.

— Bun. Asta e răzbunarea pentru dăţile când te-ai pişat şi tu pe faţa mea. Mav, băiete, o să te descurci. Trebuie să-ţi intri în ritm. Să nu mă înţelegi greşit, nu va fi uşor. Toată lumea o să vină cu sfaturi, ce şi cum să faci. Ce ţi-am zis eu mereu? Să-ţi trăieşti viaţa după cum vor ceilalţi...

— ...aia nu e viaţă! termin eu fraza începută de tata.

— Fix aşa e. Lasă-i să vorbească! Câtă vreme ai grijă de ai tăi, asta e tot ce contează, înţelegi ce zic?

— Înţeleg.

— La naiba! Un nepot, zice tata, copleşit. Cum îl cheamă?

— Iesha îi spunea King, pentru că a crezut că el e tatăl.

— Ah, nu, omule. Tre' să-i schimbi numele. Zeke l-a botezat pe King aşa în cinstea bandei. N-am nimic împotriva ei sau a prietenului tău, dar fiul tău trebuie să aibă un nume doar al lui. Un nume cu semnificaţie. Eu m-am gândit mult când ţi-am ales numele. Maverick Malcolm Carter.

Maverick înseamnă „cel care gândeşte independent". Malcolm vine de la Malcolm X. Cred că tata a vrut ca eu să fiu un lider, de la bun început.

— Să nu alegi un nume la întâmplare pentru fiul tău, continuă tata. Dă-i un nume care să-i spună cine este şi cine poate să fie. E suficient că lumea va încerca să facă la fel.

La dracu', va trebui să mă gândesc bine.

— Mda, OK.

— Omule, dacă eram acasă, aş fi fost cel mai cool bunic pe care l-ai văzut vreodată. L-aş fi plimbat pe mititelu-ăsta

cu decapotabila. M-aş fi asigurat că îl înscrii la Lakers cât mai repede.

Tata e mare fan Lakers. Pe vremuri îi venera pe Magic şi pe Kareem. S-a asigurat că şi eu sunt fanul lor.

— Da, clar. O să-i cumpăr o jachetă, cât de curând.

— Asta zic şi eu. Echipa aia se pregăteşte de ceva deosebit. O simt eu. Puştiul ăla, Kobe, o să devină o forţă. Ţine minte ce-ţi spun!

Pentru o clipă, am fost doar tată şi fiu, vorbind despre baschet. Nu mi se mai pare că ne desparte o lume, pe tata şi pe mine.

— Crezi că o să câştigăm un campionat?

— Mai multe campionate, zice tata. Kobe şi Shaq o să bată, fără efort, nu încape îndoială. Cum merg lucrurile în Garden?

— E chiar calm în ultima vreme. Fără conflicte pentru teritorii sau ceva de genul ăsta. Garden Disciples se abţin.

— Bun. Shawn, Dre şi ăialalţi te păzesc?

Cred că asta considera şi Dre că face.

— Mda. Uneori, exagerează.

— Nu există aşa ceva. Să fii bucuros că-ţi ţine cineva spatele. S-ar putea să nu fii mereu aşa de norocos.

Am sentimentul că Dre îmi va sta mereu ca un ghimpe în coastă.

— Deci, uite ce-i, zice tata, mi s-au terminat minutele. Vezi, nu uita să-i spui lui Faye că te-am certat de mama focului pe chestia cu copilul. Bine?

Râd. Mama o să-şi dea seama că mint.

— Da, bine. Ne vedem curând!

— Abia aştept, zice şi îl simt că zâmbeşte. Te iubesc, Mav, băiete!

— Te iubesc, tată!

Închid şi din nou ne desparte o lume.

Se aude soneria. Sar cât de repede pot, pentru că nu vreau să se trezească Li'l Man. Mai întâi mă uit furiş pe fereastra din faţă, aşa cum face mama. E King.

Batem palma în semn de salut.

— La dracu', frate! Nu mă aşteptam să vii până aici.

King se strecoară înăuntru pe lângă mine.

— Era pierdere de vreme să te sun. Eram prin zonă, cu un client, şi m-am gândit să dau pe la tine. Care-i faza?

Care nu e faza? O parte din mine habar nu are de la ce capăt să înceapă discuţia. Îmi vâr mâinile în buzunare.

— Iesha a apucat să te sune?

King se trânteşte pe canapea şi îşi propteşte picioarele pe masă. *Mi casa* a fost mereu *casa* lui.

— Mda. Mi-a zis. Unde ţi-e controlerul Sega? Încerc să joc *Mortal Kombat*.

— Frate, uite ce-i, îmi pare rău, bine? Am crezut pe bune că Li'l Man e al tău.

— Ţi-am zis că se întâmplă să cazi în rahat. Nu-i problemă.

— Eşti sigur? I-ai dat numele tău. Înţeleg cam cum trebuie să te simţi...

— Doamne, Mav! Parcă ai fi muiere. Relaxează-te! N-o pisez pe fata aia din cauza copilului.

King scoate controlerul Sega dintre pernele canapelei.

— Abia am mai puţine griji pe cap.

— În regulă. Câtă vreme rămânem prieteni.

— Pe viaţă, frate! spune şi întinde mâna spre mine.

Batem palma.

— Da' bravo, îi răspund. Dar nu şi când îi susţii pe cei de la Cowboys.

— Ia mai du-te de-aici, *hater* ce eşti, spune King, râzând. De parcă Saints o să facă vreun rahat. Echipa mea, Cowboys, o să-i snopească, tot aşa cum o să te snopesc şi eu pe tine la jocul ăsta.

— Ai vrea tu. Eu trebuia să te sun şi în legătură cu altceva.

King suflă în caseta mea cu *Mortal Kombat*, de teamă că nu va funcţiona, şi o pune în consola SegaGenesis.

— Care-i faza?

Înainte să apuc să spun ceva, Li'l Man începe să se audă scâncind.

— Rahat! şuier eu. Stai niţel!

Mama susţine că, într-o bună zi, voi fi în stare să înţeleg ce vrea mititelul, după felul în care plânge. Azi nu e cazul. Mi-a zis că, în primul rând, trebuie să-i controlez scutecul. E curat, aşa că probabil vrea biberonul. Mama a pregătit mai multe, înainte să plece la serviciu. Crede că eu pun prea mult lapte praf. Pentru cineva care susţine că acest copil e răspunderea *mea*, mama mă ajută o grămadă. Nu că m-aş plânge. Mă reped la bucătărie, scot un biberon din frigider şi mă duc să îl iau pe Li'l Man din pătuţ.

Nu e uşor să hrăneşti un bebeluş care plânge. Îi e aşa de foame, încât e furios... şi e aşa de furios, încât nu vrea să mă lase să-l ţin, aşa de tare se zbate.

— Ia-o uşurel, frate! îi spun.

Nu ştiu cum reuşesc să-i bag biberonul în gură. La început, nu vrea să ia tetina şi sunt la două secunde limită să o sun pe mama la serviciu.

În sfârşit, începe să sugă.

— Frate! zic şi oftez. Chiar îţi place să mă stresezi, hm?

Mă duc încet spre living şi mă aşez cu el pe canapea.

King se joacă pe Sega mea, cu ochii ţintă la televizor.

— Iesha l-a lăsat la tine?

— Mda. Zice că are nevoie de o pauză.

— Ah!

Atât zice King la început. Apoi:

— Trebuie să-l hrăneşti la un minut după ce s-a trezit, altfel zici că-i nebun.

— Ce?
— Am mai fost la Iesha să o ajut cu copilul.
— Aha!
Un moment, tăcem amândoi.
King se uită la mine şi la Li’l Man.
— Mda, zice. Chiar că seamănă cu tine.
Poate să spună că nu e supărat, dacă aşa vrea, dar privirea lui mă face să cred altceva.
— Frate, îmi pare rău.
King se concentrează iar pe ecranul televizorului.
— Ţi-am zis, nu-i problemă. Cel puţin, cu tine are parte de o familie, ştii?
— King, omule...
— Ziceai că ai vrut să mă suni legat de altceva?
Urăsc situaţia asta, pe bune. Îmi dreg vocea.
— Mda, ăăm... nu mai pot să vând droguri cu tine.
Se uită la mine o dată, apoi încă o dată.
— Ce? De ce?
— Dre s-a prins ce facem.
Sare în sus.
— Ce dracu’? I-ai spus tu?
— Nee! N-aş face aşa ceva. Dre s-a prins singur şi e convins că eşti implicat. Vrea să mă las.
— Stai să văd dacă pricep... vrea să vinzi numai iarbă pentru el şi Shawn, pe câţiva firfirici.
— Nee, omule. Vrea să mă las de afacerile cu droguri, punct. Zice că, dacă n-o fac, te toarnă lui Shawn.
— Şi? Nu pot să cred că-l laşi să te umilească în halu-ăsta.
— Am încercat să te protejez pe tine!
— N-am nevoie să mă protejeze nimeni! Tot ce-mi trebuie sunt banii ăştia! Ţie, nu?
Discuţia noastră îl agită pe Li’l Man. Îl legăn puţin.
— Bineînţeles, da’ nu vreau să am probleme. King, Dre ameninţă că o să le spună părinţilor mei.

— Deci mă laşi baltă?

— Frate, ştii că nu-i asta. Zic doar că ar trebui să te gândeşti să renunţi şi tu la operaţiunea ta...

— Nu renunţ la niciun căcat! zice King. Mav, dacă lucrăm împreună, putem să găsim o cale să o facem în continuare. Chiar ai de gând să-i laşi, pe Dre şi pe ceilalţi, să se pună în calea banilor tăi?

Pe mine nu Dre mă îngrijorează. Dar, dacă mama află că vând droguri, s-ar putea să nu mai apuc ziua de mâine.

— Îmi pare rău, King. Mă retrag.

Ridică ochii în tavan, ca şi cum ar înjura.

— Bine, omule, zice. Fă ce vrei tu, dar eu nu renunţ. Pot să vină peste mine, nu mă sperie.

Pe cuvântul meu, King nu-şi face griji nici cât negru sub unghie. Cred că mie îmi pasă mai mult de el decât îi pasă lui însuşi.

— Eu n-o să le spun. Aşteaptă puţin, să-mi iau rezerva. Poţi tu să...

Îi fac semn spre copil.

— Da, zice, îl ţin eu.

Îl aşez pe Li'l Man în braţele lui King. Copilul scânceşte la început, dar King îl leagănă şi îl face să tacă. Probabil că a mai făcut asta şi înainte.

Mă duc la baie. Mama mă lasă pe mine să mă ocup de curăţenie aici, în fiecare săptămână, aşa că doar eu umblu în dulăpiorul de sub chiuvetă. Mă aşez pe pardoseală, ca să pot să caut bine, şi dau la o parte produsele de curăţenie. Îmi sunt de folos, pentru că maschează bine spaţiul gol din spate, dintre perete şi ţeavă, suficient de mare ca să ascund punga cu droguri.

O scot, mă duc în living şi i-o dau lui King. El mi-l dă în schimb înapoi pe fiul meu.

— Rămânem prieteni? întreb.

— Da, zice. Chiar dacă acum te porţi ca un mic mizerabil.

— Prostule, ai cunoscut-o pe mama, nu? Am motive zdravene să fiu speriat.

— Da, da, da. Te sun eu mai târziu. Am ceva de făcut.

Se uită la copil şi zice:

— Ai grijă de el, bine?

Dau din cap.

King ridică mâna şi ne ciocnim pumnii. Pe urmă, dispare.

CINCI

Pe la prânz, Dre trece să mă ia la magazin şi-l iau şi pe Li'l Man cu mine.

Maşina lui merge brici. E un BMW din '94, dar Dre are atâta grijă de el, că pare din '98 sau '99. A găsit-o într-un cimitir de maşini şi a reparat-o singur. A dat-o cu vopsea metalizată, i-a pus jante de jumătate de metru şi sistem stereo în portbagaj. Iiii-haaa! Nu pot să mă prefac: îmi place să fiu văzut în ea.

Dre mă ajută să-i fixez copilului scaunul – eu habar nu am ce mama dracului trebuie să fac – şi o luăm spre băcănia domnului Wyatt. E chiar după colţ, pe Marigold. Dre coboară toate geamurile, se lasă pe spate în scaun şi conduce doar cu o mână. Dă din cap în ritmul melodiei ăleia,*1st of tha Month*, de Bone Thugs-N-Harmony, care se cântă la radio.

Eu sunt prea obosit să fac la fel. Imediat după plecarea lui King, l-am pus pe fiul meu înapoi în pat şi am încercat să trag un pui de somn. N-am putut, cu gândul la discuţia cu King.

Dre se uită la mine.

— Eşti OK, vere?

Îmi las capul pe spate.

— King a fost la mine mai devreme. I-am spus ce-ai zis.

— Cum a mers?

— Tu cum crezi că a mers? S-a înfuriat, dar a zis că se opreşte.

Mint. Trebuie să am grijă de fiul meu.

— Bun, zice Dre şi încuviinţează din cap. Asta e tot ce te preocupă?

— Vere, când a început Andreanna să doarmă bine?

— Să nu-mi spui, zice Dre, că eşti deja epuizat.

— Drace, fix aşa. În weekendul ăsta n-am dormit niciun pic.

— Intră în fişa postului, playboy! Să fii bucuros că nu ai nimic altceva de făcut, cum ar fi şcoala. Piticei i-ai zis deja despre el?

Lisei adică. Iubita mea are doar 1,57, dar aruncă la coş de parcă ar avea 1,80.

Îmi răsucesc una dintre codiţele împletite în stil *cornrow*. Săptămâna trecută mi-am pus capul la Lisa în poală, jos, pe veranda casei, şi ea mi le-a împletit. În jurul nostru clipeau licuricii şi cicadele ţârâiau de mama focului. A fost exact genul de relaxare de care aveam nevoie.

— Nţ, răspund. N-am avut ocazia să mă duc la ea. Nu pot să-i spun la telefon.

— Trebuie să-i zici, ca să nu afle de pe stradă.

— N-o să-i spună nimeni.

— Rahaaat! Bine, amână, dacă vrei. O să-ţi ia foc şi mai rău curu'.

Se poartă ca şi cum chestia asta ar fi floare la ureche. Lisa va suferi cu adevărat. Nu contează că eram despărţiţi când m-am încurcat cu Iesha. M-am încurcat cu Iesha, punct.

— Nu sunt pregătit să-i frâng inima, Dre.

— O să sufere mai mult dacă află de la altcineva. Ascultă-mă pe mine! La ce chestii am făcut şi eu, am mare noroc că Keisha mai vrea să aibă de-a face cu mine.

Dre şi Keisha sunt împreună cam din clasa a VII-a. E greu să ţi-i închipui despărţiţi.

— Termină, vere. Sunteţi sortiţi să fiţi împreună.

— Sper să ai dreptate, spune Dre, râzând. Sunt mai mult decât pregătit să o fac oficial.

— Mie tot nu-mi vine să cred că te *căsătoreşti*, spun, dar cuvântul nu sună bine în gura mea. O iubesc pe Lisa, însă nu-mi imaginez că pot să las o fată să mă lege de mâini şi de picioare.

— Aşa zici acum. Într-o zi însă, va fi cu totul altceva. Aşteaptă şi-ai să vezi!

— Nee! Rămân burlac pe viaţă.

— Mda, zice Dre, printre hohote de râs. Mai vedem noi.

La radio începe *Hail Mary*, al lui Tupac. E melodia mea preferată. ’Pac e cel mai tare că a compus-o. Greu de crezut că e mort de aproape doi ani deja. Îmi aduc aminte când s-a anunţat la radio că a fost împuşcat în Vegas. Crezusem că va scăpa – supravieţuise după ce a fost împuşcat de cinci ori în New York. Tipul era invincibil. Câteva zile mai târziu, era mort.

Cel puţin, aşa au spus:

— Hei, ai auzit? ’Pac trăieşte.

Dre râde.

— Pleacă de-aici! Mai rămâne să-mi spui că în anul 2000 vine sfârşitul lumii.

Lumea deja se dă de ceasul morţii pe tema cu anul 2000 şi spune că va veni Apocalipsa. Mai întâi, să trecem de 1998.

— Nu ştiu dacă e adevărat, recunosc eu. Au zis la radio că ’Pac trăieşte în Cuba, cu mătuşa lui, Assata. Că guvernul a pus să fie asasinat.

— Zău, Mav. Bill Clinton n-ar fi comandat asasinarea lui ’Pac.

Mama zice că nu vom avea niciodată un preşedinte mai negru ca Bill Clinton.

— Rahaat, io ştiu, vere? Familia lui ’Pac e plină de membri ai Partidului Panterele Negre şi tipul a spus aşa de multe chestii adevărate! Se spune că o să revină în 2003.

— De ce în 2003? întreabă Dre.

— Atunci se fac şapte ani de când şi-a înscenat propria moarte, zic. ’Pac are toate conexiunile astea cu cifra şapte. A fost împuşcat pe data de şapte. A murit la şapte zile după aia, exact la şapte luni de când a lansat *All Eyez on Me*.

— Asta e o coincidenţă, Mav.

— Ascultă ce-ţi spun! A murit la ora 4:03 p.m. Patru plus trei fac şapte. S-a născut în data de 16. Unu plus şase, şapte.

Dre îşi freacă bărbia.

— Şi avea 25 de ani când a murit, zice.

— Corect! Doi plus cinci, şapte. Pe urmă, titlul ultimului album pe care l-a scos. Chestia cu Makaveli.

— *The Seven Day Theory,* zice Dre.

— Exact! Îţi spun eu, a plănuit toate astea.

— Bine, hai să zicem că a făcut-o, zice Dre. De ce s-a fixat pe cifra şapte?

— Se pare că e o cifră sfântă, zic şi ridic din umeri. Ce ştiu eu? Trebuie să mai cercetez.

— OK. Mă rog, admit că toate astea par premeditate. Dar ’Pac nu trăieşte, Mav.

— Ai zis că pare premeditat.

— Mda, dar numai laşii se ascund şi îşi înscenează moartea. ’Pac nu era un laş. Nu-mi pasă dacă guvernul îl voia mort, ar fi avut o moarte dramatică şi glorioasă.

Asta e drept. ’Pac era imaginea temerarului. Nu s-ar fi ascuns de nimeni.

— Bine, aici m-ai prins.

Dre opreşte în parcarea magazinului. Băcănia lui Wyatt e aproape la fel de veche precum cartierul Garden. Bunica obişnuia să o trimită pe mama aici, când era copil, pe vremea când magazinul era ţinut de părinţii domnului Wyatt. Aici poţi să cumperi orice, de la legume proaspete la detergent de vase.

Dre mă ajută să înţeleg cum să asamblez căruciorul – de ce tot ce are legătură cu bebeluşii e aşa de al naibii de complicat? – şi intru în magazin, împingând căruţul în care e fiul meu. În cartier, băcănia Wyatt e un loc într-adevăr plăcut. Domnul Wyatt are grijă ca pardoselile să sclipească întotdeauna şi rafturile să fie aranjate.

El e la casă şi pune în pungi cumpărăturile unei doamne în vârstă. Doamna Wyatt e lângă el, vorbeşte cu femeia. S-a pensionat anul trecut şi acum e întotdeauna în magazin. Cu excepţia cazurilor când e peste drum, să-şi facă unghiile. Şi le dă întotdeauna cu ojă roz.

Când ne vede, privirea i se luminează.

— Maverick, ai adus bebeluşul!

Doamna Wyatt iubeşte bebeluşii. Ea şi domnul Wyatt au fost asistenţi maternali şi tot timpul primeau bebeluşi şi copii mici. Mulţumită lor, eu am avut întotdeauna cu cine să mă joc.

Doamna Wyatt vine şi se apleacă să se uite în cărucior.

— Copile, n-ai fi putut să renegi băiatul ăsta, chiar dacă încercai. Îţi seamănă *leit*.

— Da, zice Dre. Până şi capul îi e mare, ca al lui Mav.

— Vere, taci din gură! îi zic.

— Poartă-te frumos, Andre, spune doamna Wyatt, râzând şi ridicându-l pe Li’l Man din căruţ. Oho, Doamne, ce băiat mare! Te hrănesc bine, nu?

— Acum am venit să cumpăr lapte praf, spun eu.

— Înţeleg de ce, zice doamna Wyatt şi îi zâmbeşte copilului, care imediat surâde şi el, cu gingiile ştirbe. Faye ne-a zis că azi ai grijă de el de unul singur. Totul e bine până acum?

Treacă de la mine că mama dă raportul familiei Wyatt despre evenimentele curente. Sunt vecinii noştri de alături de atât timp, că au ajuns ca nişte membri de familie.

— Da, doamnă. Mă descurc.

Domnul Wyatt îşi ia rămas-bun de la celălalt client şi vine spre noi. Are o mustaţă groasă şi întotdeauna poartă pălărie. Cred că cheleşte. Astăzi are capul acoperit cu o pălărie de paie.

— Ai grijă, Shirley. Dacă îl ţii prea mult în braţe, o să faci febra copilului.

— Nu e nimic rău în asta. Nu-i aşa, puiule? zice doamna Wyatt şi îl sărută pe Li'l Man pe obraz.

Domnul Wyatt mă apucă ferm de umăr.

— Băiete, n-ai de gând să laşi copilul ăsta pe umerii maică-tii, nu?

— Nu, domnule. Eu am grijă de el.

Cu domnul Wyatt, întotdeauna e „da, domnule", „nu, domnule". Mi-a fixat chestia asta în cap de când eram mic.

— Bine. Tu l-ai făcut, tu să ai grijă de el. Mai e puţin şi începe şcoala, nu? Eşti pregătit? Nu cumva să abandonezi şcoala din cauza copilului.

— Clarence, zice doamna Wyatt, lasă băiatul să-şi tragă sufletul!

N-ai să vezi asta vreodată. Domnul Wyatt e călare pe mine. Oricât de tare mă calcă pe cap, ştiu că e din grijă. Îmi aduc aminte, când au venit federalii să îl salte pe tata. La noi în casă a fost un haos total. Peste tot, poliţai înarmaţi. I-au pus pe-ai mei să se întindă pe podea, iar pe mine m-a scos afară un poliţist. Strigam după mama şi

tata, îi imploram pe poliţişti să le dea drumul. Aproape că mă băgaseră într-o maşină, să mă ducă de-acolo. Domnul Wyatt a ieşit şi a stat de vorbă cu ei. Până să mă dezmeticesc, m-a cuprins cu braţul de umeri şi m-a dus la el acasă. El şi doamna Wyatt m-au ţinut la ei până când poliţaii au eliberat-o pe mama, în aceeaşi seară.

— N-are ce să-şi tragă, acum are răspunderi, zice domnul Wyatt, cu ochii aţintiţi la mine. Trebuie să ai grijă de copilul ăsta, financiar vorbind. Ce ai de gând să faci, îţi iei o slujbă?

— De fapt, chiar îşi caută de lucru, se bagă şi Dre. Ştiţi pe cineva care face angajări, domnule Wyatt?

— Chiar eu, de fapt. Nepotul meu, Jamal, a trebuit să-şi reducă programul la jumătate de normă, din cauza orarului de la colegiul comunitar. Caut pe cineva să acopere perioadele când lipseşte.

Îmi dau seama unde duc toate astea şi, la dracu', nici vorbă! Domnul Wyatt îmi stă acum pe cap, şi mi-e doar vecin. Să devin angajatul lui? Frate, n-o să fiu în stare să fac niciun rahat fără să mă urmărească el.

— Nu-i cazul, domnule Wyatt.

— Ce? Ai altă ofertă pe tapet?

— Nee... nu, domnule. Eu ăăă... ştiu că nu puteţi să mă plătiţi prea bine.

— Pot să te plătesc la fel cum eşti plătit la alt job. Care-i problema?

— Niciuna, zice Dre. Sună bine, nu-i aşa, Mav?

Mă jur pe toţi sfinţii că, dacă nu tace dracului...

— Dacă eşti îngrijorat că n-ai cu cine să laşi copilul, pot să te ajut eu, se oferă doamna Wyatt. Nu m-ar deranja să am grijă de el pe timpul zilei.

— Pentru o sumă, adaugă domnul Wyatt. Nu-i nimic gratis aici.

— Clarence! îl dojeneşte doamna Wyatt.

— Păi, nu e. Trebuie să ştie asta din capul locului.

— Nu e nevoie, doamnă Wyatt, zic. În curând, Li'l Man se întoarce la mama lui. Sper.

— Foarte bine, spune domnul Wyatt. Deci nu-i pentru că n-ai cu cine să laşi copilul şi nu e nici din cauza banilor. Care-i problema?

— Nu e nicio problemă, spune Dre. Mav o să accepte slujba.

Ce dracu'... nici nu mă gândesc, fir-ar să fie!

Domul Wyatt îşi încrucişează braţele la piept.

— Andre, are şi el gură! Lasă-l să vorbească! Maverick, vrei slujba asta?

Nu, la dracu'!

Pe de altă parte... chiar *am nevoie* de ceva, acum, că Dre m-a silit să încetez cu vânzarea de droguri. Nu pot să las pe capul mamei toate facturile alea, plus fiu-meu.

La dracu'! Cred că trebuie să devin bărbat.

— Mda. O vreau.

— Bun. Poţi să începi din ziua când începe şi şcoala. Patru ore după şcoală, sâmbăta toată ziua, iar duminica, liber. Atunci se ocupă Jamal. În unele zile o să lucrezi aici, în magazin. În altele, la mine în grădină. Nu tolerez neroziile şi nu tolerez scandaluri de bandă.

Domnul Wyatt ştie că suntem în King Lords. E ceva destul de normal pe aici, aşa aiurea cum stau lucrurile.

— N-o să se ţină de nerozii şi nici de scandaluri, domnule Wyatt, promite Dre, cu braţul pe umerii mei.

Mă scutur de aşa un trădător!

— Mă duc să iau ce-mi trebuie, bombăn.

Doamna Wyatt se oferă să aibă grijă de copil cât cumpăr cele necesare. Iau un cărucior şi îi dau brânci pe culoar tot aşa de tare pe cât aş vrea să-i dau brânci lui Dre. Vine şi el în urma mea.

— E totul OK?

— Nu, la dracu'! şuier şi mă întorc spre el.

Suntem destul de departe pentru ca soţii Wyatt să nu ne mai audă.

— Ştii în ce m-ai băgat?

— Vere, e o slujbă! O slujbă de care *ai nevoie*. Atât timp cât faci ce trebuie să faci, va fi OK. Domnul Wyatt nu e chiar aşa de nasol.

— Cine zice?

— Ar putea să fie şi mai rău. Ai putea să lucrezi pentru domnul Lewis.

Asta aşa e! Domnul Lewis e bărbierul de alături şi e o pacoste de om.

— Ziceai că vrei s-o ajuţi pe tuşa Faye, o ţine Dre mai departe. Asta e o cale bună s-o faci. Bărbaţii fac ce trebuie să facă şi a venit vremea să devii bărbat, ai uitat?

Urăsc când prostul ăsta are dreptate.

— Mda, bine...

Dre ridică mâna să batem palma.

— Haide, să cumpărăm ce trebuie şi să începem cu nişte pastă de dinţi, zice Dre. Ai o respiraţie care mă doboară!

Îi arăt degetul mijlociu. Dre se îndepărtează pe culoar, hohotind de râs.

Cumpăr tot ce mi-a pus mama pe listă. Mă costă toţi banii rămaşi după ce am cumpărat lănţişorul Lisei. Îi cer domnului Wyatt o reducere, ca angajat. Se uită la mine de parcă aş vorbi limbi străine. Nu primesc reducerea.

Dre împinge căruciorul cu cumpărături spre uşă şi eu, căruţul cu fiul meu. Li'l Man doarme lat după ce doamna Wyatt şi-a exersat magia pe el. Aproape că-mi venea s-o implor să vină să-l bage în pat diseară.

Înainte ca Dre să apuce să deschidă uşa, a făcut-o cineva de pe partea cealaltă. E Tammy, cea mai bună prietenă a Lisei.

Doamna Rosalie, mama lui Tammy, e fix în spatele ei. Ne zâmbeşte vesel.

— Bună, Maverick! Bună, Dre! Ce mai faceţi...

Observă căruţul şi copilul care doarme în el şi cască ochii. Tammy deja se holbează.

Dre spusese că o să am de tras dacă nu-i spun Lisei. Acum e clar că am încurcat-o!

Îmi dreg glasul.

— Suntem bine, doamnă Rosalie. Dumneavoastră ce mai faceţi?

Cele două fac schimb de priviri şi mă jur că vorbesc între ele fără să rostească o vorbă.

— Suntem bine, scumpule, zice doamna Rosalie. Am venit să luăm câte ceva.

Tammy mă studiază ca un afurisit de detectiv.

— Al cui e copilu-ăsta?

Ah, rahat!

— Vai, trebuie s-o tăiem, se bagă Dre, salvator. S-aveţi o zi bună!

— Şi voi, răspunde doamna Rosalie.

Tammy plescăie ca şi cum şi-ar suge ceva dintre dinţi. N-am de gând să spun că e copilul meu. Ştie.

Ies în urma lui Dre, cu inima pulsându-mi în urechi. Mă întreb dacă nu cumva chiar aud o bombă cu ceas. Problema nu e dacă Tammy îi va spune Lisei, ci *când*. Iar când o va face...

O să explodeze rahatul.

Trebuie să discut cu Lisa. Acum.

ŞASE

Dre e de acord să mă lase acasă la Lisa. O să dea nişte ture cu Li’l Man, pentru că se pare că plimbarea cu maşina îi ajută pe copiii mici să adoarmă. Timpul de care are nevoie fiul meu ca să tragă un somn e cam cât îmi va lua mie ca să-i frâng Lisei inima.

Oprim în dreptul unei case de culoarea piersicii, împrejmuită cu gard. Lisa locuieşte într-una dintre cele mai frumoase case din zona de vest. Mama ei îngrijeşte peluza la perfecţie. Te ceartă dacă îi calci pe iarbă. Probabil că de aceea a şi pus gardul. Dacă stai s-o asculţi pe ea, a făcut-o ca să-i ţină la distanţă pe „puştii care fac pe bărbăţoii”. A spus-o cu ochii fix la mine.

Maşina ei nu e pe alee. Din păcate, jaful de maşină a lui Carlos este. Nu contează, trebuie să o fac. Traversez aleea până la verandă, urc şi sun la uşă.

Îmi deschide Carlos, care se opreşte rezemat de cadrul uşii. E mai înalt decât mine şi mai mare, arată ca şi cum ar face regulat exerciţii cu greutăţi. A fost în echipa de lupte de la Sfânta Maria. Asta nu mă sperie. O să-l pun jos, dacă nu am încotro.

Carlos îşi încrucişează braţele la piept.

— Ce vrei? mă întreabă, sec.

Acum e acum.

— Lisa este?

— Poate.

— Vrei să-i spui că am venit?

— Poate.

Tipul ăsta mă calcă pe nervi.

— Uite ce e, Carlton, îi zic – pentru că în afară de înălţime şi muşchi, seamănă leit cu răsuflatul de Carlton din *Prinţul din Bel Air* –, ia du-te şi cheam-o pe Lisa!

— Vai, cineva se ţine de poante. Uite una pentru tine: să mă pupi în...

— Car-los! icneşte Lisa şi îl îmbrânceşte la o parte.

Mă trage în casă.

— Mereu îl stârneşti! adaugă ea.

— Scuză-mă, dar unde te duci cu el? întreabă Carlos.

— La mine în cameră.

— Nici să nu te gândeşti, la dracu'!

— Regret, zice Lisa, răsucindu-se spre el. Nu ştiam că eşti taică-meu.

— Sunt...

— Eşti gata să te întorci la filmul tău şi să te ţii departe de treburile mele. Bine? Biiine.

Zâmbesc ironic în direcţia lui şi Lisa mă trage spre capătul holului. Casa lor miroase ca un potpuri şi arată la fel, cu toate tapetele înflorate pe care le-a pus mama ei. Lisa mă duce în camera ei şi închide uşa, parcă să-l provoace pe Carlos să spună ceva.

— Te calcă pe nervi? zic, râzând.

— Tot timpul.

O prind de şolduri. E greu să i le văd aşa cum e îmbrăcată, cu pulovărul FUBU – e prea mare şi îi acoperă şortul mic. Se ridică pe vârfuri, mă sărută şi uit pentru ce am venit.

Asta până când încep să mă gândesc la Tammy. Mă retrag un pas.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă cu sprâncenele unite, de uimire.

— Frate-tău s-ar putea să asculte. Nu se poate să-l lăsăm să audă.

— Ai dreptate, probabil, zice Lisa şi se întinde pe pat. Deci nu mai eşti pedepsit?

Împing mai încolo pluşul Hello Kitty şi mă aşez lângă ea. Lisa iubeşte pisica aia. E peste tot prin cameră, la fel ca posterele cu Usher şi Ginuwine, „iubiţii” ei. Pe bune că ar trebui să dea jos rahaturile alea.

— Da. Îmi pare rău că n-am putut să fim împreună.

— Nu-i nimic. A venit Tammy şi mi-a refăcut codiţele împletite. O să am un program dement şi nu vreau să mai fiu nevoită să-mi fac părul în fiecare săptămână.

Mă întind şi eu lângă ea. Ştiu că trebuie să-i spun, dar acum vreau să aud despre chestii normale, din viaţa ei normală.

— De ce o să ai un program dement?

— În afară de baschet, mai am şi ziarul şcolii, şi comitetul pentru albumul şcolar anual. Mama crede că o să dea bine pe cererile mele de înscriere la facultate dacă arăt că nu sunt doar sportivă. Să merg la facultate înseamnă să scap în sfârşit din casa asta, aşa că sunt absolut de acord. Sper să şi primesc scrisori de acceptare.

— Nu-ţi face griji, toate şcolile alea o să se dea în vânt după tine, îi spun şi o sărut pe obraz. La fel ca mine.

— Întotdeauna ai ştiut ce să spui.

Îşi plimbă degetele pe codiţele mele împletite. Gestul ăsta mic mă duce cu gândul la ce am fi putut face dacă nu era Carlos aici. Îmi scapă ce a zis Lisa în timpul ăsta.

— Hm?

— Ziceam că ar trebui să te înscrii şi tu la nişte cercuri de la şcoala ta, repetă. Ar da bine în cererile de înscriere.

— Ăăm... Lisa, s-ar putea să nu fie de mine facultatea.

— Ţi-am zis, Mav, nu trebuie să ai medii perfecte ca să intri. O grămadă de lume intră şi cu opt sau cu şapte. Te şi văd cum intri în vreo frăţie şi o să-i reprezinţi la fel cum o faci acum cu King Lords.

Rămân interzis când înţeleg cum mă vede ea, într-un fel cum nu mă vede multă lume. Lisa chiar îşi imaginează că aş putea merge la facultate. Uneori mi-e greu mie să mă închipui acolo. Mai ales acum.

Mă ridic în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi imaginez cum o să fie viaţa ei. O să fie una dintre cele mai populare fete din campusul colegiului şi o să meargă la toate petrecerile. O să reuşească, într-un fel, să obţină în continuare note bune, în timp ce se pregăteşte să devină medic pediatru. O să pună mâna pe ea unul de pe la facultate. O să se mărite cu el şi o să locuiască într-o ditamai vila, împreună cu cei câţiva copii ai lor. Eu o să rămân doar o amintire de când era mică.

Lisa se ridică şi ea.

— Maverick, serios, ce s-a întâmplat?

Mai am nevoie să stau puţin cu ea. O sărut pe gât şi, din aproape în aproape, îmi apropii buzele de ale ei.

Se trage înapoi.

— Maverick!

Mă ridic în picioare şi îmi pun mâinile împreunate deasupra capului. Rahat, trebuie să-i spun!

— Vreau să nu uiţi că te iubesc, bine? Când am făcut ce-am făcut, nu credeam asta.

— Biii... ne, zice Lisa, încet. Ce-ai făcut?

— Îţi aminteşti când tu şi cu mine ne-am despărţit, după ce Carlos a crezut că m-a văzut cu o fată?

— Mdaa?

— Păi, eram foarte stresat. M-am dus la King acasă să-mi limpezesc mintea şi... el m-a combinat cu Iesha, doar o singură dată.

— Te-a combinat...? zice Lisa, cu ochii holbaţi. Şi ai făcut sex cu ea?

— Lisa...

Încerc să o iau de mână. Ea se duce în capătul opus al camerei.

— S-a întâmplat o singură dată. Noi doi nu eram împreună.

— N-am fost despărţiţi decât două săptămâni! Ce dracu', Maverick?

— Ştiu, ştiu. Îmi pare rău, bine? Nu m-am mai încurcat cu ea şi cu nimeni altcineva, de atunci.

Lisa se cuprinde cu braţele şi se strânge tare. Când face aşa, parcă ar încerca să se ţină departe de lume.

— De ce-mi spui acum asta?

Glasul îi e aşa de stins, că aproape mă doare.

Trebuie să o fac.

— Acum trei luni, Iesha a născut.

— Îţi baţi joc de mine.

— Am... am făcut un test ADN...

— Vai de capul meu, zice şi îşi duce mâna la frunte. Vai de mine şi de capul meu...

— E-al meu.

— Vai de mine!

Se lasă să alunece pe podea şi ridică ochii spre mine.

— Ai un copil?

Fii bărbat, îmi zic.

— Da, am un băiat.

— M-ai minţit.

— Nu te-am minţit...

— Ba da! Săptămâni la rând te-am întrebat ce e cu tine! N-ai spus nimic. Te-ai dus şi ai făcut un nenorocit de test ADN pentru un copil şi asta e nimic?

— N-am vrut să te stresez! Am crezut că e copilul lui King.

— Vai de capul meu! Asta explică aşaaaaa de multe. De fiecare dată când dau de Iesha şi de prietenele ei, râd de mine. Tammy mi-a zis că mi se pare. Aveam dreptate, nu-i aşa? Râdeau pen' că m-ai dus de nas!

— Nu te-am dus de nas!
— Toată lumea ştia că te-ai culcat cu altă fată, doar eu, nu!
— Nu ştie nimeni!
— Iesha ştia! Prietenele ei ştiau. King ştia! Fac pariu că şi Dre ştia, nu-i aşa?
Nu pot să-i răspund, pentru că aşa e.
— Ştii ce? murmură. Poate că mama şi frate-meu au dreptate în privinţa ta.
— Ce?
Lisa mă fixează cu privirea. Are ochii în lacrimi.
— Pleacă!
— Lisa…
— Pleacă! răcneşte.
Uşa se dă de perete şi Carlos se repede înăuntru.
— A zis să pleci!
— Frate, vezi-ţi de treaba ta, ce dracu'!
— *Ea* e treaba mea!
— Carlos, termină, zice Lisa, în şoaptă. Nu merită.
M-a izbit ca un glonţ. E cel mai rău lucru pe care l-a spus vreodată despre mine.
Carlos mă priveşte insistent şi rânjeşte. În sfârşit, e aşa cum şi-a dorit.
— Ai auzit-o, zice. Cară-te!
Lisa îşi şterge lacrimile de pe obraz. Aş vrea să i le pot şterge eu. Mai mult decât atât, aş vrea să-mi pot trage singur un şut în cur, pentru că am făcut-o să plângă.
În schimb, fac ce mi-a cerut. Plec.

ŞAPTE

Trec două zile şi Lisa nu vrea să stea de vorbă cu mine.

Trei zile.

O săptămână.

Două săptămâni întregi, iar eu nu exist pentru ea.

De data asta, e altfel. De obicei, când Lisa e supărată, îmi închide telefonul dacă o sun. Neeh, acum mi-a blocat numărul. Într-o zi m-am dus la ea, în speranţa că i-a mai trecut. Maşina mamei ei nu era, şi nici a lui Carlos. Înăuntru se auzea televizorul şi sunt sigur că am zărit-o pe Lisa, scurt, la fereastră. Indiferent cât am sunat la uşă, nu mi-a deschis.

Treaba asta doare, frate. Adică doare de-am ajuns să ascult toată ziua melodii R&B. De genul, mi-am pus CD-ul cu Boyz II Men pe *repeat* în buclă. Lisa a fost prietena mea cea mai bună. Singurul om care putea să mă facă întotdeauna să râd şi pe care eu voiam să o fac să râdă. Poţi să spui că sunt bleg, nu-mi pasă. E aproape insuportabil gândul că nu mai face parte din viaţa mea.

Mama zice că umblu de colo-colo ca un căţel amărât. Îmi dau seama că îi pare rău pentru mine. Nu spune decât:

— Cum ţi-ai aşternut, aşa dormi.

Dacă e vorba de aşternut, atunci e pus peste bolovani – totul e dur. Iesha încă nu a venit să-l ia la ea pe fiul nostru. Am vorbit de două ori cu ea şi de fiecare dată m-a rugat să-l mai ţin puţin. Dar nu mi-a zis niciodată ce înseamnă „puţin”.

Între timp, Li’l Man m-a făcut zob de oboseală. Şi nici prea ieftin nu e. Trebuie să cumpăr mereu scutece, şerveţele şi lapte praf, iar banii mei au ajuns o glumă acum, că am ieşit din schemă. Mama i-a cerut companiei de electricitate o amânare, ca să putem cumpăra o masă pentru schimbat scutecele. A pomenit şi de faptul că s-ar duce să lucreze la hotel şi în weekenduri, ca să nu mai fim aşa de strâmtoraţi. Dre ne este de mare ajutor. Uneori,

vine să stea cu copilul o oră, ca să pot eu dormi puţin, şi îi cumpără haine pe care eu nu mi le-aş putea permite.

Sper din toată inima ca slujba asta la domnul Wyatt să ajute. Astăzi e prima mea zi de şcoală şi prima zi de muncă. Dacă nu dau în brânci de nerăbdare pe partea cu munca, în schimb cu şcoala n-am mai fost aşa de emoţionat de prin clasa-ntâi. În sfârşit, ies din casă. În plus, mă întâlnesc şi cu fraţii mei. Nu i-am văzut pe niciunul de două săptămâni încoace. Probabil că sunt ocupaţi, nu mă supăr. Nu e vorbă că eu aş fi avut timp de ieşit în oraş. Totuşi, azi nu o să fiu decât cu Rico şi Junie. King a fost exmatriculat de la Garden High anul trecut.

Ar trebui să mă odihnesc pentru ziua lungă care mă aşteaptă, dar pe la ora 2:00 a.m. mă trezeşte Li'l Man, ţipând din răsputeri.

Mă sperie rău. Întâi îi controlez scutecul şi e curat. Nu se poate să-i fie foame, i-am dat să mănânce puţin mai devreme. Rămân în pană de idei destul de repede, aşa că îl duc la mama în dormitor.

Mă surprinde că nu a trezit-o. Pe de altă parte însă, cred că mama ar fi în stare să doarmă şi în timpul unui bombardament. Boneta i se iţeşte de sub maldărul de pături. Vara ţine aerul condiţionat la maximum şi doarme învelită cu câteva cuverturi.

O scutur de umăr:

— Mamă, scoală-te!

— Ce-i, Maverick? bombăne.

— Li'l Man plânge întruna.

Mama dă cuverturile deoparte şi se uită la noi cu ochii mijiţi. Băiatul meu plânge şi îşi roade mâna. Pe faţă îi curg lacrimi şi bale.

— Îi dau dinţişorii.

— De unde ştii?

— Crede-mă că ştiu!

Îi pune mâna pe frunte.

— Nu are febră. Probabil că-l supără gingiile. Dă-i unul dintre inelele alea pentru dentiţie pe care i le-am cumpărat. O să se calmeze.

— Şi dacă nu? Mama, eu am şcoală dimineaţă. Încerc să dorm.

Îmi aruncă o privire... frate, m-a înjurat din ochi.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să faci sex cu fata aia, zice şi se întoarce cu spatele la noi.

— Mamă...

— Ai grijă de fiul tău, Maverick!

Foarte bine, atunci. Îl duc la mine şi iau inelul de dentiţie.

— Haide, omule, bombăn şi i-l pun în gură. Molfăie la ăsta, OK? O să te ajute să te simţi mai bine.

Plânge cu el în gură. Mă aşez pe pat şi îl legăn. Îi vorbesc în şoaptă, aşa cum face mama, şi îi spun că e OK. Trec minute şi minute în şir şi feţişoara lui ciocolatie e boţită toată din cauza lacrimilor, iar guriţa nu-i tace deloc.

— Te rog, omule! îi spun, cu glasul frânt.

Nu vreau decât să dorm.

— Sunt obosit. Te rog, potoleşte-te!

Copilul plânge şi mai tare.

— Care-i treaba cu tine? ţip eu. Ia inelul ăsta de dinţi!

N-ar trebui să clachez, dar nu ştiu.

Nu ştiu.

Nu ştiu.

Nu ştiu ce dracu’ fac.

Nu pot să-l fac să nu mai plângă.

Nu pot să dorm.

Nu pot să fac asta.

Îl pun în pătuţ, în timp ce el răcneşte din toţi rărunchii, şi ies din cameră.

Mă duc în hol.

Pe urmă în living.

Şi ies pe uşa din faţă.

Mă opresc în verandă. Afară e atâta linişte şi calm, nu ca în camera mea. Mă aşez pe scări şi îmi îngrop faţa în mâini.

Ce dracu' se întâmplă cu mine? Nu sunt în stare să fac un bebeluş să nu mai plângă. Şi pe urmă îl las acolo, de unul singur, exact când are mai multă nevoie de mine.

Are nevoie de aşa de multe lucruri, fir-ar să fie! Nu mai vreau să aibă nevoie de mine.

Sunt obosit. Vreau să dorm. Şi acum plâng şi eu ca un copil, ca şi cum nu am deja un copil care plânge după mine.

Nu ştiu de cât timp stau acolo, când aud uşa deschizându-se cu un scârţâit.

Mama apare în spatele meu şi mă mângâie pe umăr.

Încerc să rezist.

— Îmi pare rău.

— Toţi părinţii au momente ca ăsta, zice mama, blând. L-am potolit şi l-am adormit. Du-te să te odihneşti, puiule!

Într-un fel, sunt în continuare puiul ei.

Mă târăsc înapoi în camera mea. Am senzaţia că abia dacă am apucat să mă bag înapoi în pat şi am închis ochii, că e timpul să mă trezesc pentru şcoală. Mă doare tot corpul, sunt aşa de obosit!

Mă uit să văd ce face Li'l Man în pătuţul lui. Doarme liniştit şi trage din suzetă. Sper că nu şi-a dat seama că l-am lăsat baltă. Îl iubesc, pe cuvânt că aşa e, dar e greu, frate.

Mă aplec peste pătuţ şi îl sărut pe frunte.

— Iartă-mă!

În timp ce Li'l Man doarme, îmi calc hainele: jeanşi marca Girbaud şi un tricou polo roşu, care merge cu pantofii mei Reebok, complet albi. Va trebui să-mi pun o

bandană peste codiţe. Lisa o să se ia de mine dacă le vede aşa, complet încreţite. O să-mi spună să vin acasă la ea după şcoală, să mi le facă din nou. Eu o să zâmbesc şi o să-i spun că exact asta speram.

Sunt leşinat după ea.

Li'l Man încă mai doarme, aşa că pot să mă duc să mănânc. Îmi pun un castron cu cereale şi mă uit puţin la televizor. Poate că reluările astea ale serialului *Martin* mă vor ajuta să mă trezesc. Mama stă în cadrul uşii de la living şi se dă cu unt de cacao pe braţe. Nu iese niciodată din casă cu pielea uscată.

— Maverick, ştiu că, probabil, eşti epuizat, dar trebuie să treci de ziua de azi. Prima zi de şcoală dă tonul pentru restul anului.

Păi, atunci, restul anului nu arată bine.

— Da, mamă, e tot ce-i răspund totuşi.

— Nu pleci la şcoală cu pantalonii în vine. Nu vrea nimeni să-ţi vadă izmenele. Ce dracu', eu ţi le-am spălat şi tot nu vreau să le văd aşa.

Mereu spune asta, iar eu procedez ca de obicei: aştept până pleacă ea, şi pe urmă îmi las jeanşii în jos.

— Da, mamă.

— Să nu întârzii în prima zi de muncă. Domnul Wyatt a fost destul de drăguţ să-ţi dea slujba asta, arată-i că îi eşti recunoscător ajungând la timp.

— Mamă, doar n-o să-mi ţii morală acum, ce dracu'!

Mama îşi pune o mână în şold şi lasă capul într-o parte. Asta înseamnă *ciocul mic*. Aşa fac.

— Cum spuneam, continuă ea, fii punctual! Indiferent ce-ţi cere să faci, fă! I-ai pus destule lucruri mititelului, pentru doamna Wyatt?

Am acceptat oferta doamnei Wyatt să aibă grijă de el. Nu aveam decât varianta asta, pentru că alternativa era creşa din vecinătate şi acolo tariful era mult mai mare.

— Da, mamă. I-am pregătit de-aseară geanta cu scutece.

— Bine, zice mama. Vezi dacă nu poţi să vorbeşti cu Iesha la şcoală. Unele discuţii se poartă mai bine faţă-n faţă... iar tu, e clar, ai mare nevoie să dormi.

Mă uit la cerealele FrootLoops cum plutesc în lapte. Ştiu exact ce vrea să spună.

— Mă scuzi pentru azi-noapte, mamă.

— Ţi-am zis, toţi părinţii au momente de criză. Cel puţin acum, ai şi tu idee cât de cât despre cum i-a fost Ieshei. Tu îl ai de două săptămâni. Ea l-a îngrijit de una singură trei luni.

Dau din cap. În mod clar, înţeleg de ce Iesha a avut nevoie de o pauză.

— Voi doi trebuie să discutaţi şi despre un nume nou pentru copil, de vreme ce nu vrei să-l cheme King, mai spune mama. Nu putem să-i zicem mititelul şi Li'l Man toată viaţa.

— Ştiu. Cred că i-am găsit un nume.

— A, serios? Care?

— O să sune aiurea...

— Dacă te-ai gândit bine, nu e aiurea. Dă-i drumul!

M-am tot gândit şi răzgândit la numele micuţului. După ce am vorbit cu Dre despre teoriile legate de Tupac, am mai citit despre semnificaţiile numărului şapte. Hei, când te trezeşti noaptea ca să-i dai copilului să mănânce, e momentul să pui mâna pe o carte. Se spune că şapte reprezintă perfecţiunea şi că lumea tinde să-l considere o cifră specială. Asta mi-a dat o idee nebunească.

— Cred că vreau să-l cheme Seven.

— Ăsta-i nume? Asta-i o *cifră!* zice mama, încruntându-se.

— Vezi? Şi tu crezi că e aiurea.

— N-am zis că e aiurea, Maverick, calmează-te! Doar că aş vrea ceva lămuriri despre decizia ta, atâta tot.

— Ah! Păi, Seven ar fi ceva sfânt, plus că e cifra perfecţiunii. Cred că vreau să-l cheme şi Maverick, al doilea nume. Toată lumea zice că seamănă cu mine. Dacă aşa stau lucrurile, vreau ca el să fie cea mai bună versiune a mea. Maverick Carter cel perfect.

— Nu e deloc aiurea, zice mama, cu un surâs mic. Dar tot trebuie să discuţi mai întâi cu Iesha.

— Am s-o fac.

Li'l Man începe să plângă, la mine în cameră.

— Cineva s-a trezit, spune mama.

Oftez. Mereu e câte ceva.

— Probabil că vrea biberonul.

L-am pregătit. Îi pregătisem şi geanta cu scutece şi îi aranjasem hainele, inclusiv adidaşii Air Force 1 pe care Dre i-a cumpărat pentru el. Li'l Man va fi la fel de atrăgător ca tăticul lui.

Ce nu e atrăgător e duhoarea care mă izbeşte imediat ce intru în camera mea. Îmi acopăr nasul.

— Ce mă-sa?

— Ai grijă cum vorbeşti! răcneşte mama din capătul celălalt al holului.

Dacă ar mirosi şi ea ce simt eu, ar înjura şi ea. Mă apropii de pătuţ, unde Li'l Man se frichineşte încontinuu. Mirosul ăla vine fix din scutecul lui.

— Mamă! Vino-ncoace!

— Ce e, Mav...?

O loveşte mirosul. Îşi astupă nasul.

— Se pare că ai o problemă.

— Şi nu mă ajuţi?

— N-ai nevoie să te-ajut eu cu scutecul.

Ăsta nu e un scutec obişnuit.

— Mamă...

— Maverick, te descurci tu, zice în timp ce se îndreaptă spre camera ei.

Chestia asta pe care o face, adică „dragoste fără menajamente”, e nasoală rău.

Îmi iau fiul din pătuţ şi mă jur că sunt gata-gata să îl scap. Ce e în scutec nu rămâne în scutec. Ajunge pe tricoul meu, pe blugi, pe adidaşii Reebok.

— Căcat, frate! ţip eu. Căcat!

Li’l Man plânge şi mai tare. Nu pot să-i spun că nu-i nimic, când mie însumi îmi vine să plâng.

— Mamăăă!

— Maverick, descurcă-te singur! Eu tre’ să plec la muncă!

— Eu tre’ să plec la şcoală!

— Atunci ar fi bine să te grăbeşti!

La dracu’, omule! Îl şterg pe fiul meu şi îi fac baie. După tot ce-am văzut acum, nu mai vreau să schimb niciun scutec în viaţa mea. Îmi scot hainele de firmă şi îmbrac la repezeală unele boţite. Mă încalţ cu perechea mea nouă de Jordans, aşa că măcar pantofii sunt cool. Mama pleacă la serviciu. Îl pun pe Li’l Man în scaunul de maşină, arunc şi rucsacul meu înăuntru, înşfac geanta cu scutece, încui casa şi mă grăbesc să ajung la uşa de alături.

Doamna Wyatt mă aşteaptă pe verandă. Când mă vede, începe să râdă.

— Dimineaţă grea, nu?

Îi dau geanta cu lucrurile copilului şi scaunul de maşină.

— Oh, da! Cred că-i dau dinţii. A avut un scaun dezastru, ceva mai devreme. Am pus mai multe scutece, şerveţele pentru copii şi haine. N-am apucat să-i dau biberonul...

Doamna Wyatt pune jos scaunul de maşină şi îl ia pe Li’l Man în braţe.

— Mă ocup eu, puiule. Tu grăbeşte-te la şcoală, acum.

Sunt blocat. De când îl am pe fiul meu cu mine, nu am mai stat despărţiţi. Deja mă simt ca un rahat că l-am abandonat azi-noapte. Dacă acum o să creadă că-l părăsesc, aşa cum a făcut maică-sa?

— Copilul o să fie bine, Maverick, zice doamna Wyatt.

— În ordine, îi spun, şi ei, şi mie însumi.

Băieţelul ăsta mă dă pe spate. Îl sărut pe frunte.

— Tati te iubeşte, omule. Ne vedem mai târziu.

Doamna Wyatt îi ridică mânuţa, să-şi ia rămas-bun. Până să ajung la capătul străzii, ei au intrat deja în casă.

Oricât de greu mi-a fost să-l părăsesc, mă copleşeşte un sentiment de uşurare. În următoarele câteva ore, nu va mai fi nevoie să schimb niciun scutec sau să pregătesc biberonul. Nu voi mai încerca să-mi dau seama de ce plânge un copilaş, probabil pentru a suta oară.

Sunt liber.

Am nevoie de vreo 15 minute ca să ajung la şcoală. Pe drum trebuie să trec pe la mătuşa ’Nita şi unchiul Ray. Dre îşi spală maşina pe alee şi Blu, pitbullul lui, stă întins în iarbă şi îl priveşte. Dre are câinele ăsta de vreo doi ani, deja. Unora dintre proprietarii de câini din rasa asta le place să-şi pună animalele să lupte – astfel de încăierări sunt organizate prin cartier, pentru bani. Dre nu se numără printre ei. El se poartă cu Blu la fel cum se poartă cu Andreanna.

Am timp destul să mă opresc un minut. Blu mă vede pe alee înaintea lui Dre. Latră şi încearcă să se elibereze din lanţ. Odată ce ajung destul de aproape, sare vesel pe mine.

— Ce faci, vere? îl întreb.

Dre îşi şterge geamurile cu un prosop.

— Care-i faza? Gata pentru prima zi de şcoală?

— Presupun.

Blu se suie pe pantalonii mei şi mă amuşină pe la buzunare.

— Calm, băiete. Azi nu am gustări.

— Ia, stai aşa, zice Dre, cu ochii pe mine. *În halul ăsta* te duci tu în prima zi de şcoală? Cunosc drogaţi care-şi calcă hainele, Mav.

Nimeni nu te umileşte mai rău decât propria familie. Nimeni.

— Du-te dracu'! Am avut nişte ţoale marfă, până când s-a căcat Li'l Man pe mine.

Dre izbucneşte în râs. E un hohot sălbatic, seamănă cu una dintre hienele din *Regele Leu*.

— Îţi arată cine e şefu', nu?

— Nu mai spune!

Rămân tăcut şi îl scarpin pe Blu după urechi.

— Dre, azi-noapte l-am lăsat baltă.

— Pe cine? Pe fiu-tău?

Dau din cap că da.

— Vere, nu se mai oprea... N-am ştiut cum să-l fac să nu mai plângă şi eram obosit şi...

Clatin din cap, aşa, ca pentru mine.

— Am ieşit din casă şi l-am lăsat să plângă.

— Şi nu te-ai mai întors?

— Sigur că m-am întors, zic şi ridic ochii la el.

— Asta e tot ce contează, zice Dre. E greu să fii părinte, vere. Uneori o să mai clachezi. Lucrul cel mai important e să te aduni la loc şi să te întorci, playboy.

— Bine, Oprah, zic şi mă îndrept de spate. Aş face bine s-o tai de-aici, altfel întârzii la şcoală.

— Stai puţin!

Dre vine spre mine. Îşi scoate lanţul de aur de la gât şi mi-l pune mie, apoi îşi scoate şi ceasul de aur şi mi-l fixează la încheietura mâinii. Ceasul a fost al bunicului nostru. El i l-a dat lui Dre înainte să moară.

— Aşa. Astea o să te facă puţin mai cool. Mâine să mi le aduci înapoi pe toate, nu glumesc.

— Rămân dator, îi zic şi zâmbesc.

— Tu fii atent la notele alea, asta-i tot ce trebuie să faci pentru mine. Şi bagă de seamă, să nu intri în vreun bucluc, că te omor. Acu', hai, tai-o de-aici!

— Bine, bine, spun, în timp ce Dre mă împinge spre trotuar. Te sun mai încolo!

Garden High se cheamă în realitate Liceul Jefferson Davis, dar lumea rar îi spune astfel. Am căutat să aflu despre tipul ăsta şi nu există niciun motiv ca numele lui să fie dat vreunui obiectiv. A fost proprietar de sclavi şi preşedintele Statelor Confederate. Cartierul Garden Heights a fost aproape întotdeauna mai ales de negri şi îmi închipui că omul care a numit şcoala după el a făcut-o ca să ne arate degetul mijlociu, ca şi cum ne-ar face sclavi.

Să-i fut şi pe ei, şi pe Jefferson Davis!

Urc treptele din faţă ale şcolii. Din prima mea zi, din clasa a IX-a, nu am avut decât un singur ţel – să absolv şi să plec de-aici. Îmi închipui că aşa trebuie, dacă am rămas atâta vreme în şcoală. Ar fi stupid să nu plec de-aici cu *ceva* la mână. Trebuie doar să trec la toate materiile, să mă feresc de belele şi să termin. Pe urmă pot să mă concentrez pe chestiile importante, cum ar fi să fac bani.

Coridoarele sunt înţesate, o nebunie, şi e limpede că e prima zi. Toţi arată de parcă tocmai au venit de la mall şi de la coafor. Numai eu arăt ca un cerşetor, iar asta din cauza lui Li'l Man.

— Care-i faza, Li'l Don, mă întreabă lumea pe culoare.

Probabil că sunt popular sau ceva de genul. E totuşi un tip care se uită la mine aşa de urât, că mă scoate din minţi. Cred că-l cheamă Ant. Bandana verde care-i iese din buzunarul de la spate arată că face parte din Garden Disciples. Ăsta e singurul liceu din cartier, aşa că toţi învaţă aici, cei din King Lords şi cei din GD, iar lucrurile o iau mereu razna.

Nu ştiu de ce se uită aşa la mine tipul ăsta şi chiar nu vreau să mă bag în nimic, din prima zi. Continui să merg, până când strigă după mine:

— Să-i spui japiţei de văr-tu să se păzească!

Mă întorc.

— Ce?

Ant vine spre mine. E logic de ce îl cheamă aşa. E mic cât o furnică. Întotdeauna, piticaniile instigă, e o chestie de Napoleon.

— Am zis să-i spui japiţei de văr-tu să se păzească! A avut tupeu' să vină în est cu rahatul ăla de curse, să facă bani pe teritoriul nostru.

Lui Dre îi place să participe cu maşina la curse pe bani. De obicei, o face doar în partea de vest. Zice că în est e prea mare riscul, pentru că e zona celor din GD şi chestii de-astea.

Codurile bandelor nu îi interzic să facă şi acolo curse, iar eu nu am de gând să permit nimănui să se ia de vărul meu.

— Poate să intre în orice nenorocite de curse vrea. Noi suntem stăpâni în Garden, fraiere!

— Nu sunteţi stăpâni nicăieri!

— Hei, salut! zice Junie, apropiindu-se de mine din spate.

Suntem amici de la grădiniţă şi el se declară gri.

— E vreo problemă aici?

E şi Rico cu el şi acum suntem trei King Lords contra unuia singur de la Garden Disciples. Ant e în minoritate şi ca mărime. Junie are aproape doi metri – recrutorii colegiului de baschet adoră chestia asta. Rico are constituţia unui fundaş; mereu a fost puştiul cel mai masiv din clasă.

Ant bate în retragere, măsurându-mă din ochi.

— Văr-tu să-şi păzească spatele!

— Da’ ce, o piticanie ca tine ajunge până la spatele lui? îl întreb.

Junie şi Rico izbucnesc în râs. După ce pleacă Ant, ne strângem mâinile conform ritualului nostru.

— Vă mulţumesc, băieţi!

— Ăsta chiar şi-o căuta din prima zi, zice Rico.

— Abia ajunge la genunchiul broaştei şi el e pus pe harţă, zice Junie. Ăştia din GD sunt puşi pe scandal în ultima vreme.

— Serios? zic.

— Ah, da, spune Rico, apoi se întoarce către Junie. Vere, mai ştii, weekendul trecut?

Amândoi izbucnesc în râs.

— I-a luat ca din oală!

Mă uit când la unul, când la altul.

— Ce a fost weekendul trecut?

— Mav, trebuia să fi fost acolo, zice Junie. Sunt chestii care nu se pot discuta în public, pricepi?

— Ah!

— Nu-ţi face griji, prietene, zice Rico. O să te întorci pe stradă mai repede decât îţi închipui.

— Fraţii mari nu sunt supăraţi că sunt blocat acasă, nu?

— Nţ, n-ai probleme, zice Junie. Shawn şi Dre ţi-au ţinut partea. Nu că ai putea să intri tu în belele vreodată, *Li’l Don*.

El şi Rico râd.

— Vere, să ţi-o trag!

Unii cred că mă bucur de tratament special datorită tatei. Urăsc treaba asta.

— Glumim, glumim, zice Rico. Cum mai e cu datoria de tătic?

— Naşpa. Azi-dimineaţă s-a răhăţit pe mine. A trebuit să mă schimb din creştet până-n tălpi.

— Stai puţin! Adică bebeluşii pot să se răhăţească pe tine? întreabă Junie. Scrie asta în manualul pentru părinţi?

Se poartă de parcă fiul meu ar fi o maşină.

— Ce manual? Învăţ din mers. E o aiureală.

— Aiureală pe bune sunt adidaşii tăi!

Rico se apleacă să se uite la pantofii mei Jordans.

— Tot ce ştiu e că n-o să vii la şcoală cu ăştia, Mav.

— Dar ce au?

— Sunt *fake*.

— Neeh, abia mi i-am luat.

— De unde?

— De la Red.

Red e un combinator care vinde chestii direct din portbagajul maşinii. Dădusem peste el când am fost să-i iau lui Li'l Man nişte scutece, săptămâna trecută. Am fost de acord să dau la schimb câteva dintre jocurile mele video, pentru că nu am bani de încălţări.

— El mi i-a vândut.

— Ţi-a vândut nişte falsuri, zice Rico. Baschetbalistul de pe siglă are curul crăpat.

— Ce? răcnesc eu, în timp ce Junie se pune pe râs. Minţi!

Mă uit mai de aproape şi văd că are dreptate. Chiar că are o crăpătură pe fund.

— Alooo, zice Junie, trâmbiţând în pumn. Mav are Jordans cu crăpătură la cur!

— Are pantofi cu crăpătură la cur! zice şi Rico.

Aleargă în cerc, urlă şi râd.

Să vezi ce-i mai tăbăcesc eu curul lui Red.

— Încetaţi!

— Gata, gata, potoleşte-te, Rico. Mav are şi-aşa destule probleme. Las-o mai moale!

Junie îşi petrece braţul pe după umerii mei. Mă scutur şi i-l dau la o parte.

— Mda, bine, zice Rico şi ridică mâna să batem pumnul. Facem pace?

— Nu, la dracu'! spun şi îi dau mâna la o parte.

— Vere, nu eu ţi-am vândut pantofii ăia. Supără-te pe Red!

— Fii sigur c-am să mă ocup şi de el.

Sună clopoţelul şi toată lumea intră la ore. O pornim spre clase fără grabă. E bine să fiu iar cu fraţii mei, pe bune! Mă face să mă simt din nou normal.

— Urăsc orarul meu de anul ăsta, spune Junie. Îl am pe Phillips la ora de făcut temele.

— Şi eu îl am, zic.

Domnul Phillips e proful de istorie. Are 75 de ani, pe puţin. Ţipă tot timpul şi se înfurie din cele mai stupide lucruri.

— Un boşorog tâmpit, seamănă cu ET, zice Junie şi aruncă nişte seminţe de floarea-soarelui. Ar trebui să telefoneze acasă.

Rico îşi trece mâna prin păr. Trebuie să-şi menţină onduleurile perfecte.

— Pe toţi dracii! Deja vreau să merg acasă.

Pe lângă noi umblă fete, megasuperbe în hainele lor noi şi cu coafurile proaspete. Rico şi Junie le privesc în timp ce trec mai departe.

— Las-o baltă, rămân, zice Junie, şi Rico dă şi el afirmativ din cap.

— Aici sunt de acord cu tine, mint eu fără niciun efort.

Oricât de mişto ar fi, eu nu sunt ca Lisa. Sunt un prost, pe bune.

Rico se duce în treaba lui, iar eu şi Junie intrăm la ora de istorie. Domnul Phillips scrie pe tablă, în timp ce toată lumea intră în şir indian în clasă. Azi e ca dracu' de cald şi omul e îmbrăcat cu sacou de lână. Frate, chiar că e ciudat.

Lala, cea mai bună prietenă a Ieshei, vorbeşte nonstop şi îşi suge degetul mare. Are dinţii de sus ieşiţi în afară, pentru că face asta tot timpul. De obicei, unde e Lala, acolo e şi Iesha. Dar pe Iesha nu am văzut-o de când am ajuns.

— Hei, fac eu şi o bat pe Lala pe umăr.

Fata se întoarce şi îşi dă ochii peste cap. Lentilele de contact pe care le poartă, albastre, se asortează cu buclele albastre şi cu ţinuta ei de aceeaşi culoare. Exagerări de-ale fetelor.

— Ce vrei?

— Iesha e la şcoală? Trebuie să vorbesc cu ea.

— Arăt eu ca şi cum aş fi bona ei?

— Ce-ţi sare aşa muştarul? Am întrebat doar...

— Domnule Carter! răcneşte Phillips. Aici nu suntem la un eveniment monden. Stai jos!

Nici măcar nu i-am spus fetei ăleia câte merita.

Mă rog. Nu face să mă iau la ceartă cu el din prima zi. Mă duc în spatele clasei şi mă aşez.

Pe la jumătatea zilei, deja mă târăsc.

La ora de istorie a SUA am adormit. Oricum, era plicticos. M-am săturat să tot aud despre albii ăştia de căcat care au făcut chestii de căcat şi cu toate astea lumea vrea să îi numească eroi. Phillips vorbea despre cum a descoperit Columb America şi eu nu mă gândeam decât cum dracu' poţi să „descoperi" un loc unde locuiau deja oameni?

Ciudat cum funcţionează treaba.

Ora de literatură universală m-a ţinut treaz. Cărţile îmi plac, şi anul ăsta avem o listă lungă de lecturi. Doamna Turner a spus că primul pe care îl vom studia e Shakespeare. Piesele lui sunt bombă. *Romeo şi Julieta* e, de fapt, despre chestii între bande. Poţi să zici că ea era

regina din King Lords şi el era din GD. Au ieşit din peisaj aşa cum au vrut, fix ca nişte mafioţi adevăraţi.

Ora a fost mişto, dar nu a fost suficientă ca să mă energizeze. Aş putea să mă culc, pe bune. În pauza mare mă duc la bibliotecă, iau o carte şi mă aşez într-unul dintre fotoliile alea *beanbag*, din spate. Ţin cartea în dreptul feţei, să ascund faptul că trag un pui de somn.

Mă trezeşte clopoţelul şi mă duc la ora de limba spaniolă. Nici urmă de Iesha încă. Sincer, e unul dintre elevii care nu au decât „apariţii pasagere” pe la şcoală. Nu e mare surpriză că nu e aici.

Pagerul începe să-mi vibreze în buzunarul de la spate. Îl scot şi pe ecran apare numărul lui King, urmat de trei cifre – 227. E codul nostru pentru *Hei, sunt afară*.

Când King era şi el elev, noi doi obişnuiam să ieşim pe furiş, în prima zi de şcoală. Nu se întâmplă nimic important acum – profesorii pierd cea mai mare parte din timp ca să ne spună ce vom face în restul anului. Eu şi King mergeam la mall vreo două ore.

Probabil că vrea să păstreze tradiţia, chiar dacă a fost exmatriculat. Dă-l încolo de mall, vreau să mă culc. Aş putea să dorm puţin la King acasă şi poate că asta mi-ar da destulă energie ca să merg la muncă mai târziu. Sună mult mai bine decât să mă duc la ore.

Să ies din şcoală ar putea totuşi să fie complicat. Doamna Brown, secretara şcolii, păzeşte uşile ca un uliu. Azi nu e atentă, pentru că stă de vorbă cu domnul Clark, bodyguardul. Îşi zâmbesc nonstop. Nu ştiu care e faza şi nici nu-mi pasă. Cât timp nu mă observă, n-am nicio problemă şi ei chiar nu mă văd. La început.

— Hei, strigă Clark.

O iau la fugă. Clark tropăie după mine. Toată lumea ştie că e al dracului de lent.

Împing uşa, să ies. King stă pe capota maşinii lui Crown Victoria, în faţa şcolii. Mă vede şi pe urmă îl vede pe Clark.

— Căcat! zice el.

Sare în maşină, porneşte motorul şi deschide portiera din dreapta. Eu o tai rapid de-a curmezişul curţii. În spatele meu, Clark suflă greu şi pufăie.

— Mă faci să asud în halul ăsta din prima zi, îmi reproşează. Vino imediat înapoi!

În clipa când ajung lângă maşină, mă arunc înăuntru.

— Calc-o, calc-o!

King îi dă bătaie. Mă uit înapoi şi îl văd pe Clark pe trotuar, aplecat de mijloc, gâfâind şi cu respiraţia tăiată. Am impresia că îmi arată degetul mijlociu. Nu-mi pasă. Am tăiat-o de-aici!

OPT

King e o legendă în liceul Garden High. Dacă ar intra în clipa asta în şcoală, lumea ar reacţiona ca şi când ar fi Isus.

Din păcate, nu poate să intre în şcoală. Nu are voie aici.

Ca să înţelegi, King era în echipa de fotbal. A fost probabil cel mai bun jucător de aripă defensivă din câţi a văzut vreodată Garden High. Problema a fost că îşi ura antrenorul. Drept e că toată lumea îl ura pe antrenorul Stevens. Tipul era un ţărănoi sadea. Nu folosea cuvântul care începe cu C, neeh. Erau alte chestii. De exemplu, avea pe maşină un steag al Statelor Confederate, despre care spunea că e „o moştenire”. Moştenire, pe mă-sa!

Anul trecut, într-o zi, Stevens i-a cerut lui King să-i spele maşina înainte de antrenament. King i-a răspuns că nu e sclavul lui. Antrenorul l-a fixat cu privirea şi a zis:

— Băiete, eşti ce dracu’ zic eu că eşti.

King l-a rupt în bătaie.

Mă jur că nu am mai văzut aşa ceva. King lovea ca Tyson. A fost exmatriculat şi trimis în centrul de detenţie pentru minori. Antrenorul Stevens nu a mai revenit niciodată în şcoală şi niciunul dintre noi nu a mai avut de-a face cu nenorocitul ăsta de mitocan. De aceea, King e pe veci erou.

— Clark tot nu poate să prindă pe nimeni, nu? zice, izbucnind în râs în timp ce se îndepărtează de şcoală.

— Nu, ce dracu’! N-ai să vezi. Care-i faza? Nu te-am văzut de o grămadă de vreme.

— Ştii şi tu cum e, răspunde King. Strada mă ţine ocupat. A trebuit să te smulg de la ore ca să ne relaxăm amândoi, aşa cum făceam mereu în prima zi de şcoală.

— Chiar acum? Vere, vreau doar să merg la tine şi să trag un pui de somn. Sunt rupt de oboseală.

— Ce? Mă iei peste picior! Tre’ să mergem la mall. Ştii cum făceam.

— Nu am putere, King. Trebuie să mă odihnesc înainte să intru la muncă, mai am vreo două ore.

— *Muncă*? Ce fel de muncă faci *tu*?

— Dre m-a convins să-mi iau o slujbă la domnul Wyatt. O să-l ajut la magazin şi cu grădina.

— Stai aşa! Ai renunţat la schema noastră secretă, ca să scoţi câţiva bănuţi muncind pentru boşorogu-ăla? Mai bine te duci să lucrezi la poliţie!

Familia Wyatt a fost familia adoptivă a lui King chiar înainte să intre în centru. A susţinut întotdeauna că au fost prea stricţi cu el.

— Aveam de ales între domnul Wyatt şi Mickey D, zic şi ridic din umeri. Cumva trebuie să-mi susţin financiar copilul.

În maşină se lasă tăcerea. Nu se aude decât DJ-ul de la radio.

— Totul e OK cu schema secretă? îl întreb.

— Mda.

— Nicio problemă din partea lui Shawn şi ceilalţi?

— Nţ.

Niciunul dintre noi nu mai spune nimic o vreme. La radio începe o melodie cu Master P. Boxele lui King bubuie.

— Ţi-ai instalat subwooferele alea noi?

— Normal!

— La naiba, sună beton!

— Chiar că!

Răspunsurile lui scurte, tensiunea bruscă din maşină... nu e deloc firesc pentru noi. Fusesem OK până să pomenesc de fiul meu.

— Vere, eşti supărat? Dacă te supără treaba cu copilul...

— Ce dracu', Mav! De câte ori să-ţi spun că e OK? Crede-mă, sunt bucuros că nu mai trebuie să schimb scutece.

Râde.

— Apropo, ce mai face Li'l King?

— E bine, doar că nu mă lasă să mă odihnesc. Şi încerc să-i găsesc un nume.

— De ce? mă întreabă King, cu ochii la mine.

— Chiar mai e nevoie să întrebi? N-are sens să-ţi poarte numele, dacă e fiul meu.

— Dar eu sunt prietenul tău. Poate să fie botezat după mine.

— Haide, vere! Dată fiind situaţia, nu crezi că ar fi naşpa?

King nu-mi răspunde. Oftez, şi zic:

— Nu vreau să te supăr...

— Hei, acum puştiul e al tău, Mav. Fă ce vrei!

Pagerul începe să-i piuie. Îl scoate şi se uită la el.

— White Boy Aaron vrea să-l sun.

White Boy Aaron e un puşti care fumează iarbă, elev la Şcoala Catolică Sf. Maria. King l-a întâlnit o dată, la un meci de fotbal, şi acum e unul dintre clienţii lui regulaţi. Când vine vorba să faci bani din rahatul ăsta de droguri, copiii albi şi bogaţi sunt cei mai buni clienţi.

Eu nu mă gândesc decât la un singur lucru: Lisa. Aia e şcoala ei. Aş putea să-i dau repede un telefon. Şi ce să-i spun? *Îmi pare rău?* Nici un milion de căni din alea nu ar fi destul.

Tre' să încerc, chiar dacă va fi nevoie de un milion de scuze şi mai mult. Le merită pe toate.

Sf. Maria e în centru, şi un grup de elevi în uniformă se înghesuie pe trotuare. Se îndreaptă spre restaurantele din apropiere. La Sfânta Maria au voie să iasă din şcoală pentru prânz. La Garden High, dacă se va face vreodată aşa, jumătate dintre noi s-ar putea să nu se mai întoarcă.

King intră în parcarea şcolii şi opreşte pe un loc din spate. Deschid portiera.

— Hei, mă duc s-o caut pe Lisa.

— Ce? Mav, n-am timp de asta.

— Lasă-mă 10 minute, King. Atâta tot. Nu merg departe, pe cuvânt!

King se zgâieşte la ceva din capătul celălalt al parcării.

— Aia de colo nu e tipa ta?

Mă uit şi eu în aceeaşi direcţie. Lisa stă rezemată de o maşină şi vorbeşte cu un băiat alb, cu părul blond. E grămadă peste ea şi Lisa chicoteşte.

Stai aşa! Eu am fost o zdreanţă, am ascultat Boyz II Men non-stop, în fiecare zi, şi uite-o pe ea, cum îi zâmbeşte unui băiat alb.

Mă duc drept la ei.

— Salut!

Amândoi ridică privirea.

— Vai, Doamne, geme Lisa. Ce dracu' faci, Maverick?

Asta vreau să o întreb şi eu. Dar e calea sigură să primesc o înjurătură.

— Trebuie să vorbim, zic.

— *Să vorbim*? N-avem ce să vorbim. Nu ai un copil de care să ai grijă?

— Stai puţin, ăsta e bulangiul care a făcut un copil cu altă fată? întreabă blondul.

În primul rând, cine dracu' e el? În al doilea, de ce i-a spus Lisa despre problemele mele? În al treilea rând, cu cine mă-sa crede el că vorbeşte? Fac un pas spre el.

— Pe cine faci tu bulangiu?

Blondul strânge pumnii, ca şi cum ar vrea bătaie. Frate, îl bat pe prostul ăsta de o să-i sune apa în cap.

— Connor, nu-i nimic, zice Lisa şi îi pune o mână pe piept. Mă descurc singură.

Connor? M-a schimbat cu un alb pe care îl cheamă Connor? Ce fel de nume de rahat e ăsta?

— Dacă zici tu, îi spune Connor, cu ochii pe mine.

Ne lasă singuri.

Lisa se întoarce spre mine cu o privire plină de dispreţ total şi letal.

— Maverick, du-te acasă!

— Neeh, frate! Ce cauţi, leşinată toată peste el? *Abia* ne-am despărţit.

— Aaa, să nu îndrăzneşti! Eu măcar nu m-am culcat cu el şi nu am făcut un copil pentru că sunt stresată.

M-a lovit în plin.

— Îmi pare rău, Lisa.

— Corect, îţi pare rău. Halal iubit! Şi eu am fost tâmpită, să mă îndrăgostesc de tine.

Vocea i se frânge, ca şi cum un suspin dinăuntrul ei încearcă să iasă.

Mi se rupe inima să o văd că e gata să plângă, dar nu e nimic mai rău decât să aud că regretă că m-a iubit.

— Lisa, îmi pare rău. Mă jur pe ce vrei tu că aşa e. Lasă-mă să repar lucrurile.
— Ai un copil cu altă fată! Cum repari asta?
— Nu ştiu...
— Maverick. Pleacă!
— Lisa, te rog? Mă jur că...
— Pleacă!
— Hei! strigă cineva pe un ton grav.

E un tip înalt, cu pielea măslinie şi uniformă de paznic. Se apropie.

— Tinere, ai încălcat proprietatea şcolii.

Încerc să-i prind privirea Lisei, să văd un semn că avem o şansă. Ceva, *orice*.

Dar ea nu se uită la mine.

— Bine, îi răspund mai mult ei, decât paznicului. Dispar.

Plec de lângă ea şi am sentimentul clar că mă îndepărtez de noi amândoi.

King mă duce înapoi în Garden.

Lisa a terminat-o cu mine pe bune. Înainte mă dădea pe spate că o fată ca ea are sentimente pentru mine. Acum, poftim, am făcut o tâmpenie şi am pierdut-o.

— Fruntea sus, Mav, zice King. Nu lăsa o femeie să te aducă în halul ăsta.

Mă îndrept de spate.

— Sunt OK. Asta e situaţia.
— Fără-ndoială. Mergi înainte! Nu te mai gândi la ea!

Ar fi uşor, dacă Lisa nu ar fi principalul lucru la care mă gândesc.

Mergem pe Bulevardul Magnolia. La vechiul centru comercial Cedar Lane sunt vreo două maşini. Acolo era odinioară o băcănie, dar s-a închis cu mulţi ani în urmă. Acum, în parcare sunt tarabe cu haine, electronice, CD-uri şi benzi. Portbagajul unui Impala e deschis şi, înăuntru, multă marfă de vânzare.

E Red, escrocul care mi-a dat pantofii Jordans care sunt *fake*-uri.

— Întoarce! îi spun lui King.

— De ce?

— Tre' să vorbesc cu Red. Mi-a dat nişte adidaşi *fake* în schimbul unora dintre jocurile mele video.

— Ce? Oooo, nici vorbă. Trebuie să-ţi dea jocurile înapoi.

— Ar face bine, altfel avem o problemă.

King revine în parcarea centrului comercial.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine. Ştii că sunt întotdeauna gata de orice.

Ăsta e unul dintre motivele pentru care e prietenul meu.

— Mulţumesc, dar mă descurc.

Sar jos din maşină. Red e tot un zâmbet, vorbeşte cu o doamnă căreia îi arată o geantă. Pariez că e o imitaţie. Probabil că face uz de cine ştie ce replică jalnică de agăţat, ca să o convingă că e originală. Red e genul de tip care se crede „frumuşel" pentru că are tenul deschis, ochi albaştri şi păr ondulat. Fetele din Garden High adoră asta. Red nu merge pe acolo. Are vreo 24-25 de ani. E genul care se învârte pe lângă şcoli şi agaţă fetele.

Îl strig, în timp ce traversez parcarea.

— Red! Stai să vorbesc cu tine!

Mi se pare că aud bine cum şuieră, „Rahat!" Se chinuie să-mi zâmbească şi îmi arată unicul dinte de aur pe care îl are în partea din faţă.

— Mav! Prietenul meu cel mai bun. Eşti bine?

— Pe dracu'! Mi-ai dat nişte Jordans *fake*.

— *Fake*? La dracu', nici vorbă, zice doamna cu care vorbea şi pleacă.

— Scumpo, aşteaptă! strigă Red după ea. E o neînţelegere.

Pe urmă, se întoarce către mine şi bate din picior.

— Maverick! Ăsta nu e genul de rahat pe care să-l spui în gura mare! Vrei să mă ruinezi?

— Ai noroc dacă nu fac decât atât. Baschetbalistul de pe pantofii ăştia Jordans are crăpătură la cur, Red!

— Hei, zice, ridicând braţele, nu e vina mea. Ar fi trebuit să-i verifici mai întâi.

— Vere, mi-ai zis că sunt originali!

— Şi?

Cioro… ăsta.

— Ştii ce? Am avut o zi proastă şi nu sunt în dispoziţie. Dă-mi înapoi jocurile şi rămânem prieteni.

Red mă măsoară din priviri, de parcă am vorbit-o de rău pe maică-sa.

— Toate tranzacţiile sunt definitive, amice. Jocurile alea le-am vândut deja.

— Atunci dă-mi banii pe care i-ai scos pe ele.

— Nu-ţi dau nimic! Ce ţi se pare că am eu aici? Casă de amanet?

— Dă-mi banii!

King se apropie de noi.

— Avem vreo problemă?

— King, ia-ţi amicul de-aici, zice Red. I-am spus că toate tranzacţiile sunt definitive.

— Şi eu i-am spus că ar face mai bine să-mi dea banii!

— Ei, ei, calmează-te, Mav! spune King. Respectă politicile omului ăstuia.

— Mulţumesc, King! zice Red, cu un rânjet lăţit pe faţă. Ştiam eu că eşti tare, omule.

Ce rahat, suntem în zona crepusculară sau ce?

— King, ce dracu’…

King are un zâmbet de-a dreptul viclean.

— E OK, zice. Pentru că Red nu vrea să-ţi dea niciun ban, avem noi grijă să nu mai poată face niciun ban.

Răstoarnă una dintre mese şi aruncă pe jos marfa lui Red.

— Ce dracu’! exclamă Red.

Ştiţi ce? Să-l fut! Apuc cealaltă masă şi fac la fel. CD-uri, DVD-uri şi benzi se fac praf, de asfalt. Red înjură ca nebunul. Noi fugim la maşină, spărgându-ne de râs.

Am întârziat 15 minute în prima zi de muncă.

M-am dus cu King la el acasă şi am tras un pui de somn pe canapeaua lui. Frate, nu ştiam cât de mult îmi place somnul. Unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-a creat Dumnezeu. Când m-am trezit, trecuseră vreo două ore.

King mă lasă acasă la familia Wyatt. Domnul Wyatt mi-a spus că nepotul lui va avea grijă de magazin şi că azi lucrez la ei în grădină. Curtea din spate e înconjurată de un gard din lemn şi domnul Wyatt e destul de înalt ca să-l zăresc pe deasupra lui.

Sper că nu e supărat că am întârziat.

— Salut, domnule Wyatt.

— Poarta e deschisă.

Curtea din spate a familiei Wyatt e toată ocupată de grădină. Pretutindeni, flori, fructe şi legume. Există hrănitoare pentru păsări şi mici fântâni de jur împrejur. O potecă de piatră merge până la foişorul din centru. Greu de crezut că în cartierul nostru există ceva atât de frumos.

Domnul Wyatt udă nişte flori. În foişor, doamna Wyatt se joacă cu Li’l Man pe genunchi. Copilul râde cu pumnul în gură şi balele îi curg pe mână.

Zâmbesc.

— Salut, omule. Doamnă Wyatt, cum a fost?

— Absolut perfect. Băiatul ăsta are poftă de mâncare, nu glumă! În curând va fi pregătit pentru hrană solidă.

— Fir-ar! În cazul ăsta aş face bine să muncesc, nu?

— Te-ai prins, zice doamna Wyatt şi râde cu mine.

Domnul Wyatt îşi drege foarte zgomotos glasul. Doamna Wyatt se ridică în picioare.

— E momentul ca plăcinţica asta dulce să meargă la somn, zice. Stai să-l duc înăuntru.

Mă lasă singur cu soţul ei. Cred că a făcut-o intenţionat.

— Vino aici, fiule.

Tonul lui spune mai multe decât cuvintele. Mă apropii.

— Îmi cer scuze că am întârziat. A trebuit să stau la şcoală şi...

Domnul Wyatt îşi stropeşte cu apă răsadurile de roşii.

— Nu lăsa să-ţi iasă pe gură şi restul minciunii. Am văzut cine te-a adus aici. Ştiu ce învârte şi mă îndoiesc că doar te-a adus până acasă. Ce căutai cu el?

Fii cool, îmi spun. Doar am dormit puţin la King acasă, însă de la şcoală am tăiat-o devreme. Domnului Wyatt n-o să-i placă asta.

— E prieten cu mine, domnule Wyatt. Am stat şi noi împreună.

— Ţi-am zis că nu tolerez banda aia...

— N-a avut legătură cu banda, pe cuvânt!

— De ce ai minţit, dacă asta e tot ce aţi făcut?

— M-am gândit că n-o să vă supăraţi dacă spun ceva legat de şcoală. King a venit să mă ia şi am ieşit împreună. Asta-i tot.

Domnul Wyatt dă din cap şi spune:

— OK. Totuşi asta e prima abatere. La trei abateri eşti concediat.

Vedeţi, despre asta vorbeam. E aşa de dur cu mine!

— Zău, domnule Wyatt. Au fost doar 15 minute. Vă purtaţi de parcă am întârziat o oră.

— Nu a fost o situaţie de viaţă şi de moarte. Ai ieşit cu amicul tău şi ai întârziat *în prima ta zi de muncă*. Şi pe urmă ai încercat să mă minţi.

— Am să mă revanşez. Stau 15 minute în plus şi...

— Nu, o să stai o oră în plus.

Era cât pe ce să înjur.

— *O oră*?

— Mda. Pentru fiecare 15 minute de întârziere va trebui să munceşti o oră în plus, fără plată.

— Frate, nu e drept!

— Cine a zis ceva despre dreptate? Astea sunt regulile, fiule, şi eu fac regulile. Dacă ai o problemă cu asta, eşti mai mult decât bine-venit să-ţi dai demisia.

Rahat, chiar sunt tentat.

Pe urmă mă gândesc la factura de curent pe care mama nu a putut să o plătească şi la orele suplimentare pe care se gândea să le facă în plus, ca să mă ajute cu bani pentru fiul meu.

Să abandonez nu e o opţiune.

— Ce aveţi nevoie să fac, domnule Wyatt?

— Suflecă-ţi mânecile! Azi plantăm trandafiri.

Soarele apune şi eu încă mai lucrez în grădină. Ai zice că, odată ce se întunecă, nu va mai fi la fel de cald, dar pe dracu'! Transpir ca un cal. Mă miros şi pricep ce vrea mama să spună când zice că „miros a grajd".

Am săpat ronduri pentru trandafiri. Domnul Wyatt a adus saci mari cu pământ de grădină şi i-am turnat în şanţuri. Pământul are un miros aproape dulce. Îmi aduce aminte de momentul când apare soarele după o zi ploioasă şi totul miroase a proaspăt, de parcă lumea întreagă a făcut un duş.

Acum facem o pauză, iar domnul Wyatt s-a dus să aducă nişte apă să bem. Doamna Wyatt a ieşit puţin mai devreme din casă şi mi-a spus că îl pregăteşte pe Li'l Man de culcare. Mi-a zis că o să fie lat de oboseală când o să-l duc acasă. Îi sunt recunoscător, pentru că nu-mi pot imagina cum ar fi să mă ocup acum de copil.

Domnul Wyatt îmi întinde un pahar cu apă rece ca gheaţa.

— Să nu bei repede. S-ar putea să ţi se facă rău.

— Da, domnule, zic şi încerc să beau cu înghiţituri mici; mi-e al dracului de sete.

Domnul Wyatt soarbe şi el din apă şi îşi şterge fruntea cu braţul.

— Ai grijă să-ţi pui mănuşile înainte să apuci tufele de trandafiri. Altfel te fac praf ghimpii.

Tufe? Chestiile alea arată ca nişte rămurele.

— Nu puneţi decât trandafiri în rondul ăsta?

— Ăsta e planul. Trandafirii au nevoie de spaţiu ca să crească. De ce întrebi?

Are aici verdeţuri, fasole verde, roşii, căpşune, afine – tot felul de fructe şi de legume.

— Mi se pare o grămadă de spaţiu, pentru ceva ce nu poţi să mănânci.

— S-ar putea să ai dreptate, recunoaşte el. Îmi place să mi se reamintească de faptul că frumuseţea poate să se nască din te miri ce. Pentru mine, ăsta e scopul florilor.

Mă plesnesc peste mână. Nu e de glumă cu ţânţarii ăştia.

— Vara se termină în curând. Nu sunteţi îngrijorat că florile vor pieri?

Domnul Wyatt îşi trage nişte mănuşi de grădinărit.

— Nu. Le plantăm cu mult înainte de primul îngheţ. Vor avea timp să facă rădăcini înainte să intre în repaus. Nu prea există riscul să piară. Trandafirii sunt nişte chestiuţe fascinante. Sunt în stare să îndure mai mult decât crede lumea. Am avut trandafiri înfloriţi şi pe o ploaie îngheţată. Pot să supravieţuiască chiar şi fără niciun ajutor. Vrem *să le meargă bine*. Va trebui să îi lăstărim, treburi din astea.

Parcă ar vorbi limbi străine.

— Ce înseamnă lăstărit?

Domnul Wyatt geme când se pune în genunchi. O să ştiu că am îmbătrânit când voi începe să gem. Domnul Wyatt pune o tufă de trandafir într-o groapă şi aşază pământ de jur împrejur.

— Lăstărit înseamnă să elimini ceea ce nu le e de trebuinţă. Tulpini subţiri, tulpini uscate, tulpini bolnave. Dacă nu îi ajută să crească... – imită cu degetele mişcarea unei foarfeci – ţac! Mai dă-mi o tufă.

Îmi pun mănuşile şi apuc una.

— De ce le ziceţi tufe? Arată ca nişte rămurele.

Domnul Wyatt chicoteşte.

— Cred că e aşa cum spune Domnul: „...cheamă lucrurile care nu sunt ca şi cum ar fi”. Romani 4:17. Hmm!

Se scutură de umeri de parcă l-a prins frigul.

— Bine zis! conchide el.

Domnul Wyatt e diacon la Biserica Templul lui Hristos. Bagă scripturile în conversaţie, unu, doi. Sper să nu se apuce de vreo minipredică de-ale lui, că aici stăm toată noaptea.

Geme din nou când se ridică.

— Genunchii ăştia nu fac faţă la mai mult de-atât. Plantează tu restul, în locul meu.

Fac aşa cum a făcut el – pun tufa în groapă şi tasez pământ în jurul ei. Pe urmă, alta.

Domnul Wyatt mă supraveghează.

— Se pare că te-ai prins cum se face. Şi eu care credeam că o să mă baţi la cap că-ţi murdăreşti hainele.

— Neeh. Asta nu-i nimic în comparaţie cu ce a trebuit să rezolv mai devreme, de la băiatul meu. A făcut pe mine chiar înainte să plec la şcoală.

Domnul Wyatt râde.

— Ai avut o dimineaţă dificilă, se pare.

— Mai degrabă, o zi dificilă.

— Vrei să vorbim despre asta?

Ridic privirea la el. Nimeni nu m-a întrebat niciodată asta, cu adevărat.

— N-am nimic, domnule Wyatt.

— Nu te-am întrebat dacă ai ceva. Te-am întrebat dacă nu vrei să vorbim. Îmi dau seama că te macină ceva.

De ore întregi încerc să mi-o scot pe Lisa din minte şi nu reuşesc. Mă concentrez pe ceva şi pe urmă îmi aduc aminte cum i s-a frânt vocea şi nu mă mai pot gândi la nimic altceva.

— Am văzut-o pe Lisa mai devreme, îi spun. Refuză să-mi mai dea o şansă.

— Păi, nu e tocmai genul de situaţie peste care să treacă o tânără, zice domnul Wyatt. Ceri foarte mult de la ea, sincer.

— Nu-i cer să treacă peste, domnule Wyatt. Vreau doar încă o şansă.

— Ceea ce ar însemna să treacă peste asta, fiule. Te-ai gândit ce simte ea legat de toate astea?

— Ştiu că e rănită...

— NU, te-ai *gândit* cu adevărat ce simte? Dacă situaţia ar fi invers şi ea ar avea un copil cu un alt băiat? Tu ai fi dispus să-i mai dai o şansă?

Doar să-mi imaginez şi mă face să mă crispez. Aş fi ofticat, e clar. Şi rănit...

Exact aşa cum e ea.

Nu pot să-i spun asta domnului Wyatt.

Nici nu trebuie.

— Fiule, nu poţi să-i ceri nimic în clipa asta. Trebuie să iubeşti destul pe cineva ca să-l laşi să plece, mai ales când tu eşti motivul pentru care o face.

Nici la asta nu pot să spun nimic.

Domnul Wyatt mă bate pe umăr.

— Du-te şi plantează şi celelalte tufe. Eu am să mă uit la cruciferele mele.

Mă lasă singur cu rămurelele de trandafiri. Mi se pare la fel de imposibil ca ele să se transforme în tufe, pe cât e de imposibil ca eu şi Lisa să mai fim împreună.

Iau una şi o plantez. Spre deosebire de mine, trandafirii merită o şansă.

NOUĂ

Slujba asta nu e o glumă.

Am deja o lună de când lucrez pentru domul Wyatt. Zilele la magazin sunt cele mai uşoare, pentru că grădina aia e belea. Car saci cu fertilizant şi îi deşert. Stau în patru labe şi jumulesc la buruieni. Culeg fructe şi legume, când se coc. Sâmbetele tund iarba familiei Wyatt, pe lângă cea de pe peluza mamei, iar duminicile mă odihnesc, ca să o iau apoi de la capăt.

Aşa că, da, nu-i de glumă. Plata, pe de altă parte, e de tot râsul.

Fraaate, primul cec pe care l-am primit? M-a scos complet din sărite. După asigurările sociale şi încă un rahat de taxă numit FICA, mi-a mai rămas doar atât cât să o ajut pe mama cu factura la lumină şi să cumpăr scutece şi lapte praf. Toată munca mea pe brânci, practic pe nimic. Mama zice că tot e un ajutor mare, şi ăsta e singurul motiv pentru care nu renunţ.

Plus că, trebuie să recunosc, îmi place să muncesc în grădină. Florile sunt o dementă. Într-o zi, totul poate să fie cool cu ele. Poţi să le uzi, le fertilizezi şi faci totul ca la carte. A doua zi, rahaturile naibii arată aproape moarte. Adică, ce dracu'?! Fac figuri mai rău ca fetele. Dar când cresc aşa cum trebuie, e mişto.

Sincer, seamănă mult cu fiu-meu. Vezi tu, la plante şi la copii, totul e o chestiune de supravieţuire. Nimeni nu zice asta limpede, când vine vorba de copii, dar ăsta e adevărul. Trebuie să mă asigur că plantele primesc tot ce le trebuie ca să se dezvolte, la fel cum trebuie să fac şi cu Seven.

Din punctul meu de vedere, acesta e numele băiatului meu. Ştiu că trebuie să discut cu Iesha, dar practic ea e dispărută-n misiune. La început, a tot zis că are nevoie de o pauză; m-a implorat pur şi simplu să mai ţin bebeluşul o vreme. Pe urmă, acum vreo două săptămâni, când am sunat-o, maică-sa mi-a zis că s-a mutat cu o prietenă.

— S-a săturat de regulile mele şi a decis că e destul de mare ca să trăiască pe cont propriu, îmi spusese doamna Robinson. Mie îmi convine. Am şi-aşa destule pe cap.

Nu am cuvinte pentru cucoana asta.

Nu ştia cu cine se mutase Iesha. Prima dată m-a dus gândul la King, dar, neeh, el a spus că nu e la el. A doua zi, am întrebat-o pe Lala, la şcoală. Mi-a zis că nu e treaba mea. Mi-a lăsat impresia că Iesha îi spusese să-şi ţină gura.

Mama vrea să discut cu vărul Gary despre chestiile legale. Neeh, frate. Iesha o să apară într-o bună zi şi ne vom lămuri împreună.

Sper. Pen' că nu ştiu cât timp mai pot să fac asta. Cu muncă, şcoală şi Seven... abia dacă reuşesc. Mititelul încă nu doarme toată noaptea, ceea ce înseamnă că nici eu nu dorm toată noaptea. Uneori îl mai las la doamna Wyatt, mă strecor înapoi acasă şi dorm până vine ora să încep munca. Prima mea fişă cu note nu are cum să arate bine, cu atâtea ore chiulite şi cu dormitul pe la cursuri.

Adevărul adevărat e că şcoala e ultimul lucru la care îmi stă capul, în ultima vreme. Astă-seară e chiar un exemplu bun. E vineri şi, în loc să mă ocup de grămada de teme,

mă ocup de grămada de rufe de spălat, murdărite de copilul meu. El are haine murdare de pipi, caca sau vomă. Hainele *mele* sunt murdare de pipi, caca sau vomă de la el. Copilul ăsta nu mă slăbeşte o clipă.

Aşezat pe canapea, îi sortez îmbrăcămintea. În weekendul ăsta, mama şi-a luat ore suplimentare la hotel, aşa că suntem doar noi, eu şi mititelul. El stă în leagănul pe care i l-a cumpărat Dre. Bugs Bunny îl face pe Elmer Fudd să arate ca un prost. Seven e captivat de ei, gângureşte şi smuceşte din picioare.

— Omule, nu mai e mult şi mergi la culcare, îi spun. Să nu crezi că stai treaz toată noaptea.

Nu îi vorbesc ca unui copil. Neeh, îi vorbesc aşa cum vorbesc cu oricine altcineva. Seven mă înţelege, şi de aceea începe să scâncească.

Telefonul meu sună, pe măsuţa de cafea.

— Încetează să-mi mai răspunzi obraznic, îi zic lui Seven şi îl iau în braţe. Alo?

— Care-i faza, nebunule? zice King.

În fundal se aud cântând cei de la GoodieMob.

— Ce învârţi astă-seară?

— Vere, tot ce învârt astă-seară sunt nişte rufe la spălat.

— Aoleo, Mav, nuuu! Io mă duc pe Magnolia, cu Junie şi Rico. Ar trebui să vii şi tu cu noi, să mai ieşi din casa aia.

Vineri seara, Magnolia devine un fel de club de noapte în aer liber. Lumea conduce în sus şi în jos pe bulevard, îşi arată jantele de fiţe, maşinile tunate şi sistemele stereo. Şi eu obişnuiam să pierd timpul cu fraţii în vreo parcare, până când ne puneau pe fugă focurile de armă.

Mi-e dor de asta. Mai puţin de partea cu împuşcăturile, bineînţeles. Eu nu mai apuc să mă distrez cu prietenii. Dre e singurul care mai vine pe la mine. Restul nu au chef să mă vadă cum am grijă de un copil, iar eu sunt prea ocupat

ca să mai ies în oraş. Aşa, am ajuns să mă simt din ce în ce mai puţin ca un King Lords.

Presupun că de-acum încolo asta o să fie viaţa mea.

— Mi-ar plăcea să pot, King. Dar mama e la muncă şi eu trebuie să stau cu Seven.

— Ce dracu'! Nici nu ştiu de ce mă mai obosesc să te întreb. Nu poţi să angajezi o bonă? Doamna Wyatt stă fix alături.

— Ea are grijă de el în timpul săptămânii, King. Nu am bani să o plătesc mai mult de-atât.

— Poate dacă nu-l lăsai pe Dre să te îmbrobodească să nu mai faci bani, ai fi putut.

— Ţi-am zis, eu...

— Du-te-ncolo, Mav. Dacă vrei să mucezeşti în casa aia, n-ai decât. Te sun mai târziu!

King închide.

Pun jos telefonul şi îmi acopăr faţa cu palmele. King se poartă ca şi cum intenţionat nu vreau să mai stau cu el şi cu fraţii. Mă jur, aş da orice să ies din casa asta.

Seven se uită la mine, în loc să se uite la televizor, de parcă ar simţi că ceva nu e în ordine. Acum chiar mă simt al dracului de vinovat.

— Tati n-are nimic, mititelule, îi zic şi îl iau în braţe.

Mi-ar prinde bine o pauză de la spălatul rufelor, iar el are nevoie de o pauză de stat pe burtică. Practic, îl pun pe o pătură, pe burtă. Cu cât îşi ridică mai mult capul, cu atât mai puternic o să-i fie gâtul. În cartea despre creşterea copilului scrie că asta e foarte important.

Îl pun pe Seven pe pătură şi mă aşez şi eu în patru labe.

— Hei, mititelule, îi spun zâmbind. Salut!

Seven se rostogoleşte pe spate şi râde. Nu îi trebuie prea mult ca să se amuze. Tata susţine că şi eu eram la fel.

Încă nu am avut prilejul să îl ducem pe Seven la tata. Până acolo e un drum de trei ore şi, pentru un copil, e mult. I-am trimis însă câteva poze pe e-mail şi, la o zi sau două după aceea, m-a sunat să-mi spună ce mult seamănă mititelul ăsta cu mine.

Mă joc o vreme cu Seven, pe jos. Într-un târziu, începe să scâncească şi să se frece la ochi. Îl ajunge somnul. Imediat ce îl iau de jos, se pune pe plâns. Ştie că îl duc la culcare.

— Hei, încetează. Somnul e ceva bun. Crede-mă, şi eu mi-aş dori să mă pot culca acum.

Nu mă aude. Plânge, pe umărul meu. Plânge în timp ce îi pun pijamaua. Îi bag suzeta în gură; se opreşte.

Îl aşez în pătuţ şi pornesc caruselul. E cu planete şi steluţe.

— Te-ai agitat de pomană, îi zic şi îl sărut pe frunte. Noapte bună, mititelule! Te iubesc!

Nu pot să zăbovesc lângă el, până adoarme. Ar sta cu ochii pe mine şi ar rămâne treaz. Mă duc să fac un duş şi mă schimb de culcare. Când bag capul iar pe uşă, îl văd pe Seven uitându-se la carusel, cu ochii larg deschişi.

Copilul ăsta e ceva... Nu ştiu de ce se împotriveşte atât să adoarmă. Mă duc în living şi mă trântesc pe canapea. Pe măsuţa de cafea, mă aşteaptă grămada de rufe şi temele.

Rahat, frate! Nu m-am gândit niciodată că-mi voi petrece vinerile în felul ăsta. Serile ca asta erau momentul perfect să o invit pe Lisa pe la mine. Ne-am fi uitat la nişte filme – bine, de fapt, ne-am fi giugiulit cât rulau filmele – şi, până la urmă, am fi ajuns la mine în cameră, să facem treaba aia, fir-ar al dracului!

Clar mi-e dor de asta. Manevrez eu de unul singur treaba, dar e ţeapănă, scuzaţi jocul de cuvinte. Dat fiind că

sexul m-a adus în situaţia asta complicată, probabil că ar trebui să iau o pauză.

Totuşi. Dacă eu şi Lisa am fi fost împreună...

Nu pot să mă gândesc la asta. Trebuie să termin de spălat rufele. Pe Seven l-am îmbrăcat cu ultimele haine curate, dar al naibii să fiu dacă nu mă ademeneşte patul.

— Haide, Mav, mormăi. Fă un efort!

Exact când mă decid să iau la mână o salopetă de-ale lui Seven, sună cineva la uşă.

— Rahat! şuier, pentru că ultimul lucru de care am nevoie e să-l trezească cineva pe Seven.

Cine mama dracului vine la mine ora asta? Mă uit pe furiş pe fereastra din faţă.

Maşina lui Dre e pe alee. Dre nu e.

Deschid uşa.

— Dre?

Nimeni. Pe verandă e un pistol uriaş cu rezervor, unul dintre cele mai mari pistoale cu apă. Lui Dre îi place să colecţioneze chestiile astea.

Cobor treptele de la verandă.

— Dre, unde eşti?

Nimic.

Ridic pistolul de jos. E plin. De ce l-ar...

Un jet de apă mă izbeşte drept în faţă.

— Salută-l pe amicul meu! zice Dre, imitându-l pe Scarface.

Are un pistol cu apă mare cât un tun, de felul celor pentru care duci în spate rezervorul. Mă stropeşte tare. Pantalonii scurţi şi maioul îmi sunt fleaşcă.

— Vere, ce dracu'? răcnesc. Exagerezi cu joaca!

— Nu se joacă nimeni, vere! Ăsta e război!

Mă udă din nou. Dre n-ar fi trebuit să lase un pistol pentru mine. Îl izbesc drept în figură cu un jet. Nu trece mult, şi pe peluza noastră e un adevărat război cu pistoale

de apă. Al meu nu are rezervorul la fel de mare ca al lui. Aşa că, până la urmă, pun mâna pe furtun.

Dre ridică braţele.

— Gata! Gata! Mă predau!

— Ce faci? zic şi îl stropesc din nou.

Încearcă să se apere cu mâinile.

— Mă predau! Stop!

— Întâi aruncă-ţi arma!

— Bine! Bine! spune şi aruncă pistolul.

Închid furtunul şi mă uit la hainele mele. Sunt ud leoarcă, din cap şi până în picioare.

— La dracu'! Abia ieşisem de la duş.

— Ei, acum chiar că eşti curat, răspunde Dre. Oricum, probabil că tot trebuia să-ţi speli şi codiţele alea împletite şi prăfuite.

Îmi storc apa din maiou.

— Du-te naibii!

Dre se apleacă şi ia de jos ceva care sclipeşte. La un moment dat, îi căzuse ceasul de la mână.

— Fir-ar, mi-am zgâriat rahatul ăsta.

Mă uit la ceas. Cadranul de sticlă are o mică zgârietură.

— Aşa îţi trebuie, dobitocule. De ce nu eşti pe Magnolia?

— Ei, acolo pot să merg în orice vineri. M-am gândit să stau o vreme cu tine şi cu văruleţul.

— La dracu', omule! Astă-seară nu pot. Trebuie să spăl rufe şi să-mi fac temele.

— Nu poţi să le faci în weekend? Am luat pizza de la Sal's şi am CD-ul nou al lui Lawless, care apare săptămâna viitoare.

— Heeeei! exclam. Cum ai făcut rost de el?

Lawless e un rapper din zona de est. E al dracului de dur. Poate să te lovească de-a binelea cu chestii tari şi ridică lumea în picioare în club. Umblă vorba că e băgat în Garden Disciples, aşa cum sunt mai toţi tipii din est. Foarte

mulţi dintre cei din King Lords nu se iau de el tocmai din cauza asta. Hei, dacă eşti forţă, eşti forţă. Dre şi cu mine o să-ţi ascultăm muzica.

— I-am montat un sistem stereo nou pe maşină, zice Dre. M-a plătit şi mi-a dat treaba asta nouă în avanpremieră. Deci, te bagi sau ce faci?

Chiar am nevoie de o pauză.

Să sortez salopetele pe culori sau să ascult noul Lawless?

Lucrarea la istorie sau pizza?

Rufele şi temele pot să mai aştepte. Pizza aia, nu.

— Ce dracu', sigur că mă bag.

Luăm nişte prosoape bune de-ale mamei ca să ne ştergem. O să ne omoare, dar nu am găsit altceva curat.

Mă uit rapid ce face Seven. A adormit, în sfârşit. Iau cu mine monitorul pentru bebeluşi, în caz că se trezeşte.

Dre şi cu mine ne urcăm în Beamerul[2] lui şi lăsăm geamurile. Dre pune CD-ul cu Lawless. Dau din cap în ritmul primei melodii.

— La dracu'! zic. E tare.

— Mda, face Dre. Pe bune că Law e pe val.

Vărul meu pune cutia de pizza pe bord. Nu e mult de când am mâncat – doamna Wyatt m-a trimis acasă cu nişte gumbo –, dar nu pot să refuz pizza, niciodată. Deschid cutia. E cu şuncă, brânză şi...

— Ananas? Ce dracu'?

Dre ia o felie şi zice:

— Se cheamă pizza hawaiiană. Chestia asta e marfă, îţi spun io.

Adun ananasul de pe jumătatea mea şi-l dau la o parte.

— N-au ce să caute fructele pe o pizza, Dre. Nu poţi să mănânci şi tu ceva normal?

---

[2] Poreclă pentru BMW. (*N.t.*)

Mă jur, întotdeauna mănâncă ciudăţenii. Ketchup pe floricele, chipsuri de cartofi pe sandviciurile cu unt de arahide. Pur şi simplu, scârbos.

— Nu e vina mea că tu ai papile gustative rudimentare, zice. Eu am făcut-o pe Keisha să mănânce şi, cât e ea de pretenţioasă, i-a plăcut.

— Keisha nu e chiar aşa de pretenţioasă. Doar s-a măritat cu tine, nu?

Dre îmi dă una peste cap.

— Da, şi cine alege fundul ăla al tău, chiar că n-are pic de bun-gust.

— Omule, am îndoieli că o să mai am vreo gagică în viitorul apropiat. Vezi şi tu ce-am făcut cu Lisa.

Au trecut atâtea săptămâni şi tot mai doare.

— Am făcut-o lată, Dre! adaug eu.

— O să fie bine, zice şi mă strânge de umăr. Învaţă din greşeli şi data viitoare o să faci mai bine. Deocamdată, concentrează-te pe Seven şi pe şcoală.

— Nu prea am de ales. Lisa nu vrea să mai audă de mine; iar King, Junie şi Rico nu dau pe-aici. Când nu sunt la şcoală sau la muncă, sunt legat de casă. Tot rahatul ăsta e o nebunie, Dre. Am impresia că nu mai sunt eu însumi.

— *Asta* e ce te defineşte pe tine?

— Nu asta am vrut să spun. Doar că mi-e dor de cum era...

— Ce faceţi acolo? se aude cineva strigând.

Dre şi cu mine sărim ca arşi.

— Tony, ce dracu'? răcneşte Dre.

— V-am speriat? întreabă Tony Staţie-de-Autobuz, băgând capul pe geam, cu un rânjet ştirb.

— Nu se poate să te furişezi aşa! îi spun.

— Dacă ţi-a luat-o inima la trap, înseamnă că funcţionează! zice.

Tony e dus cu pluta, fără discuţie! Doarme într-o staţie de autobuz aproape de Magnolia, aşa că îi spunem Tony Staţie-de-Autobuz. Dacă se aşază cineva în staţia aia, face ca toţi dracii. Oricum, nimeni nu vrea să stea acolo. Miroase a urină.

— Ce faceţi? zice şi lungeşte gâtul să se uite mai bine înăuntru. Aia e pizza hawaiiană? Ananasul face toţi banii!

Dre are aceleaşi gusturi cu nebunul ăsta.

— Ai mâncat azi? îl întreabă Dre.

— Nţ! Ai auzit cum îmi chiorăie stomacul, nu-i aşa?

— Neeh, zice Dre, râzând. Am ghicit. Poftim, poţi să mănânci tu restul.

Îi întinde cutia.

— Să te-ajute Dumnezeu, frate! Ai şi ceva de băut, să se ducă mai bine pe gât?

Îl înţeleg al naibii de bine...

— Stai puţin! A fost destul de amabil că ţi-a dat pizza. Cum să-i mai ceri şi de băut, Tony?

— Gura închisă nu primeşte de mâncare şi setea nu e potolită!

— Pleacă, Tony, zice Dre, clătinând din cap.

Tony pleacă gâfâind şi bombănind ceva de genul: „Zgârciţi afurisiţi!”

— Ce nebun! mormăi.

Deodată, îl aud în monitor pe Seven cum plânge.

— Rahat! Probabil că are nevoie să-i schimb scutecul.

— Sper să nu se mai cace pe tine de data asta, zice Dre.

— Nu eşti singurul care speră. Hei, ce-ar fi să mă laşi să-ţi mai tăbăcesc puţin curul la *Mortal Kombat* de câteva ori?

Dre opreşte motorul.

— Ai vrea tu, fraiere! Vin şi eu într-o clipită. Trebuie s-o sun pe Keisha şi să-i spun noapte bună.

Să-i spună noapte bună? Poftim?

— Vere, eşti sub papuc.

Dre îşi scoate telefonul Nokia şi tastează numărul. Vărul meu e unul dintre puţinii tipi pe care îi ştiu să aibă telefon mobil.

— Zice ăla care e leşinat după Lisa.

— Tot sub papuc eşti.

Dre îmi face vânt cu mâna şi duce telefonul la ureche.

— Bună, iubito!

— Hei, Keisha! răcnesc eu. L-ai pus la respect, nu-i aşa? Pariez că trebuie să ceară voie pentru orice.

Dre îmi arată degetul mijlociu. Intru în casă, râzând.

Seven s-a tot foit în pătuţ şi, da, are scutecul murdar. Slavă cerului că nu simt mirosul când intru în cameră!

— Gata, gata, zic şi îl ridic în braţe. E-n ordine, mititelule. Am eu grijă.

Am ajuns specialist în scutece. Secretul e să-i distrag atenţia în timp ce i-l schimb, aşa că îi cânt sau fac rap. Habar n-am să cânt ca lumea. Dar lui Seven nu-i pasă.

Îl pun pe masa de schimbat şi îi desfac salopeta.

— Vreo doleanţă pentru Radio Tati? Ce zici dacă o dau pe *oldies*?

Îl iau cu *Cool It Now*, de la New Edition, şi ţin flaconul de pudră ca pe un microfon. Cânt fals, dansez ca un idiot şi, dacă m-ar vedea Dre acum, nici dracu’ nu m-ar mai salva vreodată, dar Seven râde şi dă din picioruşe, iar pentru mine asta e tot ce contează.

Nu pot să mint, melodia m-a prins. Când ajung la rap, deja închid capsele salopetei lui Seven.

Îl aşez înapoi în pătuţ şi mă aplec peste grilaj.

— Vezi, ţi-am zis că tati are grijă. Întotdeauna am grijă. Acum, hai, înapoi la som...

Pac! Pac!

Tresar. Sunt obişnuit cu împuşcăturile. Pe aici sunt la fel de normale precum ciripitul păsărelelor. Acum par să vină de aproape.

Dre.

Afară se aude scrâşnet de cauciucuri. Deschid uşa din faţă.

— Dre!

Nu-mi răspunde. O iau la fugă cât pot de repede, dar parcă timpul, spaţiul, totul mi se pune împotrivă. De lângă portiera lui Dre urcă în aer fuioare de fum.

— Dre! răcnesc eu.

Tăcerea lui nu anunţă nimic bun. Fug spre partea cu volanul. Mă opresc la jumătatea distanţei.

Vărul meu e prăbuşit peste volan. În cap are o gaură din care curge sânge.

Deschid portiera cu o smucitură.

— Dre! Dre, revino-ţi!

Nu mişcă, nu respiră. Din gură i se preling bale cu sânge. Telefonul i-a căzut din mână şi zace pe jos, la picioarele lui. De la capătul celălalt, Keisha ţipă.

Trebuie să fac ceva. Resuscitare cardio-pulmonară, prim-ajutor, ceva. Îi desfac centura de siguranţă şi încerc să-l trag afară, dar e prea greu. Greu ca un mort! Nu, frate. Nu, nu, nu!

Îmi folosesc toată forţa ca să-l scot din maşină, dar îmi cedează picioarele. Ajungem amândoi prăbuşiţi la pământ. Mă ridic în şezut, cu capul lui Dre în poală. Are ochii larg deschişi, dar nu mai vede nimic.

— Ajutor! ţip, de mă doare gâtul. Să mă ajute cineva!

E linişte şi nimic nu mişcă. Oamenii se fac nevăzuţi când se aud focuri de armă.

Îl bat pe Dre pe obraz.

— Dre, trezeşte-te! Haide, vere! Trezeşte-te!

Dre nu se mişcă.

Nu-mi răspunde.

Niciodată nu-mi va mai răspunde.

ZECE

Acum o săptămână, eram pe stradă cu Dre, care privea în gol, fără să vadă nimic.

Primii care s-au grăbit să iasă au fost cei doi Wyatt. Doamna Wyatt a sunat la 911. Domnul Wyatt a încercat să mă facă să-i dau drumul lui Dre. Nu am făcut-o – nu am putut. L-am ţinut în braţe până când a sosit ambulanţa.

Paramedicii nu au încercat să îl salveze. I-au aruncat o singură privire şi au renunţat. I-am drăcuit. M-am jurat că le tăbăcesc fundurile dacă nu-şi fac treaba. Vedeţi voi, ei nu-l cunosc pe vărul meu aşa cum îl cunosc eu. E un luptător, frate. Nu mă interesează că avea un glonţ în cap, Dre şi-ar fi revenit. Ar fi făcut-o.

L-au acoperit cu un cearşaf alb şi l-au lăsat în stradă. Încetase să mai fie o persoană. Se transformase în locul crimei.

Poliţiştii au dat peste Tony Staţie-de-Autobuz prin preajmă şi l-au interogat. Nu cred că el este făptaşul. Tony nu e genul care să jefuiască sau să ucidă, nici pomeneală. Keisha a zis că auzise cum un tip îi spunea lui Dre să îi dea tot ce are. Portofelul lui Dre, ceasul şi rezerva de droguri lipseau toate. Ştim că drogurile au dispărut doar pentru că poliţiştii le-ar fi menţionat, cu siguranţă, dacă le găseau în maşină. Ei cred că a fost vorba despre un jaf oarecare.

Eu, nu. Când un King Lords e ucis, există şansa să fie implicat un GD. Îmi amintesc de unul care mi-a zis că vărumeu ar face bine să-şi păzească spatele.

Acum, Ant e în vizor. Mă jur că, dacă e vinovat, de mâna mea moare.

Cum adică ar trebui să nu fac nimic? Dre era din familia mea. *Sângele* meu. Cine l-a omorât, şi-a căutat-o cu lumânarea.

Cât tupeu pe lumea asta, să meargă înainte fără el! Oamenii râd şi visează, în timp ce Dre nu mai poate să o facă. Asta mă face ca nici eu să nu mai vreau să o fac. Săptămâna asta nu m-am dus la şcoală şi nici la muncă. Mama nu m-a obligat să merg şi domnul Wyatt mi-a spus să-mi iau liber câte zile am nevoie. Ce mă roade pe mine este ce sens mai au toate astea acum? Unul dintre oamenii cei mai importanţi din viaţa mea e coborât astăzi în mormânt. O groapă nenorocită, în cimitirul de lângă autostradă, de parcă nu a fost şi el fiul cuiva, tatăl cuiva. Logodnic. Nepot. Văr. Frate mai mare. Fratele *meu* mai mare.

Tata mi-a spus acum câteva zile că durerea e ceva ce trebuie să ducem cu toţii. Până acum, nu l-am înţeles. Am senzaţia că duc un bolovan în cârcă. Mă apasă în tot trupul şi am aşteptat să plâng, ca durerea să dispară.

Bărbaţii nu ar trebui să plângă. Noi trebuie să fim destul de puternici ca să ducem bolovanii noştri şi pe ai tuturor celorlalţi. Cum să mă pun eu pe plâns, când tuşa ’Nita plânge încontinuu? Eu trebuie să-i şterg ei lacrimile. Şi mama plânge aproape la fel de mult şi trebuie să îi fiu alături şi ei. Unchiul Ray se ia mereu de lume şi rabd tot ce scorneşte. Keisha umblă de colo-colo şi arată ca un zombie. Am grijă să mănânce. Andreanna îl cere încontinuu pe tati. Nu înţelege că el nu mai e. Mă joc eu cu ea de-a avionul, aşa cum făcea el. Nu reuşesc nicicum să o fac să râdă aşa cum reuşea el.

Am grijă de toţi, plus de băiatul meu. Nu am vreme să jelesc.

Astăzi trebuie să fiu foarte puternic pentru familia mea. Înmormântarea lui Dre are loc peste câteva ore. Doamna

Wyatt a venit mai devreme şi l-a luat pe Seven la ea. Înmormântările nu sunt bune pentru copii, şi nici copiii nu sunt buni pentru înmormântări.

Mă încheiam la cămaşă, când mama bagă capul pe uşa camerei mele. Şi-a pus rochia neagră şi nişte papuci de casă. Mereu aşteaptă până în ultimul moment ca să-şi încalţe pantofii cu toc.

— Eşti gata, puiule? Limuzina ajunge curând la mătuşă-ta şi vreau să mergem şi noi odată cu familia.

— Aproape gata. Tre' să-mi mai pun doar cravata.

Mama intră şi zice:

— Lasă-mă pe mine. Te-ai maturizat aşa de tare în ultima vreme, că nu mai sunt multe lucruri pe care pot să le fac pentru tine.

— Eşti mai mult decât bine-venită să schimbi scutecele lui Seven.

— Pe alea le las bucuroasă în seama ta, zice, chicotind.

Se ridică pe vârfuri şi îmi pune cravata la gât. E ceva timp de când am ajuns mai înalt ca ea, dar tot mă simt ca un băieţel când stă în faţa mea.

— Bunicile se ocupă de îmbrăţişări, pupici şi dezmierdări. Eu îl răsfăţ, tu îl cureţi. Asta e înţelegerea.

— Partea cu răsfăţul o faci la perfecţie şi fără efort, îi spun, zâmbind vag.

— Hei, bunică-ta a fost la fel cu tine. Te-ar răsfăţa ea şi acum, dacă aş lăsa-o. Îţi cumpăra cele mai drăgălaşe costume. Curuleţ era întotdeauna cel mai elegant.

— Mamăăă, bombăn eu, în timp ce ea râde. Trebuie să renunţi la porecla asta, pe bune.

Mama îşi trece degetele prin părul meu, aranjat în stil afro. Alaltăieri mi-am dat jos codiţele împletite şi mi-am lăsat părul în voie.

— Nu contează cât de mare ai crescut. Pentru mine, o să fii întotdeauna Curuleţ.

Buzele încep să îi tremure, zâmbetul îi dispare şi ochii i se umplu de lacrimi.

— Mă... tot gândesc la seara aia. Azi puteam să te fi îngropat pe tine.

Doamna Wyatt îi trimisese mamei un mesaj pe pager, după ce sunase la 911, şi mama venise imediat acasă. Strada noastră era plină de oameni şi de poliţie şi a trebuit să parcheze la câteva străzi mai departe. O luase la fugă spre casă, ţipând şi strigându-mă pe nume. Mă îmbrăţişase strâns, parcă să nu-mi mai dea drumul niciodată.

Îi şterg obrajii. Lacrimile mamei sunt cel mai rău lucru de pe lume.

— E-n regulă, mamă. Sunt bine.

— Ba nu eşti. Scumpule, n-ai plâns deloc de când s-a întâmplat...

Bolovanul a devenit şi mai greu. Îmi îndrept spatele.

— Nu-ţi face griji pentru mine!

— Nu fac altceva decât să-mi fac griji pentru tine.

Rămânem o clipă aşa, mama nu mă lasă să-mi iau ochii din ochii ei. Nu bolovanul ăla mă face praf – ci mama, da.

Frate, nu pot să mă las. Nu pot. O sărut pe creştet.

— Nu am nimic, mamă.

— Maverick...

— Haide, zic şi o iau de mână. Tre’ să plecăm, dacă vrem să mergem odată cu familia.

Am fost la înmormântarea lui Dre, dar n-am fost.

În cea mai mare parte a timpului, am fost *pe dinafară*. Nu-mi amintesc decât fragmente răzleţe. Dre întins în sicriu, în costumul cu care ar fi trebuit să se însoare. Tuşa ’Nita jelind aşa de tare, că răcnea. Mama şi buni au încercat să o liniştească, dar şi ele plângeau. Keisha aproape că a leşinat. Cineva a scos-o pe Andreanna afară, ca să nu fie nevoită să vadă toate astea.

Toată banda era în partea din spate a bisericii. La înmormântări, King Lords stau în picioare, ca familia să ocupe scaunele – astea sunt regulile. Toţi purtau tricouri negre sau gri, cu chipul lui Dre pe ele. Când familia a intrat în biserică, King mi-a făcut semn din cap, spunându-mi în felul lui să ţin fruntea sus. Săptămâna asta a tot venit la mine, să vadă cum sunt.

Când a vorbit la înmormântare, pe Shawn l-au înecat lacrimile. Cei din bănci i-au spus „Nu-i nimic, scumpule” şi „Nu te grăbi”, iar asta l-a ajutat să termine. Apoi pastorul a citit necrologul, cred. Asta se întâmplă la înmormântări, nu? După aceea, tot ce îmi mai amintesc este sicriul cu Dre coborât în groapă.

Acum suntem în subsolul bisericii, la pomană. Avem pui fript şi garnituri, întinse pe o masă, gen bufet. Buni mi-a pregătit o farfurie. Zice că nu am destulă carne pe oase. Dar eu stau şi doar plimb păstăile de fasole verde prin piuréul de cartofi.

Toată familia e aici, jos, inclusiv toţi fraţii şi surorile bunicilor şi toţi verii. Buni vine dintr-o familie numeroasă. Mama stă într-un colţ şi discută cu unii dintre ei. Moe e chiar lângă ea, o ţine de mână, consolator. Mătuşa ’Nita şi unchiul Ray stau cu pastorul. Andreanna râde şi se joacă împreună cu unii dintre verii noştri mai mici, de parcă n-ar fi la pomana după înmormântarea tăticului ei. Copiii sunt pur şi simplu norocoşi.

Îmi las capul pe spate şi închid ochii. Acum, de la noi se aşteaptă să fim împreună, ca o familie. În timp ce Dre e în pământ, de unul singur.

— Bună!

Ridic ochii şi o văd pe Moe, care se aşază lângă mine. Buni îi zice „fata aia neagră şi ciolănoasă”. Moe e un soi de asistentă la cabinetul unui medic din centru. Când am

întâlnit-o prima dată, mi-a adus un CD cu Tupac. De atunci, suntem cool.

— Cum rezişti, băieţaş?

— Sunt bine. Mama e OK?

— Se ţine tare. Încerc doar să fiu lângă ea.

— Mă bucur că eşti prietena ei.

Sunt sincer. Mama poate să fie stresată din cauza facturilor sau în legătură cu tata. Dar, după ce iese cu Moe, e din nou bine.

— Mă bucur că pot să-i fiu alături, zice Moe şi îmi zâmbeşte timid. Şi ţie, dacă vrei. Voi doi veniţi la pachet.

— Eu sunt bine dacă mama e bine.

Îmi lărgesc puţin gulerul cămăşii. Fie mi-e cald, fie încăperea asta e al dracului de înghesuită.

— O să-mi fie mai bine după ce se termină pomana asta.

Moe se uită iar la mama şi apoi la mine.

— Uite ce-i, de ce nu ieşi puţin de-aici? O anunţ eu pe Faye.

— Pe bune?

Mă ridic în picioare.

— Da. Oricum nu faci altceva decât să plimbi mâncarea pe farfurie, zice, mustăcind. Faye o să înţeleagă. Sunt sigură că şi Dre ar înţelege.

Mă crispez.

— Mda, bine.

Moe mă strânge de umăr. Mă retrag de la masă şi urc scările.

Vremea nu ar trebui să fie aşa de frumoasă cum e. Aerul a devenit oarecum mai răcoros, semn că se apropie târgul organizat în fiecare an în statul nostru. Eu şi Dre mereu profitam de Midnight Madness[3]. E în prima sâmbătă a

[3] În traducere liberă, „nebunia de la miezul nopţii” – aici, ofertă promoţională în cadrul unui târg/parc de distracţii, care permite accesul la un anumit număr de carusele. (*N.t.*)

târgului şi, de la ora 9 până la închidere, cu 15 dolari poţi să faci câte ture vrei. Practic, ne dădeau afară în şuturi.

Aproape orice mă face să mă gândesc la Dre.

Un grup de fraţi mari stau în parcarea bisericii, adunaţi în jurul Mercedesului Benz argintiu al lui Shawn. În săptămâna care a trecut ne-au fost de ajutor. Au plătit înmormântarea, au adus familiei de mâncare, au urmărit mereu cum ne simţim. Tot ei au cumpărat costumul şi pantofii pentru mine, ca să am ceva frumos de îmbrăcat la înmormântare. Ocupat cum am fost, cu munca şi cu fiul meu, mi-a făcut bine să ştiu că încă sunt unul dintre ei.

Shawn stă pe capota maşinii, cu o bere în mână. Are ochii ascunşi după ochelarii de soare cu lentile închise la culoare. Ridică mâna. Batem palma şi îl las să mă tragă spre el, într-o îmbrăţişare. Îmi dă mie berea. Torn puţin din ea pe jos, pentru Dre, şi trag şi eu o duşcă.

Shawn ia sticla înapoi.

— Eşti prea mic să primeşti mai mult de atât. Dre m-ar fi certat că te-am lăsat să iei chiar şi înghiţitura asta mică.

Aproape că îi zâmbesc.

— Era o pacoste.

— Ditamai pacostea, zice Shawn, plecând capul. Mav, azi chiar l-au elogiat pe fratele nostru.

— A fost o slujbă frumoasă, chiar, spune P-Nut. M-a băgat în ceva introspecţie, ştii ce zic?

Ce dracu’! Nu, nu ştiu. Am dubii că tâmpitul ăsta a pus vreodată în viaţa lui mâna pe un dicţionar.

— Frumoasă sau nu slujba, căcatul ăsta nu trebuia să se întâmple, zice Shawn. Mav, ascultă ce-ţi spun, când o să ştiu cine a făcut-o, sunt ca şi morţi.

La asta sunt de acord cu el mie-n sută.

— Ai aflat ceva?

— Suntem aproape siguri că au fost de la GD. Greu de spus cine anume, pentru că Dre n-a avut probleme cu niciunul dintre ei.

Nu e adevărat.

— Dre chiar s-a certat cu unul.

Acum toţi fraţii par să asculte ce spun.

Shawn se aplecă în faţă.

— Poftim? Cu cine?

— Cu tipul ăla, Ant, zic şi am limpede dinaintea ochilor dosul lui de piticanie.

— Ant, zice Shawn, rostindu-i numele ca şi cum ar încerca să îl identifice. E un puşti cu pielea mai deschisă?

— Mda. E coleg de şcoală cu mine. În prima zi a venit şi mi-a zis că Dre ar face bine să nu mai meargă în est, la curse pe bani. Şi acum, la câteva săptămâni, Dre e mort? Shawn, asta nu e o coincidenţă.

— Ar putea să fie totuşi, spune Shawn. O să cercetăm înainte de a face vreo mişcare. Indiferent cine a făcut-o, mă voi ocupa personal de ei. Ai cuvântul meu.

Ridică iar palma.

Chestia e că familia nu va cere niciodată poliţiei să rezolve cazul morţii lui Dre. Nu că poliţiştilor le-ar păsa vreun pic. Mama, mătuşa ’Nita şi unchiul Ray nu vor rosti niciodată cu glas tare acest lucru, pentru că nu e ceva ce îţi e la îndemnă să recunoşti, iar conflictele de stradă oricum nu ar trebui să fie discutate, însă noi am fost întotdeauna o familie de King Lords – suficient de legată de bandă, încât să ştie că e treaba găştii să rezolve problema.

Asta e partea unde greşesc.

— Neeh, frate. Trebuie să rezolv *eu* asta.

Shawn lasă mâna jos.

— Hei, stai aşa Li’l...

— Nu, frate! Dre era de un *sânge* cu mine. Nu pot să permit nimănui să scape, după ce l-a ucis pe unul de-ai mei!

— Uite ce-i, şi eu sunt turbat de furie că Dre a murit, spune Shawn. Dar nici n-o să permit ca verişorul fratelui meu de bandă să fie prins. Treaba asta nu te mai priveşte pe tine.

— Pe dracu', nu!

— Li'l Don, ce-am zis nu e o sugestie.

Toţi ochii sunt pe noi şi mă jur că vreo doi fraţi mari mustăcesc.

Nările îmi freamătă. Dacă eram oricine altcineva, nu ar fi încăput urmă de îndoială că nu eu trebuia să mă ocup de asasinul vărului meu. Dar eu sunt *Li'l Don*, tipul care nu se poate compara cu tatăl său.

— Nu crezi că sunt în stare, nu-i aşa?

Shawn îşi scoate ochelarii şi lasă să se vadă două lacrimi tatuate sub ochi, pentru cei doi oameni pe care i-a ucis.

— Li'l Don, ai împuşcat vreodată pe cineva?

Simt cum mă fac mai mic. De fapt, nu am apăsat niciodată pe trăgaci.

— Nu.

— Ai armă?

— Pot să fac rost de una...

— Te-am întrebat dacă ai armă?

Îmi încleştez maxilarul.

— Nu.

— Aşa mă gândeam şi eu, zice şi îşi pune ochelarii la loc. Ne ocupăm noi.

— Slab, spune P-Nut, mascându-şi vorbele cu o tuse falsă.

Fraţii mari râd. Pentru ei nu sunt decât o glumă.

Mă întorc înapoi în biserică, furios. Eu l-am găsit pe Dre cu gloanţele în cap. Shawn ar putea cel puţin să mă lase să mă ocup de tipul care l-a omorât.

Dar, nu, eu nu sunt decât un copil care nu se poate ridica la nivelul renumelui pe care îl are tatăl lui.

Într-o bună zi, le voi demonstra eu tuturor fraierilor ăstora că s-au înşelat. Să fiţi siguri!

Abia dacă văd pe unde calc şi sunt cât pe ce să cad grămadă peste cineva.

— Scuze.

— Mav?

Cea mai dulce voce pe care o cunosc.

Lisa şi-a strâns codiţele într-un coc şi poartă o rochie neagră. După tot ce i-am făcut, a venit totuşi la înmormântarea vărului meu şi la pomană.

— Te căutam, zice. Moe mi-a spus că ai ieşit şi... te simţi bine?

— Da. N-am nimic.

Lisa se uită la mine insistent. Am senzaţia că nu se lasă păcălită.

— Vrei să ne plimbăm?

Dau din cap că da.

Îmi ia mâna în mâna ei şi o las să mă ducă departe de biserică.

UNSPREZECE

Mă plimb o vreme cu Lisa prin cartier. Ea nu spune nimic şi nici eu nu simt nevoia să vorbesc. Până la urmă, ajungem la ea acasă.

Mă afund în canapea şi Lisa se aşază lângă mine, turceşte.

— Dacă spun că-mi pare rău, nu e destul, dar sincer îmi pare rău, Maverick.

— Mersi că ai venit la înmormântare, zic, cu glasul sugrumat. Nu trebuia neapărat să o faci.

— Ba, sigur că trebuia. L-am iubit pe Dre ca pe unul de-ai mei... cu excepţia cazurilor când era o pacoste, la meciurile mele.

Mă lupt să nu surâd. Dre obişnuia să vină mereu cu mine la meciurile de baschet ale Lisei. A devenit repede un fan al ei şi bălăcărea celelalte echipe. De câteva ori, a fost cât pe ce să ne dea afară.

— Era gură-bogată, nu?

— Puţin spus! Îţi aduci aminte când l-am cunoscut?

— Daaa. La meciul ăla pe care l-ai avut afară din oraş.

— Îhâm. Pentru care l-ai păcălit să te ducă cu maşina, două ore, zice Lisa, râzând. Cu mine a fost drăguţ, dar mi-am dat seama că pe tine era al dracului de furios.

Râd.

— I-a trecut. N-a fost nevoie decât de nişte bani pentru benzină şi o porţie de coaste de la Reuben’s, tartă cu piersici *şi* budincă de banane.

— Era aşa de lacooom. Îţi aminteşti când am mers la restaurantul lui Sal, cu el şi Keisha, şi Dre...

— ...a comandat o pizza întreagă doar pentru el. Şi a turnat muştar pe ea?

— Doamne, avea cele mai ciudate papile gustative din lume.

— Frate, că bine zici. L-am luat rău peste picior cu asta, chiar săptămâna trecută, înainte de...

Nu mai pot să vorbesc. Îl văd ghemuit peste volan.

— Deci e adevărat, murmură Lisa. Tu l-ai găsit.

Dau din cap şi mă uit în jos, la pantofi.

— Când am ajuns eu, se stinsese deja.

Suspină, ca şi cum o doare să audă asta.

— Îmi pare rău!

Tăcem din nou amândoi. E *prea* linişte, pe bune. Sunt surprins că doamna Montgomery nu a venit să mă gonească.

— Maică-ta e plecată?

— Da. E la repetiţii. Secţia de teatru pune în scenă *A Raisin in the Sun* peste câteva săptămâni. Toată luna a fost ocupată.

Doamna Montgomery este profesoară de artă dramatică la Şcoala de Arte Midtown. Aşa se explică de ce femeia dramatizează totul, până o iau toţi dracii.

— Ah, ce cool!

— Mda. Eu mă bucur, că, aşa, nu mai stă călare pe mine.

— Ştii bine că asta n-o să dureze. Măcar nu trebuie să mai ai de-a face cu Carlos, nu?

— Slavă cerului că s-a întors la colegiu! Nu-l mai văd până la Ziua Recunoştinţei. Încerc să-l conving să-şi aducă iubita, aşa va fi prea distras ca să se mai bage în treburile mele.

— Ceeee? Carlton Banks are o iubită?

— Încetează să-i mai spui aşa! zice Lisa şi îmi împinge uşor capul într-o parte.

— Hei, chiar seamănă cu el. Mă surprinde că are destulă vrăjeală în el cât să-şi tragă o iubită.

— Se pare că, da, are. O cheamă Pam şi e la Medicină. E superdrăguţă şi nu pricep ce găseşte la frate-meu.

— La naiba! Răsuflatul de frate-tău chiar şi-a tras gagică…

— În fine, Maverick, zice şi sare jos de pe canapea. Mă duc să mă schimb. Dacă vrei, poţi să mergi să-ţi iei ceva din bucătărie.

Lisa chiar mă lasă să mai stau la ea.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, zice şi îmi trimite cel mai minuscul surâs.

Iese din cameră şi eu mă duc în bucătărie să mă autoservesc. Îmi e al dracului de sete. Doamna Montgomery are dulapurile şi frigiderul burduşite. Găsesc tot felul de băuturi, printre care şi tărie. Mama Lisei se pricepe la de-astea.

Deschid un Pepsi şi o iau către hol. Lisa îşi desface cocul în faţa oglinzii din camera ei. Mereu am zis că arată bine (pe toţi dracii, fundul ăla e super în rochia pe care o poartă), fata asta e de-a dreptul frumoasă.

Mă surprinde zgâindu-mă la ea.

— Ce-i?

— Nimic, spun, sprijinit de tocul uşii, sorbind din băutură. Mă uit la tine.

— Ca să înveţi cum să-ţi aranjezi părul? Pentru că *e clar* că nu ţi-ai pieptănat claia aia din cap.

— De ce mă iei peste picior?

— De ce te iei singur peste picior?

Bagă pieptănul în părul meu şi acesta rămâne înţepenit. Când îl smulge, mă chircesc.

— Ce dracu', Maverick? Când te-ai spălat ultima oară pe cap?

— Acum îl am afro!

— Şi? Trebuie să-l perii, să-l piepteni, să-l îngrijeşti. Fac pariu că nu l-ai mai spălat de când ţi-am făcut eu codiţele alea împletite, nu-i aşa?

— Fac duş!

Lisa strânge din buze.

— Nu e destul. Ai nevoie de şampon, de balsam.

— Astea sunt chestii de gagici.

— Să-i spui asta părului tău jegos. Treci la baie!

— Lisa…

— Du-te! zice şi arată vizavi, pe hol.

Drace, a luat-o razna! Mă duc în baie, îmi scot cămaşa şi cravata şi mă pun în genunchi lângă cadă.

Lisa se aşază pe marginea căzii şi ia furtunul de la duş. Deschide robinetul.

— Maverick, nu are pic de logică. Serios.

— Nu era chiar aşa de ră... *Aaaau!*

Îmi toarnă apă peste ochi, orbindu-mă.

— Ups, scuze. Data viitoare te avertizez.

O minciună.

— Eşti mai rea ca mama, îi spun. Ea nu face caz de părul meu.

— Doamna Carter e în doliu. Probabil că nu se uită la părul tău.

Îmi masează scalpul cu şampon. Senzaţia e foarte plăcută, nu pot să neg.

— Mă surprinde că domnul Wyatt te lasă să vii la muncă arătând în halul ăsta.

— Ştii că lucrez la el?

— Mi-a spus mama. A zis că, într-o zi, tu i-ai pus cumpărăturile în pungă.

Oooo, da, aşa am făcut. Şi ea mi-a aruncat cea mai naşpa privire posibilă. Iar când spun asta, ştiu ce spun, pentru că doamna Montgomery mi-a aruncat o grămadă de priviri naşpa la viaţa mea.

— De ce ţi-a spus? Ai vrut tu să afli ce mai face iubitul tău?

— Nţ!

Mă stropeşte iar cu duşul pe faţă.

— Auuu! ţip şi Lisa râde. Fată, încetează să te mai joci!

— Scuze, se preface ea din nou.

Mai pune nişte şampon şi mă masează.

— Dacă te-ai angajat la domnul Wyatt, înseamnă că ai renunţat să vinzi droguri?

— Mda. Acum am un copil la care trebuie să mă gândesc. Vreau să-i fiu aproape. Dar nu pot să mint, cu jobul şi cu îngrijirea lui, sunt obosit ca dracu'.

— Iesha nu te ajută să ai grijă de el?
— Neeh, avea nevoie de o pauză. Copilul e la mine din ziua în care am aflat că e al meu.
Lisa mă clăteşte de şampon, fără să spună un cuvânt.
— Cum îl cheamă?
— Pe cine, pe copil? I-am dat numele Seven.
— *Seven*? Maverick, ăsta-i nume? Asta-i o cifră! Doamne sfinte!
— E simbolul perfecţiunii!
Mereu trebuie să explic asta.
— El e perfect. Are logică.
După miros, acum mi-a turnat altceva pe cap. Balsam sau ce-o mai fi şi chestia asta.
— OK, când explici aşa, e drăguţ... într-un fel.
— Mersi. Plus că e special. Păi, dacă îi dădeam un nume banal, de exemplu, Connor... *Auuu!*
Iar m-a stropit pe faţă.
— Acum a fost cu intenţie, zice. Fără scuze.
— E un nume banal! Nu pot să cred că de la mine ai trecut la el.
— Ăăm, nu eşti chiar aşa de tare, domnule! Calmează-te! Nu că ar fi treaba ta, dar nu sunt cu Connor.
— Ah! exclam şi colţurile gurii mi se arcuiesc puţin în sus.
Da, mi-a dat papucii, dar nu e cu Richie Rich ăla.
— N-are vrăjeală-n el, hm?
— Nici asta nu e treaba ta.
— Cu răspunsul ăsta al tău, ai spus tot. Ştiam eu că e un labagiu... Auuu!
Lisa mi-a dat cu para de duş în cap.
— Şi asta a fost cu intenţie.
— Eşti furioasă pen’ că am dreptate, îi spun şi mă frec unde m-a lovit.

Lisa îmi usucă părul şi apoi mă duce la ea în cameră. Mă aşez pe pat şi ea stă în genunchi, în spatele meu, să-mi poată vedea creştetul capului. Mă piaptănă destul de dur.

Tresar.

— Ce dracu', fată! Ce eşti aşa brutală?

— Dacă o făceai tu singur, n-ar fi fost aşa de rău. Nu te mai mişca.

— Nu mă mişc. Tu eşti al naibii de brutală.

Lisa pune pieptănul la linia părului, aproape de jumătatea frunţii mele şi apoi începe de acolo să mă pieptene. Zice că îmi face cărare.

— Mi-l faci codiţe *cornrow*?

— Nu, ar dura prea mult. O să ţi-l strâng în coadă de cal.

— 'N regulă... Mulţumesc pentru ce-ai făcut.

Îmi leagă părul în coadă.

— Cu plăcere. Te costă 200 de dolari.

— *200 de dolari*? M-ai orbit şi m-ai agresat!

— Nu te-a agresat nimeni.

— M-ai lovit cu para de duş şi m-ai tras de păr!

— Nu te-am tras de păr! Ai tu capul fragil.

— N-am capul fragil.

— Sigur, tot aşa cum te juri că nu te gâdili.

— Nu mă gâdil!

Încearcă să mă gâdile la subraţ.

— Hei, fată! zic şi sar jos din pat. Încetează!

— Credeam că nu te gâdili, spune, mustăcind.

O trântesc pe pat şi o gâdil, să leşine. Râde de nu mai poate şi mă face şi pe mine să râd. Frumoşii ei ochi căprui se intersectează cu ai mei şi amândoi ne oprim.

Nu mai există nimeni pe lume în afară de noi.

Mă uit la buzele ei şi niciodată nu am vrut ceva mai mult decât vreau acum să le sărut. Aşa că, rahat, îi dau înainte.

Lisa îmi răspunde imediat cu un sărut.

A trecut mult timp de când nu am mai făcut-o. Ne sărutăm repede, nu ne putem lua mâinile unul de pe celălalt. Am senzaţia că m-a electrocutat. Îmi arde tot trupul.

— La dracu', bombăn şi mă uit în jos.

E absolut evident că sunt gata de acţiune.

Lisa se uită şi ea acolo. Apoi mă priveşte drept în ochi şi îmi deschide fermoarul de la pantaloni.

Treaba e la fix.

O ajut să-şi scoată rochia şi ea mă ajută să mă dezbrac de pantaloni. Când ne strecurăm în aşternuturi, suntem amândoi goi puşcă. Sunt gata să i-o pun.

— Rahat! şuier eu şi mă ridic. N-am prezervativ.

— Pe bune? zice Lisa şi se ridică şi ea puţin.

— Daaa. N-am niciun motiv să le ţin la mine. Tu iei anticoncepţionale, nu?

— Nu, n-am niciun motiv să le iau.

Câteva secunde, în cameră nu se aude decât respiraţia noastră sacadată.

Felul cum am simţit-o pe Lisa atingându-mi pielea... o să-mi pierd minţile.

— Aş putea să am grijă...

— Dacă o scoţi înainte să...

Vorbim amândoi în acelaşi timp. Rămânem ochi în ochi şi, pe toţi dracii, o doresc atât de tare!

— Vrei să o facem?

— Da, zice Lisa, muşcându-şi buza. Tu vrei?

În viaţa mea nu am vrut mai mult ceva.

— Da.

Lisa mă trage înapoi în jos şi mă sărută pe gât.

— Atunci, să fii atent!

E tot ce-mi trebuie să aud.

PARTEA A DOUA
MATURIZAREA

DOISPREZECE

La naiba! A fost o dementă.

Eu şi Lisa, în patul ei, gâfâind asudaţi. Am făcut-o ore în şir. Mă rog, o oră. Bine, fie, mai degrabă 15 sau 20 sau 10 minute. Oricum, am făcut-o.

A fost prima dată când am făcut sex fără nicio protecţie. Înţeleg ce vor să spună fraţii, senzaţia e cu totul diferită. Am fost totuşi atent, exact aşa cum am zis că voi fi.

Îi dau Lisei părul pe spate şi o sărut pe frunte. Fratele vostru a făcut-o să transpire de i-a distrus puful de bebeluş de pe frunte. Ei, da.

— La naiba, mi-a fost dor de tine.

— Nu pot să mint, zice Lisa, şi mie de tine.

Se cuibăreşte, lipită de mine.

— Mi-am dat seama, după ţipete.

— Eşti prea glumeţ! spune şi îmi trage una în piept.

Zâmbesc pe sub mustaţă. Nu poate să nege adevărul.

Închid ochii. Întins aşa, lângă Lisa, nu există focuri de armă. Nu există veri decedaţi. Nu suntem decât noi doi.

Până când pe alee se aude motorul unei maşini.

— Oh, rahat! E mama! zice Lisa, ridicându-se în fund.

Rahat!

Sărim din pat. Lisa trage repede pe ea un tricou şi nişte pantaloni scurţi, iar eu mă îmbrac rapid cu pantalonii. Drace, stai aşa, boxerii. Tre' să-mi pun boxerii.

Uşa din faţă se deschide.

— Am ajuns, strigă doamna Montgomery. Vino să mă ajuţi să scot cumpărăturile din maşină.

Rahat, rahat, rahat!

Lisa mă îmbrânceşte spre fereastră şi aproape că mă împinge pe jumătate afară.

— Du-te! îmi şopteşte.

Apoi strigă tare:

— Vin într-o clipă, mamă!

— Stai puţin, spun, călare pe pervaz. Te iubesc. Ne vedem săptămâna asta, într-o zi?

Mă aplec spre ea să primesc un sărut.

Lisa face un pas înapoi şi îşi muşcă buza de jos.

— Eu... Îmi pare rău pentru Dre.

Stai puţin! Ce face... Mă trimite la patinat?

— Lisa...

Îmi dă uşor brânci şi mă trezesc în iarbă, în curtea din spate. Lisa închide geamul după mine şi o anunţă pe maică-sa că vine.

Mă uit în jur. Nu pot să ies pe poarta din faţă, pentru că doamna Montgomery o să mă vadă. Nu pot să o iau nici pe aleea pentru maşini, că mă vede. Mă caţăr peste gard şi sar în curtea din spatele curţii lor. Un rottweiler se repede să mă atace şi aproape că fac pe mine de frică. Slavă cerului că e legat şi lanţul nu-i permite să se apropie mai mult de mine. Ies pe poartă şi o iau la goană pe stradă.

* * *

A trecut o zi şi eu tot nu pricep ce s-a întâmplat cu Lisa.

Credeam că suntem din nou cool. Adică, ce dracu', m-a lăsat să i-o trag. Mi-a zis că i-a fost dor de mine. Îi spun că

o iubesc şi încerc să fac planuri, iar ea mă împinge afară pe geam? Am încercat să o sun imediat ce am ajuns acasă, dar numărul meu e în continuare blocat, pe telefonul ei.

Frate, fetele astea te derutează ca naiba! Cât pe ce să-l sun pe Dre ca să îi cer sfatul. El întotdeauna ştie cum să mă ajute cu Lisa.

Apoi mi-am adus aminte.

Viaţa fără el nu va mai fi niciodată normală.

Azi lucrez în magazinul domnului Wyatt. De obicei, sunt liber duminicile, dar nepotul domnului Wyatt, Jamal, nu a putut veni azi şi i-am spus domnului Wyatt că pot eu. Trebuie să fac ceva ca să mi-l scot pe Dre din minte. În plus, să o spun pe-a dreaptă, fratele vostru are nevoie de bani. Nu vreau să mă gândesc la cum va arăta cecul meu de salariu după o săptămână de lipsă de la muncă.

Mama a fost de acord să aibă grijă de Seven în locul meu. A zis că i-ar face mare bucurie să stea cu mititelul ei. Fac pariu că şi ea are nevoie de ceva care să o distragă de la gândurile negre, iar bebeluşii se pricep de minune să te facă să uiţi de moarte. Probabil pentru că sunt aşa de inocenţi.

Domnul Wyatt are o ditamai lista de treburi care să mă ţină ocupat. Întâi trebuie să spăl pardoselile, iar pe urmă vrea să pun marfă pe rafturi. După aceea o să pun în vitrine afişele cu reduceri. Are o ofertă la cotletele de porc şi la frunzele de nap. Odată ce am făcut toate astea, zice că mai are o listă întreagă de treburi pentru mine.

Între timp, el stă afară pe trotuar, cu domnul Lewis şi domnul Reuben. Domnul Reuben e proprietarul grătarului de peste drum. Toţi trei stau de vorbă şi râd, de parcă n-ar avea afaceri de condus. Presupun că aşa stau lucrurile când eşti patron. Alţii fac munca grea şi tu te distrezi cu fraţii. Ce dracu’, o să-ncerc să ajung şi eu ca ei.

Înmoi mopul în găleată şi fleşcăi cu el pe pardoseală. Am spălat toate culoarele şi acum sunt în spate, lângă birou. Domnul Wyatt vrea ca pardoselile să sclipească de să te oglindeşti în ele.

În birou, sună telefonul. Am pus chiar eu semnul cu *Pardoseală udă*, aşa că... de ce oare mă reped spre birou, de parcă n-aş şti că alunecă podeaua? Cât pe ce să-mi rup fundul.

În plus, apelul era o greşeală. Doamna se mai şi burzuluieşte când îi spun că aici nu e Church’s Chicken, de pe Magnolia. Sper să-i stea mâncarea-n gât. Dau să las telefonul jos, dar mă opresc.

Pun pariu că Lisa nu a blocat şi numărul de la magazin.

De aici văd foarte bine trotuarul. Domnul Wyatt e ocupat să dea din gură cu amicii lui. Nu o să bage de seamă că folosesc telefonul de la serviciu.

Formez rapid numărul Lisei. Pe bune, telefonul chiar sună. Nu mi-a blocat şi numărul de la serviciu. Sună şi sună şi apoi...

— Alo?

Aoleu, e doamna Montgomery!

Când m-am întâlnit prima dată cu mama Lisei, mi-a aruncat o privire dură, şi de-atunci numai aşa s-a uitat la mine. Crede că sunt un huligan care nu e bun de nimic şi a pedepsit-o pe Lisa să stea acasă de o grămadă de ori, doar ca să ne despartă. Lisa se furişa oricum afară, să ne întâlnim, şi asta nu a făcut decât ca maică-sa să mă urască şi mai mult.

Îmi dreg vocea. Indiferent cât de puţin mă place doamna Montgomery, mama mi-a spus să fiu politicos cu ea.

— Bună ziua, doamnă Montgomery. Ce mai faceţi?

— Ia uite cine e, zice. Domnul Las-Borţoase-Alte-Fete. Ştiu că ai tupeu să o suni pe fie-mea, după tot ce-ai făcut.

Fii politicos, fii politicos!

— Mă scuzaţi, doamnă Montgomery. Aş putea vorbi cu Lisa?

— Nu ai nimic de vorbit cu ea, fir-ar să fie! Lisa a terminat-o cu tine! Ai face bine să te ţii departe de ea, brută şi huligan cretin ce eşti, sau mă ocup eu de tine. M-ai înţeles?

— Doamnă Montgomery...

Îmi închide telefonul în nas. Fir-ar al dracului, trebuia să am ghinionul să răspundă ea la telefon.

Se aude sunând clopoţelul de la uşa din faţă. Ies în grabă din biroul domnului Wyatt, exact când el şi domnul Lewis intră în magazin. Iau mopul şi mă întorc la treabă, ca şi cum nici nu mă oprisem.

Domnul Lewis mă fixează cu o privire suspicioasă.

— Băiete, tot n-ai terminat de spălat pe jos? Eşti al naibii de lent. Jamal ar fi terminat până acum. Clarence, nu ştiu de ce tolerezi treaba asta.

Nu pot să-l sufăr pe domnul Lewis, pe bune! Face caz de orice. Dacă intri în magazinul lui cu pantaloni cu turul lăsat, te dă afară. Dacă eşti din banda King Lords sau din Garden Disciples, să nu-i treci pragul. Nu a vrut el să-l tundă pe tata, or, pe tata îl iubeşte toată lumea. Nu pot să-l sufăr pe domnul Lewis.

— Când ţi-am mai cerut eu părerea despre angajatul *meu*, Cletus?

Cletus? Pe prostul ăsta îl cheamă Cletus?

— Ai nevoie de părerea cuiva, răspunde domnul Lewis. Grăbeşte-te, băiete! Ar trebui să te sui la mine pe scaun, să mă laşi să-ţi tund claia aia de păr.

— Cineva ar trebui să ţi-o tundă pe a ta, bombăn doar pentru mine, pentru că n-ai tu ce să vorbeşti despre părul altuia, când ai coafura aia de pe vremea lui Pazvante.

— Ce-ai zis?

— Nimic, domnule Lewis.

— Îhâmm, zice, parcă fără să fie convins. E ridicol cum ai făcut-o tu bunică pe Faye, aşa tânără cum e. Al dracului de ridicol. Nu ştii să foloseşti un prezervativ? Pot să-ţi dau eu nişte ponturi. Ştiu că se zice că alea din piele de miel dau o senzaţie plăcută, dar...

Vai, nici vorbă, ce dracu'! Nu am de gând să port cu el o astfel de conversaţie. N-am cum.

— Nu vreţi să mătur şi rigola, domnule Wyatt?

Buzele domnului Wyatt freamătă, ca şi cum ar vrea să râdă.

— Ar fi foarte bine, zice.

Înşfac mătura din cămară şi ies dracului cât pot de repede.

Duminicile, strada Marigold e destul de liniştită. Cel mai aglomerat loc din zonă e restaurantul Reuben's. Lumea intră şi iese, îmbrăcată în rochii şi costume, aparent abia venită de la biserică. Eu şi mama nu mergem la biserică decât la înmormântări. Mama zice că nu are nevoie de o clădire ca să fie aproape de Dumnezeu.

Cele două fete care ies acum de la Reuben's au hainele aşa de mulate, că nu cred să fi fost la biserică. Una dintre ele e Lala, cea mai bună prietenă a Ieshei. Cealaltă e... Iesha!

Las mătura şi traversez strada în fugă.

— Hei, Iesha! o strig.

Se uită prin mine, *prin mine*, şi mă jur că grăbeşte pasul.

Ce dracu'? Mă iau după ea, o ajung din urmă şi o prind de mână.

— Hei...

— Ia mâna de pe mine, zice şi se smuceşte.

— Hei, nu, ce dracu'! Nu pui tu mâna pe prietena mea! strigă şi Lala.

Ridic braţele. Să nu stârneşti niciodată două fete de culoare. Ce dracu', să nu stârneşti nici măcar *una*.

— Nu vreau să-ţi fac nimic, jur. Iesha, unde ai dispărut?

Iesha se uită la Lala şi îi zice:

— Du-te, fată! Vin şi eu imediat.

— Eşti sigură?

— Da, e OK.

Lala îmi aruncă o privire total scârbită. Trece razant pe lângă mine şi îşi vede de drum.

— Ce face copilul meu? mă întreabă Iesha, cuprinzându-şi strâns corpul cu braţele.

— Ai de gând să-mi răspunzi la întrebare? Unde-ai fost? Maică-ta a zis că te-ai mutat de la ea.

— Aşa e. Mă călca pe nervi. Am stat pe la prietene. Nu e un lucru prea bun pentru un copil să stai pe străzi. De-aia n-am venit să-l iau.

Stai puţin! Adică, uită-te la ea, are părul proaspăt coafat şi unghiile făcute, e încălţată cu tenişi FILA noi şi poartă ţoale Tommy Hilfiger.

— Chiar te aştepţi să cred că stai pe străzi?

— Maverick, poţi să crezi tot ce vrei tu să crezi! Eu îţi spun care e adevărul!

Foarte bine. Plus că, după părerea mamei, săracii nu arată întotdeauna la fel.

— Bine, atunci. Stai pe străzi. Asta nu explică de ce n-ai venit să-l vezi pe Seven.

— *Seven*? Ce dracu' e aia Seven?

— E noul nume al fiului nostru.

— Stai aşa, ai de gând să-i schimbi numele copilului meu fără să mă întrebi?

— Încă nu e complet oficial, pentru că am nevoie şi de tine ca să o fac, dar acum ăsta e numele la care răspunde. N-are cum să poarte numele lui King, în niciun caz. E copilul meu.

— Şi atunci, i-ai pus drept nume o *cifră*?

Trebuie, din nou, să explic.

— Şapte este cifra perfecţiunii. Şi el e perfect, nu-i aşa?

Ochii Ieshei se împăienjenesc. Îşi coboară privirea în asfalt.

— E chiar perfect, zice, mai ales pentru o mamă care n-a reuşit să aibă grijă de el.

Fata asta l-a abandonat pe copilul nostru şi eu ar trebui să fiu al dracului de furios, dar cu toate astea... îmi pare rău pentru ea.

— Iesha, nu poţi să te învinuieşti, bine? Treaba asta cu crescutul unui copil e ca dracu' de grea. Nu mai e nevoie să-l îngrijeşti de una singură. Putem să ne ocupăm împr...

— Trebuie să plec.

— Iesha, aşteaptă!

A luat-o la fugă.

TREISPREZECE

— Hei, Mav! face Rico, fluturând mâna în faţa mea. Unde ţi-e mintea, vere?

Cu trupul sunt în cantina şcolii, iau prânzul cu Rico şi Junie, dar o parte din mine a rămas cu gândul la discuţia avută ieri cu Iesha.

Se simte vinovată că nu a reuşit să aibă grijă de copilul nostru şi asta m-a făcut să mă gândesc la cât de mult mă lupt eu însumi. Uneori îmi vine s-o las baltă, frate. Ca în seara aia, când l-am abandonat şi l-am lăsat singur, plângând, în camera mea. Treaba asta ajunge să te copleşească.

Aşa că înţeleg ce simte Iesha. Frate, chiar o înţeleg. Doar că mi-aş dori să ajungem amândoi la o rezolvare.

Mă gândesc şi la Lisa. Nu pot să o sun, pentru că mi-a blocat numărul şi nu am timp să mă duc la ea, şi atunci ce mama dracului ar trebui să fac?

Cea mai mare parte din mine continuă să se gândească la Dre. Azi e prima zi după moartea lui când mă duc iar la şcoală şi e greu. A început de dimineaţă, când am trecut pe lângă casa mătuşii 'Nita şi pe alee nu l-am văzut nici pe el, nici maşina lui. Mi-au dat lacrimile. Ajuns la şcoală, parcă toată lumea zicea „Îmi pare rău de vărul tău", în loc de obişnuitul „Ce faci?". Condoleanţele nu sunt decât un mijloc de constantă amintire că Dre nu mai e aici.

Laşul care l-a ucis stă în capătul opus al cantinei, râde şi vorbeşte cu ceilalţi membri din GD. La fiecare curs pe care îl urmăm amândoi, ştiu unde stă Ant. Pe coridoare îl ochesc cu fiecare ocazie. Nu ştiu cum o să-l omor, dar să nu se îndoiască nimeni, chiar o să-l omor. Nu-mi pasă de Shawn şi de ordinele lui.

— Dacă pe Mav nu-l interesează, o să-l ajut io cu cartofii ăştia prăjiţi, zice Junie şi încearcă să ia unul de pe tava mea.

Îi trag una peste mână.

— Vere, dacă nu-ţi iei degetele-alea unsuroase de pe...

Rico e gata-gata să împroaşte cu suc Sunkist în toate părţile.

— Doar voiam să mă asigur că eşti cu noi, zice Junie.

— Aici sunt.

Mă rog, încerc să fiu. În sfârşit, observ tot ce e în jurul meu şi, să dea naiba, cantina e un haos. O boxă portabilă pe o masă şi un duel de rap, la o alta. Fetele din echipa de majorete scandează U-R-Â-T, la adresa unui tip care a încercat să se dea la una dintre ele. Îmi pare rău pentru fratele ăla.

Cantina e împărţită în două, cam la fel cum e şi cartierul. De o parte sunt King Lords, iar Garden Disciples,

de cealaltă. Cei care nu se declară de nicio parte stau la mijloc. Ceea ce înseamnă că sunt o grămadă de oameni între mine şi Ant. Sunt cu ochii pe el!

— Omule, la ce te tot zgâieşti? zice Rico, apoi se întoarce să vadă.

Nu pot să le spun – nici lui, nici lui Junie – că Ant l-a omorât pe Dre. Până la sfârşitul orelor, ar afla toată şcoala.

— La nimic. Eram cu mintea dusă. Ştii şi tu cum e.

— Ştiu ce zici, spune Junie. Probabil că te gândeşti la Dre, nu-i aşa?

Rico scoate un fluierat uşor.

— Ce-ai păţit tu e greu de uitat, omule. Uneori îmi aduc aminte ce s-a întâmplat cu frate-meu, aşa, din senin.

— La fel şi eu de mătuşă-mea, spune şi Junie.

Când Rico avea nouă ani, fratele lui geamăn, Tay, a fost ucis de un glonţ rătăcit, în timp ce dormeau amândoi în paturi suprapuse. Mătuşa lui Junie fusese înjunghiată în timpul unei petreceri de stradă a bobocilor. Garden face câte o victimă în fiecare familie şi noi continuăm totuşi la greu. Presupun că e din pricină că nu ştim să facem decât asta.

— Nu te lăsa, Mav, spune Rico. Situaţiile dure nu ţin mult. Tipii duri, da.

— Mamăăă, exclamă Junie, cu pumnul la gură. Păzea, că dă fratele cu înţelepciunea peste noi.

— Ia mai slăbeşte-mă cu aiurelile tale, zice Rico şi îşi ridică gulerul.

Izbucnesc în râs. Întotdeauna pot să fiu sigur că ăştia doi o să mă facă să râd.

— Sunteţi formidabili.

— Mav, avem atâtea cu care să te punem la curent, zice Junie. Cortez iar a fost trimis la centrul de detenţie pentru

minori. Dar n-a fost din cauza schemei ăleia tari pe care au făcut-o el şi DeMario. A fost altă treabă.

— Ce schemă tare? întreb.

— Ştii, chestia aia pe care au pus-o pe roate în suburbii, explică Rico. Când spărgeau câte o casă în fiecare zi?

— Ah, da, aia, zic eu, făcând pe neştiutorul.

Sunt în pom.

— Mă rog, acum avem şi noi o afacere personală, zice Rico.

— Daaa, face Junie şi îşi freacă mâinile. King ne-a băgat şi pe noi în schema lui.

— Ceee? fac eu şi îmi iau ochii de la Ant.

— Ne-a zis că tu a trebuit să te retragi, spune Rico. Avea nevoie de ajutor şi noi aveam nevoie de bani. Acum, facem noi treaba.

E prima dată când aud despre asta.

— Cum se face că nu mi-aţi zis nimic, niciunul dintre voi?

Junie muşcă din al doilea burger. Mănâncă foarte mult în zilele când are antrenament.

— N-ai fost pe-aici, Mav. Ne-am închipuit că treburile astea nu te mai privesc pe tine.

Asta m-a durut. Sau poate că mă agit pentru că sunt încă enervat de cum m-a lucrat Shawn acum câteva zile. Fiindcă veni vorba...

— Vouă nu vă e frică de faptul că o să afle Shawn şi fraţii mari?

— Vere, e cum a zis King, explică Rico. Dă-i în mă-sa! Ei n-au grijă de noi aşa cum ar trebui.

— Să nu mă înţelegeţi aiurea, nu le ţin eu partea sau ceva, dar chiar ne ţin spatele.

— Pe mine nu mă interesează asta. Mă interesează buzunarele, zice Junie. Tâmpiţii ăia conduc Merţane şi BMW-uri. Vezi tu vreun frate-ucenic în Merţan sau în BMW?

— Neeh, mă văd eu silit să recunosc.

— Exact. Noi dăm la cheie în nişte rable şi mergem cu autobuzul, zice Rico. Tre’ să ne purtăm singuri de grijă. Şi, dacă e să se dea la vreunul dintre noi pe chestia asta, tre’ să se dea la noi toţi.

— La dracu’!

Mă las pe spate şi mă uit când la unul, când la altul. Nu i-am auzit în viaţa mea vorbind aşa.

— Sună ca o lovitură pe la spate, dă-o-n mă-sa de treabă!

— Da, am dat lovitura!

Tâmpitul!

— Am zis „lovitură pe la spate”, Rico! *Pe-la-spa-te!* Înseamnă revoltă. E cam ce a făcut Napoleon în Franţa, pe vremuri.

— A, nuu, noi nu ne revoltăm. Doar facem bani.

— Mda, zice şi Junie, cu gura plină de cartofi prăjiţi. Citeşti prea multe cărţi, Mav. Fă şi tu ceva mai bun cu timpul tău!

Frate, pe bune? Mă pune uneori pe gânduri felul cum se poartă King cu Shawn şi cu ei. Acum are alţi fraţi-ucenici, care vând prafuri cu el. Dacă Shawn află vreodată, nu vreau să ştiu cum se va termina.

Sună clopoţelul, ne anunţă că s-a terminat pauza de masă. Ne ducem tăvile la containerele de gunoi. Mă uit cum Ant o aruncă pe a lui. Se duce la cursul de literatură universală la care merg şi eu.

Nu îl scap din ochi în timp ce intrăm în clasă. Se aşază la mijlocul sălii. Mă duc spre banca mea, dar doamna Turner mă prinde delicat de braţ.

— Bună, Maverick, zice, mă bucur că ai revenit. Cum te descurci?

Doamna Turner e cea mai amabilă profesoară din şcoală şi una dintre cele mai tinere. E şi destul de drăguţă. Dumnezeule, are un fund de toată stima!

— Sunt bine, îi răspund şi mă uit la Ant.

Tipul ne urmăreşte pe toţi cu o privire amuzată.

— Îmi pare foarte rău pentru vărul tău, continuă doamna Turner. Tristeţea poate să fie copleşitoare. Domnul Clayton ar vrea ca, în perioada asta, să treci pe la biroul lui, să staţi de vorbă.

Acum toată clasa se uită la noi. Nu mai sunt Li'l Don. Sunt tipul care l-a văzut pe văru-său cu un glonţ în cap.

Pufnesc pe nas.

— V-am spus că sunt bine, doamnă Turner. Nu am nevoie să stau de vorbă cu psihologul.

Profa îmi întinde un bilet de liberă trecere pe coridoare.

— Du-te, Maverick. Mâine te pun la curent cu lecţiile.

— Papă-lapte! zice Ant şi fornăie.

— Ce? zic şi mă dau la el.

— Ce-ai auzit! Eşti la fel de slab ca văr-tu. A fost doar o chestiune de timp până să fie omorât, rahat lipsit de respect ce era!

Doamna Turner mă prinde înainte să pot ajunge la el. E al naibii de puternică. Mă întoarce către uşă.

— Maverick, la biroul psihologului, acum! Antwan, vei avea ocazia să-mi explici aceste comentarii odioase mai târziu, în sala de detenţie.

— Ooohoo, se aude exclamând clasa, ca un ecou.

Doamna Turner mă împinge afară din clasă şi închide uşa în urma mea, în timp ce Ant încearcă să pledeze nevinovat.

Îmi acord o clipă de răgaz, să mă plimb pe coridor. Jur pe Dumnezeu că aş putea să intru în clasă şi să-l strâng de gât pe tipul ăla, cu mâinile mele. Şi acum trebuie să merg să discut despre „sentimentele" mele cu domnul Clayton? La ce bun? Nu îl va aduce înapoi pe vărul meu şi nici nu o să se ocupe de tipul care l-a ucis.

Neeh, las-o baltă! Lasă baltă tot! Condoleanţele, privirile celorlalţi, toate.

Arunc biletul la coş şi ies din şcoală.

Azi nu e de glumit cu vântul. Mi-a smuls gluga de pe cap într-o clipă. Aşa se explică de ce nu e aproape nimeni pe afară.

Ajung la câteva străzi de şcoală, când lângă mine opreşte un Mercedes-Benz argintiu; un S500 din ’97 cu jante de 20, mai exact. Geamurile fumurii nu te lasă să vezi înăuntru, dar toată lumea din Garden ştie că e Shawn.

Lasă jos geamul din dreapta, faţă.

— Care-i treaba, Li’l Don? Încotro?

Continui să merg. Shawn e ultimul om pe care vreau să-l văd.

— Nu-i treaba ta!

— Nu-i treaba mea, doar am întrebat, zice, în timp ce conduce pe lângă mine. Eşti bine?

— Mda.

— Încă eşti furios pentru ce s-a-ntâmplat acum câteva zile, nu? mă întreabă şi oftează. Hai să discutăm ca între bărbaţi.

Mă opresc şi mă uit la el.

— O să fie dificil, când tu mă tratezi ca pe un copil.

— Nu e adevărat, Mav.

Se întinde şi îmi deschide portiera din dreapta.

— Urcă!

Merţanul lui Shawn e beton. Tapiţerie de piele, trapă, televizoare pentru bancheta din spate. Obişnuiam să îi spun lui Dre că, într-o zi, voi avea şi eu aşa o maşină. Dre râdea şi zicea: „Da. Şi o s-o faci praf. Habar n-ai să conduci”.

Îmi e tare dor de el.

Shawn soarbe dintr-un pahar uriaş de suc, luat de la benzinărie – e unul dintre tipii ăia ciudaţi care rămân fideli unei singure arome. Se uită la mine.

— OK, Li’l Don! Văd că porţi jacheta echipei Lakers şi adidaşi Reebok. Eşti super îmbrăcat aşa!

Nimeni nu ştie să-şi arate respectul aşa cum o fac fraţii mari. Shawn s-ar putea să scoată ceva de la mine dacă se poartă aşa.

— Ai zis că vrei să vorbim. Vorbeşte, îi spun.

— Foarte bine. În primul rând, eu nu cred că te-am tratat ca pe un copil, ci ca pe un frate. Nu e aşa de mult de când încercai să te ţii peste tot după mine şi Dre. Întotdeauna vei fi puştiulică ăla pe care îl lăsam intenţionat să se rătăcească prin mall.

— Aţi fost nişte jegoşi cu asta, bombăn eu şi Shawn izbucneşte în râs.

Aveam vreo 11 ani, Shawn şi Dre, cam 16. Voiam să merg la sala de jocuri şi ei încercau să agaţe fete în zona pentru mâncare. Eram o belea, pe bune. Mi-au dat bani să-mi cumpăr un *milk shake*. Când m-am întors la masă, dispăruseră.

— Noi încercam să ne-o punem şi tu ne tăiai elanul. Am crezut că o să-ţi dăm o lecţie. Ce rahat, când te-am găsit erai la Victoria’s Secret. Toate vânzătoarele alea superbe erau grămadă în jurul tău. Şi toate erau furioase pe noi.

— Da, eram dat naibii. Mă mir că m-aţi mai lăsat să merg cu voi după asta.

— Dre a insistat. Voia să te ţină aproape. Mereu îmi spunea: „Dacă Mav nu poate să vină, nici eu nu pot să merg”.

Îmi masez puntea nasului. Trebuia să fi spus la fel şi când a venit vorba de moarte. Dacă eu nu puteam să merg, nici el n-ar fi trebuit să plece.

— Mav, ideea e că o parte din mine o să te vadă mereu aşa. Acum, că Dre nu mai e cu noi, ar vrea să am eu grijă de tine. El nu te-a lăsat să vinzi iarbă. Crezi că şi-ar dori să omori pe cineva, fie şi pentru el?

Oricât de ofticat aş fi…

— Nu.

— Exact! În schimb, ar vrea să ai grijă de familia ta, să ai grijă de băiatul tău şi să te descurci cu rahatul ăsta de şcoală. Deci, dacă eu cred că ai putea să omori pe cineva? Da, clar. Să omori e uşor. Să trăieşti după o asemenea faptă... aia e greu, *dacă* mai trăieşti. Ăştia din GD ar putea să vină după tine rapid şi e posibil ca doamna Carter să te îngroape la o săptămână după aceea. Vrei să-ţi pui familia să treacă printr-o nouă înmormântare?

Gândul la mama plângând deasupra mea îmi face rău.

— Nu.

— Atunci, lasă-ne pe noi să ne ocupăm de asta, eu şi ceilalţi fraţi mari, zice Shawn. Şi, pe bune, cum ar fi să-ţi pasez ţie treaba asta, când Dre a fost cel mai bun prieten al meu *şi* eu sunt şeful? De treaba asta trebuie să mă ocup eu.

— Shawn, deja toată lumea din bandă mă crede slab.

— Şi? Nu te mai gândi la ce cred proştii ăia! Acum trebuie să trăieşti, pentru tine şi pentru Dre, ştii ce zic? Tu poţi să faci tot ce n-a mai apucat el să facă.

Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Creşte-ţi copilul. Fii un tată cât poţi de bun. Aşa cinsteşti memoria lui Dre. OK?

Întinde pumnul spre mine. Îl întind şi eu şi ni-i ciocnim.

— OK, zic, în timp ce Shawn mai ia o gură de suc.

— Bun. De ce dracu’ nu eşti la şcoală?

— Eu şi Ant am fost cât pe ce să ne încăierăm. Shawn, tipul a zis că Dre merita să moară. Acum chiar *ştiu* că el e nenorocitul care a făcut-o. Trebuie să-l eliminaţi cât mai repede.

— Mav, orice tâmpit poate să mănânce rahat. Asta nu dovedeşte nimic.

— Poate. Dar felul cum a spus-o...

— Probabil că e doar cretin. O să cercetăm. Între timp, nu-l lăsa să te provoace. Nu mai trage chiulul de la şcoală.

Oricum, cum merg treburile acolo? Rico, Junie şi ceilalţi sunt pe poziţii?

Mă agit puţin pe scaun, amintindu-mi toate chestiile pe care le spuseseră la prânz.

— Da, sunt OK.

— Şi amicul tău, King? E bine?

— Da. Ce vrei să spui?

— Îl caut pe Red. L-am plătit să-mi aducă un ecran mare. Şi de o săptămână nu mai dau de prostu-ăsta.

— S-ar putea să nici nu vezi televizorul. Red trage mereu lumea pe sfoară. Mie mi-a dat nişte Jordans falşi.

— Sper să nu fie aşa de tâmpit, încât să mă păcălească pe mine, zice Shawn, apoi se apleacă peste mine şi deschide torpedoul. Înăuntru e pistolul lui şi o chestie micuţă, gata răsucită.

Shawn aprinde cu o mână trabucul umplut cu haşiş şi conduce cu mâna cealaltă. Asta înseamnă *multi-tasking* la un alt nivel. Trage un fum.

— Fir-ar al dracului! Asta e marfă super, zice, înecându-se, apoi mi-l întinde mie. Mi se pare că ai nevoie să te relaxezi. Nu e nimic rău să tragi un pic de iarbă.

Am fumat iarbă doar de două ori în viaţa mea. King obişnuia să râdă de mine, pentru că el se droga şi eu nu voiam s-o fac. Eu voiam să vând iarbă, nu s-o fumez.

Trabucul lui Shawn m-a făcut să mă gândesc la ocaziile când m-am drogat. Fusesem aşa de dus, că nimic nu mă mai deranja. Fără stres, fără griji, fără durere. De la moartea lui Dre, nu am mai simţit nimic altceva în afară de durere.

Înşfac trabucul de la Shawn şi trag un fum.

Timpul trece încet, apoi repede. Acum, sunt în Merţanul lui Shawn şi mă uit cum se perindă pe lângă noi cartierul Garden. O clipă mai târziu, e vremea să plec la muncă. Timpul e ceva ciudat, frate. Viaţa e ciudată. Stăm toţi pe

planeta asta imensă şi încercăm să ne lămurim dracului ce şi cum. Dar dacă planeta s-a lămurit deja? Dacă Dumnezeu se joacă cu noi ca şi cum suntem doar nişte... păpuşi? Nişte păpuşi Barbie de altă culoare.

Nasoală chestie!

Mă simt bine. Nu am fumat chiar aşa de mult. Sunt doar al dracului de relaxat. Mă rooog... suuunt uuun piiic luaaat de vaaaal.

Shawn mă lasă acasă la domnul Wyatt. E un tip de treabă, frate. Chiar de treabă. Bătusem tot cartierul în căutarea escrocului ăla de Red. Ăla nu e un tip de treabă. E opusul unui tip de treabă. Dar nu ca Ant. Ant e tipul cel mai rău.

Domnul Wyatt are o întreagă listă de treburi pe care să le fac azi în grădină. El nu ajunge decât mai târziu. Îmi spusese că pot să iau lista de la nevastă-sa. Urc treptele verandei – la dracu', ce de trepte – şi sun la uşă.

Doamna Wyatt îmi deschide, cu Seven în braţe. Fiul meu. Hei, am un băiat. Viaţa e cool, frate. Peste un an va începe să vorbească. Să vorbească! Omuleţul meu mare. Sau marele meu omuleţ? Rahat, nu mai ştiu.

— Salut, omule! îi zic şi întind mâinile spre el.

Doamna Wyatt îl strânge şi mai tare în braţe. Tipa se uită la mine într-un fel ciudat.

— Clarence te aşteaptă în spate.

Ce mama mă-sii? E doar 3:30. Nu trebuia să fie la magazin? Ptiu, drace! Dacă îşi dă seama că sunt drogat? Poartă-te normal, Mav. Poartă-te normal!

— A, bineee. Mă duuuc în spate, zic şi arăt cu degetul mare în spatele meu. Staaai, nu acolo. Dincoace.

Arăt în spatele ei.

— Mda, îmi confirm singur.

— Bine, zice doamna Wyatt, cam lent.

Cobor toate treptele alea – serios, acum, de ce era nevoie de aşa multe? – şi intru pe portiţa din spate.

Domnul Wyatt e la rondul cu rădăcinoase, unde nu de mult mă pusese să plantez napi şi morcovi. Trebuie să fiu cool, ca un cub de gheaţă. Sau ca Ice Cube, rapperul. Chiar şi mai şi ca el.

— Alo, domnu' Wyatt!

Şeful meu se întoarce, încruntându-se.

— Nu prea te adresezi aşa şefului tău.

OK, am fost *prea* cool.

— Scuze, scuze. Sunt surprins că nu sunteţi la magazin.

— Am decis să-l las pe nepotul meu să se ocupe de treburile de-acolo, ca să mă pot relaxa un timp împreună cu iubirea vieţii mele.

După cum îi sclipesc ochii, chiar s-au relaxat împreună. Sper că Seven dormea. Nu pot să-mi expun copilul la spectacolul unei partide de sex între bătrâni.

De ce am ajuns să spun asta? Stai aşa, am spus-o sau doar am gândit-o? De ce dracu' îmi aud gândurile aşa de tare? Mi-a pus careva un microfon în cap? Cum a ajuns să-l bage acolo?

— Fiule! zice domnul Wyatt.

— Hm?

— Ai fumat vreun chiştoc de *ceva*? zice, cu braţele încrucişate la piept.

Pufnesc.

— Frate, cine dracu' îi mai spune *chiştoc*?

Pe *asta* clar am rostit-o cu glas tare.

— Numele nu e relevant. E clar că ai fumat. Simt că miroşi.

Mă miros cu nasul băgat în tricou. Nu simt nimic.

— Vreţi să ziceţi că put?

Domnul Wyatt strânge tare din buze.

— Băiete. Asta e a doua abatere.

— Vaai, domnule Wyatt! Haideţi! Nu m-am drogat.
— Şi eu sunt James Brown.
— N-aveţi destul păr pentru asta.
Rahat, şi pe asta am zis-o cu glas tare.
Domnul Wyatt ia de jos o sapă şi mi-o întinde.
— Treci la treabă! Când am să termin cu tine, îţi vei dori nici să nu te fi uitat la chiştocul ăla.

* * *

După trei ore, domnul Wyatt m-a terminat, cât pe ce să mă omoare.

Întâi am descărcat din camioneta lui saci mari cu mulci şi cu pământ de grădină. Vreo zece din fiecare. A trebuit să car sacii ăia grei, unul câte unul, de pe aleea pentru maşini şi până în curtea din spate. Pe urmă m-a pus să smulg buruienile din rondul ăla nou pe care vrea să-l formeze. Apoi am dat cu grebla, ca să mărunţesc solul, şi am turnat deasupra pământ de grădină. Vrea să încep chiar acum să plantez. Încerc să-mi trag sufletul.

Aşezat pe banca de piatră, domnul Wyatt soarbe dintr-o limonadă.
— Grăbeşte-te, fiule. Usturoiul ăla nu se pune singur în pământ.
De oboseală, sunt gata să mă prăbuşesc peste strat.
— Doar câteva minute, domnule Wyatt, vă rog?
— Nu, domnule. Timpul înseamnă bani, banii înseamnă timp, tu te eschivezi şi mă enervezi! Hei, uite că am făcut o rimă. Crezi că aş putea să mă fac rapper? Cu hip-hop, ţop-ţop... nu aşa faceţi voi?
Dacă nu-şi mută curul ăla de Dr. Seuss în altă parte...
— Îmi aduceţi, vă rog, nişte apă?
Domnul Wyatt soarbe din limonadă.
— Mmm! Răcoritor. La ce-ţi trebuie apa?
— Mi-e sete!

— Nu, nu ţi-e sete. De la chiştocu-ăla ţi se trage.
— Frate! bombăn eu.
La fiecare două minute, găseşte motiv să aducă vorba de el.
— Nu mai sunt drogat! Mi-e sete. Am nevoie să fac o pauză.
— Neeh, acum se pare că tot ce-ţi trebuie e un chiştoc. Ai fost destul de tupeist, încât să vii la muncă drogat. N-ar fi trebuit să ai nevoie de aşa ceva.
— Am vrut să mi-l scot pe Dre din minte, atât!
Nu aveam intenţia să-l reped, voiam doar să-i închid gura domnului Wyatt.
Îşi pune jos paharul şi bate cu palma pe bancă.
— Vino aici, fiule!
Las jos grebla şi mă aşez lângă el. Oricât de tare e banca asta de piatră, mi se pare cel mai bun lucru din lume.
— Ai vrut să ţi-l scoţi pe vărul tău din minte şi ai crezut că drogurile sunt cel mai bun mijloc s-o faci? mă întreabă domnul Wyatt.
— Nu drogurile, domnule Wyatt. Iarba.
— Care e considerată tot un drog, fiule. Poate că nu e la fel de nocivă ca altele, dar e ilegală şi tu nu ai decât 17 ani. N-ai nevoie să te droghezi.
Îmi pun mâinile împreunate în poală.
— V-am zis, încercam să mi-l scot pe Dre din cap.
— De ce?
Mă uit la el.
— Ce motiv aş avea să mă gândesc mereu la el, nu-i aşa? Păi, a fost fratele meu şi l-am văzut cu un glonţ...
Scutur din cap.
— Nu pot să mă gândesc la asta.
— De ce?
— Ce, acum sunteţi vreun psiholog sau cum?

— De ce? repetă domnul Wyatt.

— Pen’ că tre’ să trag mai departe. Nu pot să stau şi să-l plâng pe Dre. Trebuie să fiu bărbat.

O bună bucată de vreme, domnul Wyatt nu mai spune nimic.

Apoi, oftează.

— Fiule, una dintre cele mai mari minciuni spuse vreodată e că negrii nu au emoţii. Probabil că e mai uşor să nu fim consideraţi fiinţe umane dacă lumea-şi imaginează că nu avem inimă. Realitatea e că şi noi simţim. Mâhnire, durere, tristeţe, totul. Avem dreptul să ne arătăm sentimentele la fel ca toată lumea.

Stau cu ochii în pământ şi picioarele îmi tremură de parcă sunt pe cale să mă lase baltă. Nu e posibil să fug de toate câte se răscolesc în mine. Am tot încercat să o fac, din ziua în care a murit Dre, şi nu am reuşit nicicum.

Domnul Wyatt mă strânge de umeri, destul de tare cât să-mi arate că mă susţine, dar şi destul de blând cât să fie aproape o îmbrăţişare.

— Descarcă-te! zice el.

Nu ştiu dacă sunetul care iese din mine e un ţipăt sau dacă plâng. Îmi trag tricoul peste gură, dar nu îmi înăbuşă suspinele. Doar îmi adună lacrimile.

Domnul Wyatt îşi înfăşoară braţele în jurul meu. Mă ţine strâns, ca şi cum ar şti că sunt gata să mă fac praf, şi încearcă să mă facă să mă adun.

— E-n ordine, fiule.

Nu, nu este. Cum vărul meu e mort, nu va mai fi niciodată în ordine.

PAISPREZECE

La meciurile de fotbal de vineri seara, nu contează dacă eşti în gri sau în verde. Singurele care contează sunt culorile echipei şcolii.

Azi-dimineaţă, mama s-a oprit în dreptul uşii mele şi a zis:

— Ce-ar fi să te duci şi tu diseară la meci?

Iniţial, mi-am zis că nu. Astăzi, mama are liber de la a doua ei slujbă. Nu puteam să-i cer să-şi petreacă timpul liber având grijă de copilul meu.

— Nu-mi ceri tu s-o fac, a mai zis, eu mă ofer. Ţi-ar prinde bine să mai ieşi, să te distrezi un pic.

Nu sunt prost. Chestia asta are mai mult de-a face cu Dre decât cu orice altceva. Mi-a dat şi bani, aşa că ştiu că îi e milă de mine. 10 dolari. Destul cât să-mi plătesc biletul şi o gustare. Până poimâine, când iau leafa, sunt lefter. Aştia 10 dolari par 100 pentru mine.

Mă iau după King, Junie şi Rico şi intru pe stadion. E aşa de rece, că se vede cum îmi ies aburi pe gură când respir. Nu-mi pasă. E primul meci de fotbal la care merg anul ăsta şi va fi o dementă. Liceul Garden High împotriva tâmpiţilor de la Washington High, şcoala din Presidential Park. Rivalitatea dintre King Lords şi banda GD pare minoră pe lângă cea dintre cele două licee. Jucăm pe terenul lor, dar tot liceul Garden High e prezent în tribune, plus jumătate din cartierul nostru.

E al dracului de greu să ne găsim nişte locuri. Rămânem în picioare lângă parapet, pe linia de margine, fix lângă linia de 50 de yarzi. Cel puţin o să vedem ca lumea.

King îşi suflă în pumni.

— Băieţii noştri ar face bine să le rupă în seara asta cururile spălăcite ăstora de la Washington.

— Pe bune, zice şi Junie, cu ochii la o fată care trece.

Scundă, cu un costum de arbitru şi fundul bombat.

— Hei, baby! Poţi să-mi sufli în fluier oricând doreşti.

Fata îi arată degetul mijlociu. Noi, ceilalţi, izbucnim în râs. Abia mâine e Halloween, dar cu toate costumaţiile de pe aici, ai crede că e în seara asta. Mâine după-amiază, eu, mama şi mătuşa ’Nita o să-i ducem pe Andreanna şi pe Seven la colindat în cartierul vărului Gary. Mă rog, eu o să colind; Seven va dormi în căruţ. Anul trecut, oamenii au reacţionat ciudat când i-am colindat. Anul ăsta o să mint şi o să spun că bomboanele sunt pentru copil. Nimeni nu refuză un bebeluş drăgălaş.

— Nu-mi vine să cred că Mav a ieşit în sfârşit în lume, mă tachinează King. Te porţi de parcă ai fi în arest la domiciliu.

Junie şi Rico râd. Ei ştiu ce înseamnă arestul la domiciliu.

— Taci din gură! Mama are grijă de mititel. Ăsta e singurul motiv pentru care sunt aici.

Rico îşi perie buclele. Are mereu o perie la el.

— Iesha nu stă niciodată cu copilul?

— Are nişte probleme acum, zic şi mă uit la King. Ai mai văzut-o în ultima vreme?

— Vere, dă-o-ncolo pe-aia, zice. Începe meciul, în sfârşit!

Se aude fluierul şi fanfara liceului Garden High începe să cânte o melodie veche a trupei Temptation. Intră în marş pe stadion, în frunte cu tambur-majorul şi majoretele, urmaţi de echipa de fotbal. Partea noastră de tribune explodează în urale. De dincolo de teren se aud huiduieli, de la suporterii liceului Washington High. La dracu’, noi devenim şi mai gălăgioşi. O, da, astă-seară o facem lată.

Majoretele arată al naibii de fain în costumele lor mulate, de balerine... sau ce sunt chestiile alea. Poate că o să mă dau şi eu la vreuna dintre ele.

Da, vezi să nu! N-o să mă dau la niciuna. Mi-e mult prea dor de Lisa. În fiecare zi trec pe lângă casa ei când mă duc la muncă şi îi las bilete în cutia poştală. Ea sau maică-sa le adună, probabil – a doua zi nu mai sunt –, dar încă nu am primit niciun răspuns. Nu mai am alte idei şi variante.

— King, echipa de fotbal nu mai e la fel fără tine, zice Junie. Dacă erai tu pe teren în seara asta...

— Nu i-aş fi lăsat pe caraghioşii ăia să marcheze un *touchdown*, spune King. Dar eu sunt un ciorrroi. Ar face bine să recunoască!

Izbucnim în râs.

— Prost mai eşti, îi spun.

— Acu' pe bune, vere, zice şi Rico, ar trebui să te lase să intri iar în echipă. Le-ai făcut tuturor un bine când i-ai tăbăcit antrenorului curu' ăla de rasist.

King se uită de pe margine cum echipa intonează imnul înaintea meciului.

— Îmi e dor, ce să spun. Aş face aproape orice să mă întorc pe teren.

Cred că pentru el a fost mai rău că l-au dat afară din echipă decât că l-au exmatriculat.

King se uită o dată în spate, spre bănci, apoi întoarce iar capul.

— Ce se zgâieşte tâmpitul ăla aşa insistent?

Întoarcem toţi capetele. Ant şi alţi câţiva din banda Garden Disciples stau la vreo două rânduri mai în spate şi Ant se uită urât şi insistent la mine. La fel face şi la şcoală. Nu îi spun niciodată nimic, pentru că nu vreau să risc să ne încăierăm. Aş încălca promisiunea pe care i-am făcut-o lui Shawn.

— E în continuare furios că a primit detenţie la şcoală, săptămâna trecută, pentru că mi-a vorbit urât, le spun. Doamna Turner s-a luat de el.

King întinde braţele, la modul: *Care e treaba, atunci?*

Ant flutură din mână şi îşi mută privirea în altă parte.

— Un rahat, zice King. Dacă încearcă ceva în seara asta, Mav, te păzim noi.

— Clar, întăreşte Rico.

— Da, bravo, spune şi Junie.

Asta e treaba cu fraţii – când e vorba *să-ţi ţină spatele*, atunci chiar ţi-l ţin. E drept că l-am pierdut pe Dre, dar tot mai am fraţi.

Într-un fel, să mergi la un meci de fotbal e ca atunci când cineva te hipnotizează. Adică, ce dracu', ne-au îngheţat bucile ceva de groază şi, până când o să se termine, probabil că nu o să ne mai simţim picioarele. Dar tot ce ne interesează e că echipa noastră conduce având 10 puncte avans la pauză.

Pentru prima dată după luni bune, simt că sunt iar eu însumi. Doar eu şi fraţii mei, ovaţionându-ne echipa şi prostindu-ne. E atât timp de când am grijă de un copil, încât am uitat că şi eu tot copil mai sunt încă.

Echipele ies şi pe teren intră fanfarele. Pot să se dezlănţuie la fel de tare pe cât de dezlănţuit a fost jocul. Cei mai mulţi dintre cei din tribune rămân pe loc, să le vadă. Aşadar, coada de la chioşcul cu gustări probabil că nu e foarte lungă.

— Mă duc să iau nişte nachos, zic. Voi vreţi ceva?

— Un burger şi un Sprite, spune Rico.

— Un Sprite sună al naibii de bine, zice şi Junie. Ia-mi şi mie un hotdog cu brânză şi chili şi o plăcintă cu chipsuri.

— Ooohoo, plăcintă cu chipsuri, repetă Rico, arătând spre el. Am uitat de ele. Hei, ia-mi şi mie, Mav. Mersi, prietene.

— Da, eşti marfă, că ne faci cinste, adaugă Junie.

Ce dracu'? Cine a zis că fac eu cinste? Şi ce-i cu lista asta interminabilă, de parcă mă duc la băcănie?

— Ia, să faceţi bine să vă mişcaţi cururile leneşe la chioşc şi să vă luaţi singuri ce vreţi.

— Fraiere, tu ne-ai întrebat! zice Rico.

— E-n ordine, Mav, spune râzând King. Te ajut eu. Haide!

— O aiurealã, zice Junie şi clatină din cap.

Îi arăt pentru a doua oară în seara asta degetul mijlociu şi mă iau după King.

Am greşit – coada la chioşc e al dracului de lungă. Doar vreo două, trei persoane sunt la servire şi lumea de la coadă deja se plânge.

— Bine ar fi dacă nu trebuie să aşteptăm toată seara, zice King, suflându-şi în pumni.

— Vere, ăsta e un stadion de cartier. Sigur că o să aşteptăm toată seara.

Îmi întind gâtul să mă uit la reclamele cu produse.

— Rahat! Atâta costă o porţie de nachos? Toţi banii pe care-i am.

— Chiar *aşa* de lefter eşti? mă întreabă King.

— Cam aşa. Încă n-am luat salariul. Mi-a dat mama 10 dolari să am în seara asta.

— 10 dolari? Zău, vere, pe bune? Poftim!

King scoate din buzunar un teanc de bani strânşi rulou.

— Eu cu de-astea lucrez. Numai sute.

— Fir-ar! Ţi-ai extins afacerea?

— Da, bravo! Tre' să le dai maniacilor ălora ce vor. Nu vreau să par lipsit de respect, dar Dre nu mai e. Nimic nu te mai opreşte să reintri în joc. Ai putea să câştigi şi tu la fel.

O tipă abandonează coada şi zice că ăştia sunt aşa de lenţi, că ea nu are de gând să rateze meciul puiului ei. Avansăm cu un pas.

— Nu ştiu dacă vreau să fiu prins iar, îi zic, scărpinându-mă în cap.

— Nebunule, ai doar 10 dolari! Pardon, nu mai ai atât, că ţi-ai cumpărat biletul.

Crede-mă că ştiu asta.

— Încerc să evit să dau de belea.

— O iei razna, zice King, clătinând din cap. Măcar o să i-o plăteşti ăluia care l-a omorât pe Dre? Te rog, spune-mi că nu dai înapoi şi de la asta.

— Shawn mi-a ordonat să-l las pe el şi pe cei mari să se ocupe, îi răspund.

— Ce? Trebuie să fii bărbat şi să faci ce e de făcut pentru familia ta. Dă-o dracului, eşti un bleg!

— Poftim? zic şi îl măsor din cap până-n picioare.

— Întâi ieşi din afacerea noastră – zice King, numărând pe degete –, pe urmă stai acasă tot timpul, ca o nenorocită de casnică. Acum nici nu vrei să te răzbuni pentru cineva despre care ziceai că ţi-e frate. Mav, e de tot căcatul. N-ar trebui să mă mir.

— Ce dracu’ vrei să spui cu asta?

— Exact ce-am zis. Toată lumea ştie că tu…

Zgomotul unor strigăte îl acoperă şi ne întoarcem să vedem ce se-ntâmplă. În parcare se împart pumni, nişte tipi s-au luat la ceartă. Patru dintre ei poartă bandane galbene – banda Latin Royals. Se ştie că Presidential Park e teritoriul lor. Ceilalţi trei sunt din Garden Disciples. Nu mă miră că unul dintre ei e Ant. Mereu se bagă în rahat. Coada avansează bine acum, pentru că aproape toată lumea pleacă naibii de-aici.

— Vere, ar trebui să o tăiem, zic, bătându-l pe King pe braţ.

— Nu, ce dracu’! Asta e mai mişto ca meciul. Cine crezi că o să câştige?

Tocmai asta e treaba. Bătăi ca asta nu se câştigă cu pumnii. De obicei, sunt câştigate cu...

Pac!

Pac!

Pac!

Tresar. Lumea ţipă şi aleargă încolo şi încoace prin parcare.

Se aude scârţâit de roţi. Fanfara se opreşte din cântat şi lumea iese în goană de pe stadion.

O singură persoană rămâne nemişcată.

Ant zace mort pe asfalt, într-o baltă de sânge.

CINCISPREZECE

Cel care l-a ucis pe vărul meu a fost omorât.

Au trecut trei săptămâni stranii de când s-a întâmplat. Pentru că Ant a fost împuşcat în timpul unui eveniment şcolar, informaţia s-a transmis peste tot la ştiri. Părinţii lui au plâns la televizor şi mi-am dat seama că şi el avea părinţi. La fel ca Dre. Câţiva copii de la şcoală au fost de-a dreptul devastaţi de moartea lui şi mi-am dat seama că avea prieteni. La fel ca Dre. I s-a organizat o comemorare în parcarea stadionului, cu flori şi baloane. La fel ca lui Dre.

Toată lumea e jelită de cineva, cred. Chiar şi criminalii.

Nu ştiu ce să simt în legătură cu asta. Nu sunt fericit, şi nici trist nu sunt. Nu sunt uşurat, nici mulţumit. Sunt doar... Nu ştiu.

Shawn e la fel. După tot ce auzise vorbindu-se în stradă, e de părere că Ant îl omorâse pe Dre.

— Am vrut să-l omor eu, cu mâna mea, a spus. Cel puţin a primit ce merita, laşul! Ăsta o fi felul în care Dre m-a ferit să-mi mânjesc mâinile cu sângele tipului.

Chiar e ceva ce ar fi făcut Dre.

Mă străduiesc la maximum să trăiesc aşa cum a vrut el. Merg la şcoală, merg la muncă şi am grijă de fiul meu. Asta e tot. E drept, notele mele nu sunt probabil cum şi-ar fi dorit el. Seven şi serviciul îmi ocupă tot timpul, iar şcoala e cel mai bun loc unde să dorm puţin.

În curând, s-ar putea să nu mai fie nevoie să o fac. De o săptămână, Seven a început în sfârşit să doarmă toată noaptea. La început, nu mi-a venit să cred. Mă tot trezeam, aşteptând să mă scoale el. Dar azi-noapte? Frate! Am dormit patru ore şnur. Patru! Le-am numărat. Să nu-mi ziceţi că nu există miracole.

E duminică, ziua mea liberă. Mama e plecată cu Moe, aşa că sunt singur acasă cu mititelul. Stau întins pe jos şi îl fac să „zboare” ca Superman, în timp ce ne uităm la caseta video cu *Meciul secolului*. Nu putem să ne uităm decât la casete video şi la canalele locale de televiziune, pentru că am renunţat la cablu. Acum, Seven e pe hrană solidă pentru sugari, care costă mai mult decât laptele praf. Trebuia să renunţăm la ceva. Eu a trebuit să renunţ şi la consola mea SegaGenesis. Lui Seven i-au rămas mici hăinuţele, şi banii pe care i-am primit când am amanetat consola mi-au fost de folos să-i cumpăr câte ceva de la second-hand.

Încep să cred că a fi părinte înseamnă că nu prea mai ai nimic doar al tău. Toată energia, toţi banii şi tot timpul meu sunt ale lui.

Meciul secolului ajunge la partea mea preferată. E scena în care Mike îi arată personajului din *Looney Tunes* că e în continuare cel mai tare, în timp ce pe fundal se aude

melodia *Fly Like an Eagle*. Îl aşez pe Seven pe burta mea. Trebuie să vadă scena asta.

— Uită-te, omule, vezi acolo? Ăla e cel mai mare baschetbalist al tuturor timpurilor, Michael Jordan. De şase ori campion în NBA, de cinci ori, MVP. Toată lumea vrea să fie ca Mike. O să-ţi cumpăr nişte ghete marca lui, în curând. Să-ţi fie clar, noi suntem fani Lakers. Îl avem pe tipul ăsta, Kobe, şi cred că o să ne câştige câteva campionate.

Seven gângureşte, ceva de genul: *Pe cuvânt?* Mă rog, s-ar putea să fie doar un râgâit. Voi spune totuşi că a zis *pe cuvânt*?

Cască şi se întinde pe mine. E ora să meargă la somn şi îl ajunge toropeala. Rămân o clipă aşa. Îmi place să ascult cum respiră şi să-i simt pieptul ridicându-se, lipit de al meu. El nu ştie că sunt mereu obosit sau că, tehnic vorbind, sunt încă un copil. Ştie doar că eu am grijă de el.

Când stăm aşa, nici mie nu-mi trebuie să ştiu prea multe. Ştiu doar că îl iubesc. Îl sărut pe tâmplă, ca să ştie şi el.

Se aude soneria. Seven se ridică şi se uită spre uşă.

— Ce? Ai de gând să te duci tu să răspunzi? glumesc eu.

Îl pun în ţarcul pe care i l-am cumpărat după ce mi-am vândut combina stereo şi mă uit pe furiş afară.

Ce dracu'? E Lisa. Nu am mai văzut-o şi n-am mai vorbit din ziua în care m-a împins afară pe geam. Deschid uşa.

— Bună!

Lisa e îmbrăcată cu un hanorac larg şi nişte pantaloni de trening. O parte din păr şi l-a ascuns sub o şapcă.

— Bună, zice, aproape în şoaptă. Pot să intru?

Fac un pas în lateral şi o las să intre. Îşi ţine braţele încolăcite strâns în jurul taliei, aşa cum face când încearcă să ţină lumea la distanţă.

— Eşti bine? o întreb.

— Ăăm, da. E nepotrivită ora?
— Oarecum. Trebuie să-l pun pe Seven la somn. Dacă nu te deranjează să aştepţi puţin... nu-mi ia prea mult.
— Da, e OK.
— Bine.
Ceva nu e în regulă, dar trebuie să-l pun pe puşti să doarmă. Îl iau în braţe.
— Seven, zic, salut-o pe Lisa.
Ea zâmbeşte timid, dar apoi tot mai larg, pe măsură ce se uită mai mult la el.
— Bună, Seven. Mamă, ce-i dai să mănânce, Maverick? zice ea, râzând.
— Ei, nu fi geloasă! De-abia ai mai mult de iubit la el.
— Bebeluşii dolofani *sunt* cei mai tari, recunoaşte Lisa şi vine mai aproape.
Ia mâna lui Seven şi copilul îi arată un zâmbet plin de bale.
— Bună, Dovlecel. Salut!
— Dovlecel?
— Da. E un dovlecel dolofan. Seamănă mult cu tine.
Zâmbetul îi păleşte puţin.
— Are şi ceva din Iesha.
Oricât de mult îmi iubesc fiul, urăsc tristeţea din ochii Lisei. Încerc să scap de ea.
— Stai niţel. Zici că arată ca un dovlecel şi că seamănă cu mine. Vrei să zici că eu arăt ca un dovlecel?
— Ai vrea tu. El e drăguţ. Tu eşti aşa şi-aşa.
— Frate, ce ofticoasă eşti! zic eu, râzând.
Parcă ultimele câteva săptămâni nici n-au existat.
— Vrei să mă ajuţi să-l pregătesc de somn?
Lisa se strâmbă la Seven şi copilul chicoteşte. Chiar se poartă bine cu copiii.
— Depinde ce trebuie să fac. Nu-i schimb scutecul. Nu, domnule, clar nu, zice, cu vocea ei de copil.

— Îl schimb eu, spun, hlizindu-mă. Tu doar să mă ajuţi să-l adorm. Vreau să aibă un program regulat. Cartea despre creşterea copilului zice că e important.

— Carte despre creşterea copilului?

— Da, clar. Am mai multe. Vreau să fac lucrurile aşa cum trebuie.

Zâmbetul Lisei se crispează.

— Uau! E... e super.

Îmi las capul într-o parte şi o întreb:

— Sigur n-ai nimic?

— Ăăm, da. Hai să punem plăcinţica asta drăgălaşă la culcare.

Minte. Dar e clar că încă nu e pregătită să vorbească. Mergem la mine în cameră şi mă jur că Seven ştie că o să-l pun să se culce. Începe să plângă.

— Ei, încetează să te porţi aşa de faţă cu alţii, zic, în timp ce îl aşez pe masa de schimbat. Fata asta superbă e cu noi aici şi tu faci pe nebunul. Nu e cool, omule!

Lisa se uită prin cameră. E foarte diferită de cum era când a fost aici ultima oară. Lucrurile lui Seven au cotropit-o.

— Uau, ai dat în sfârşit jos posterele alea cu târfuliţe!

Zâmbesc pe ascuns, în timp ce îl dezbrac pe Seven. Se referă la toate fetele alea din *Playboy* pe care le aveam pe pereţi. Lisa le ura.

— Mda. Nu puteam să-l expun la aşa ceva.

Îi trag lui Seven tricoul peste cap. Copilul scânceşte, ceva de genul: *Mai repede!*

— Gata, gata! zic. Pentru că avem un oaspete special cu noi astăzi, o să-ţi cânt una dintre melodiile ei preferate, la Radio Tati.

Fac beatboxing cu *Baby-Baby-Baby* a grupului TLC. E grupul preferat al Lisei şi una dintre melodiile ei preferate.

Ţin flaconul de pudră ca pe un microfon şi execut şi un mic dans.

Lisa râde.

— Vai de mine, ce faci?

Îi fac semn să se apropie de masa de schimbat. Mi se alătură. Eu cânt şi ea îmi întinde şerveţelele umede şi un scutec curat. Nu trece mult şi începe şi ea să cânte.

Îl schimbăm pe Seven cât ai zice peşte. Îl iau în braţe şi dansăm amândoi cu el prin cameră şi îi cântăm. Îl facem să râdă mai mult decât am reuşit eu vreodată de unul singur.

A fost cel mai bun sentiment pe care l-am trăit vreodată.

Seven chiar o place pe Lisa. Aşa de tare, că îşi întinde braţele spre ea. Seven nu face asta cu toată lumea. Mama zice că e antisocial.

Lisa îl ia în braţe. Copilul cască şi se freacă la ochi.

— Te-am obosit? îl întreabă Lisa şi îl sărută pe obraz.

Seven îşi lasă capul pe umărul ei. Eu îl mângâi pe păr.

— Mai bine îl culcăm, înainte să adoarmă pe tine.

Îl aşază în pătuţ. Dau drumul la carusel şi îl sărut pe frunte.

— Somn uşor, omule!

De data asta, nu cred că se mai împotriveşte să adoarmă. Abia dacă-şi mai ţine ochii deschişi. Îi fac semn Lisei să vină după mine în hol şi închid uşor uşa.

— Fir-ar! Niciodată n-a fost aşa de uşor să-l culc.

— Pe bune?

— Da. Probabil că ai tu mâini fermecate. Am nevoie să mă ajuţi în fiecare seară.

Glumesc, dar ea nu râde.

— Scuze. N-am vrut să spun nimic...

— Nu-i problemă. E un dulce. Eşti un tată minunat, Maverick.

— Mulţumesc. Mă străduiesc. Uneori e de speriat.

Lisa se cuprinde iar cu braţele.

— Acum putem să vorbim?

— Da. Ce s-a întâmplat?

Mă priveşte drept în ochi şi ştiu că s-a întâmplat ceva cu adevărat rău.

— Ar trebui să ne aşezăm.

La naiba, a murit cineva?

— Da, bine, zic.

O conduc în bucătărie. Miroase a detergentul cu care mama m-a pus să spăl pe jos aseară. Săptămâna asta, mai târziu, se va aduna toată familia pentru Ziua Recunoştinţei. Mama vrea să aibă casa lună şi se aşteaptă de la mine să o ajut.

— Vrei ceva de băut? o întreb în timp ce ea se aşază la masă.

— Nu, mulţumesc.

Mă aşez faţă în faţă cu ea.

— Bun. Deci care-i treaba?

— Maverick, eu...

Vocea i se frânge şi începe să plângă.

Simt că mi se face un gol în stomac. Mă ridic şi o iau în braţe.

— Hei, e în ordine. Indiferent ce-ar fi, îţi sunt alături, bine?

Lacrimile ei îmi udă tricoul.

— Maverick... nu mi-a venit.

Cred că am auzit bine, deşi are vocea oarecum înăbuşită, dar sunt confuz.

— Ce nu ţi-a venit?

Lisa se trage un pas înapoi şi, cu ochii plini de lacrimi, se uită fix la mine.

— *Nu mi-a venit*.

Inima îmi bate tare. Probabil că altceva vrea să spună.

— Ce... ce vrei să zici?

Lacrimile i se rostogolesc pe obraji şi ea rosteşte patru cuvinte care opresc timpul în loc.

— Cred că sunt însărcinată.

ŞAISPREZECE

Însărcinată?

Poftim?

Trebuie să mă aşez şi podeaua e mai aproape decât oricare dintre scaune.

Cum dracu'? Nu am făcut-o decât o dată fără protecţie şi am fost atent. Nu se poate, doar dacă...

Mă uit la ea.

— E al meu?

Lacrimile i se usucă rapid şi Lisa îşi ia o expresie ucigătoare.

— Dacă e al tău? repetă şi se ridică în picioare. Dacă e al tău?

În doar câteva secunde, e grămadă pe mine, gata să mă omoare. Mă loveşte – dă cu picioarele, cu pumnii.

Mă ghemuiesc în poziţie fetală.

— Hei, hei! Potoleşte-te!

— Dacă e al tău? repetă şi îmi trage un pumn în braţ. Îţi baţi joc de mine?

— Îmi pare rău! N-am ştiut!

— Ar trebui să ştii! N-am fost cu nimeni altcineva, Maverick! E numai vina ta!

— Cum dracu' e vina mea? răcnesc eu.

— Trebuia să ai grijă!

— Am avut!

— Evident, nu suficient! Aahh!

Îmi trage iar un pumn în braţ.

— Ar fi trebuit s-o termin cu tine! Ar fi trebuit... of, Dumnezeule! zice ea suspinând. Of, Dumnezeule, of, Dumnezeule!

Mă ridic şi o iau în braţe. La început, mă loveşte, dar plânge prea tare ca să se poată lupta cu mine.

— Maverick, nu se poate să fiu însărcinată, zice, gemând, cu faţa afundată la pieptul meu. Nu se poate.

Sunt aşa de speriat, că nu ştiu cum să o liniştesc.

— Eşti sigură?

— N-am făcut un test, zice, ştergându-se la ochi, dar nu mi-a venit ciclul şi mie nu-mi întârzie niciodată. Şi azi-dimineaţă am vomitat. Norocul meu că mama nu era acasă, altfel... of, Dumnezeule! Ce mă fac?

— Hei, calmează-te!

O ajut să se aşeze.

— S-ar putea să nu fii însărcinată. Trebuie să mergem să cumpărăm un test.

— Nu pot. Dacă mă vede cineva şi îi spune mamei? Ştii cum e ea.

Doamna Montgomery e genul strict, merge la biserică, deşi înjură şi bea ca un marinar. E clar că Lisa nu poate fi văzută cumpărând un test. Maică-sa ar omorî-o, fie că e, fie că nu e însărcinată.

— Mă duc eu să cumpăr, îi zic.

— Şi dacă te vede cineva?

— Lisa, trebuie să aflăm. Şi ăsta e singurul mod.

— Aproape că nici nu vreau să ştiu... ăsta e un lucru rău?

Mă uit şi eu la burta ei. E greu de imaginat că acolo s-ar putea să fie un copil.

— Nu. Şi eu simt exact la fel.

Tăcem. Un test mic poate să ne schimbe complet viaţa.

Lisa închide ochii.

— Dacă sunt însărcinată, Maverick? Ce ne facem?

— Ne lămurim noi, îi zic.

— Noi? zice, suspinând.
— Da.
Îi şterg lacrimile de pe obraji.
— Suntem împreună în chestia asta.
Lisa îmi cuprinde gâtul cu braţele şi plânge cu capul pe umărul meu. O iau în braţe şi îi spun că o să fie bine, dar e limpede că e o minciună.
O sărut pe frunte şi mă duc în camera mea. Seven doarme dus, cu zâmbetul pe buze. Probabil că visează la ceva frumos. Nu ştie că eu trăiesc un coşmar.
Îmi pun jacheta Starter. Cea mai bună variantă e să mă duc la Wal-Mart, în partea de est. Sunt 20 de minute pe jos dus, dar e mai bine decât să fiu văzut cumpărând un test de sarcină. Mă uit în portofel şi mi se strânge stomacul.
Am doar doi dolari. Testele de sarcină costă mult mai mult de-atât. Ar trebui să fur ca să iau unul de la Wal-Mart. Nu există decât un singur magazin de unde pot să intru în posesia lui acum şi să-l plătesc mai târziu.
Trebuie să mă duc la magazinul domnului Wyatt.

Trec de colţ, privind în pământ. Nu ştiu ce îi voi spune domnului Wyatt. O să vrea să ştie la ce îmi trebuie un test de sarcină. O să-i spun că e pentru un prieten. Mda, aşa o să fac. E şi adevărat, oarecum – Lisa *chiar este* o prietenă.
Pe cine vreau eu să prostesc? Nu o să mă creadă. O să se ia de mine. Singurul lucru mai rău ar fi să...
Rahat, mama! Când i-am zis despre copilul Ieshei că e al meu, a fost aşa de dezamăgită! Şi acum, uită-te la mine, fac exact ce se aşteaptă toată lumea să facă copiii de culoare – fac un copil, deşi şi eu tot copil sunt încă. Dacă mai am deja unul pe drum...
Doamne, te rog, fă să iasă negativ testul ăsta!
Îl salut cu o înclinare din cap pe Jamal, nepotul domnului Wyatt, care mătură rigola din faţa magazinului. E un tip solid, liniştit, cu un aer de tocilar, cu părul făcut dreduri.

Nu ştiu dacă am schimbat amândoi vreodată mai mult de cinci vorbe. Uşa magazinului îmi pare mai grea decât de obicei. Clopoţelul sună, anunţându-l pe domnul Wyatt că are un client. E la casa de marcat şi vorbeşte cu domnul Lewis. Ce dracu', omul ăsta tunde vreodată pe cineva?

— Salut, fiule, zice domnul Wyatt. Eşti bine?

Sper că nu vede cum îmi tremură picioarele.

— Da. Am nevoie repede de ceva!

— Sper că nu te aştepţi să iei gratis, se bagă neîntrebat domnul Lewis. Doar pen' că lucrezi pentru Clarence nu înseamnă să primeşti chestii pe degeaba.

— Stai puţin, Cletus. Nu vii tu la mine în magazin să dai ordine.

Cât se ciondănesc ei, mă duc să caut testul. Problema e că nu ştiu unde ar trebui să fie testele de sarcină. Lângă hârtia igienică? Ar fi logic. Lisa trebuie să urineze pe el. Mă duc la raft, dar, nu, nu sunt aici. Lângă scutecele pentru copii? Şi asta ar fi logic. Verifici dacă o să ai un bebeluş. Nu, nici aici nu sunt. Mă duc la articolele pentru femei. Dischete, tampoane, chestii de-astea. Mama mă trimite uneori aici să-i cumpăr tampoane. E al dracului de jenant.

Fix aici sunt testele de sarcină. Domnul Wyatt are două tipuri. Habar nu am care e diferenţa şi nu vreau să risc. Iau câte unul din fiecare.

A venit momentul să stau faţă în faţă cu domnul Wyatt. Paşii îmi răsună foarte tare şi casa de marcat e mai departe decât ştiam.

Domnul Wyatt şi domnul Lewis se uită la mine cum mă apropii. Privirea domnului Wyatt coboară spre produsele din mâna mea. Se încruntă, parcă nesigur că vede bine.

Îl lămuresc eu. Pun testele pe tejghea.

— Ei, drace, face domnul Lewis. Tu nu de prezervative ai nevoie. Îţi trebuie o afurisită de vasectomie.

Iese apoi din magazin, şchiopătând.

— Absolut ridicol! mai adaugă el.

Domnul Wyatt se ia cu mâinile de cap.

— Copile! Te rog, spune-mi că nu sunt pentru tine.

— Nu sunt, spun, cu privirea în podea. Sunt pentru un prieten.

— Uită-te la mine şi mai spune asta o dată!

Nu pot. În clipa asta, nu m-aş putea uita nici la mine însumi în oglindă şi să spun asta.

— Doamne Sfinte, băiete. Când Dumnezeu a spus „umpleţi pământul”, nu se aştepta să o faci tu. Nu ştii cum să foloseşti un prezervativ?

— De obicei, mă protejez, domnule Wyatt. S-a întâmplat doar o singură dată.

— Evident că nu. Îl ai pe Seven. Fiule, nu poţi să fii aşa de prost. Nu poţi să tot faci la copii. Cum o să-i întreţii? Să ai grijă de ei?

Nu ştiu. Tot ce fac e să mă uit la pantofi.

Domnul Wyatt vine de după tejghea şi mă prinde de umeri, cum a făcut în ziua aceea, în grădină. Oftează.

— Cine e tânăra?

— Lisa, murmur eu. Acum mă aşteaptă acasă.

— Atunci, n-o lăsa să aştepte.

— Nu am bani, zic şi înghit în sec. Pot să...

— Ţi le opresc din salariu, spune.

Mormăi un „mulţumesc”, ascund testele sub geacă şi plec spre casă.

Lisa se plimbă de colo-colo prin bucătărie. Pe masă sunt trei cutii goale de suc şi acum bea din a patra.

Pun testele pe masă.

— Ce faci?

— Trebuie să fac pipi ca să fac testele, zice. Aşa că încerc să-mi umplu vezica.

— Ah. Am luat două teste. Nu ştiam care e diferenţa dintre ele, aşa că le-am luat pe ambele.

— Bun. Cu cât mai multe, cu atât mai bine. Ştii, pun pariu că nu sunt însărcinată. Probabil, e doar o coincidenţă că mi-a întârziat şi că am vomitat. Eu îmi cunosc organismul. Mi-aş da seama dacă aş avea în uter un prăpădit de embrion, corect?

Eu nu ştiu nimic.

— Poate?

— Mi-aş da seama, zice Lisa şi înşfacă testele. O să iasă negative.

Mormăie aşa tot drumul până baie. Mă iau după ea şi aştept pe hol.

— O să iasă negative, zice, de partea cealaltă a uşii. O să... rahat!

Ah, la dracu'!

— Cum e?

— Nimic! Am făcut pe mână, fir-ar să fie!

Aş râde, dacă situaţia ar fi alta.

— Mai ai nevoie de pipi?

— Şi ce, ai de gând să faci tu pipi pentru mine?

— Frate, doar întrebam!

— Mă rog, mormăie Lisa.

Tac din gură şi aştept. După un timp, se aude apa de la toaletă şi Lisa deschide uşa.

— Ambele rezultate ies după cinci minute.

Niciodată nu au părut aşa de lungi cinci minute.

— 'N regulă.

Am fixat alarma la ceasul de mână şi ne-am aşezat pe podeaua băii. E greu să nu stăm cu ochii fixaţi pe batoanele alea minuscule care ne-ar putea schimba viaţa.

— Îţi mulţumesc, zice Lisa. Că ai luat testele, că mă susţii aşa. Chiar dacă, de fapt, asta şi trebuie să faci, aşa că, sincer, n-ar trebui să-ţi mulţumesc.

Zâmbesc.

— Ai dreptate. Asta şi trebuie să fac. Ţi-am zis, suntem împreună în treaba asta. Orice ar fi.

Deşi „orice ar fi” e al naibii de înspăimântător.

Mă uit la ceasul meu.

— Trei minute.

Lisa înclină din cap. Îşi sprijină obrazul de genunchi şi mă priveşte.

— Te-ai spălat pe cap?

Am părul în stil afro, de când mi l-a spălat ea. Uneori îl dau cu şampon când fac duş. Consider în continuare că balsamul e pentru fete.

— Da. Chestia asta afro cere o grămadă de efort ca să o menţii în regulă. Cred că vreau să îl scurtez şi să-l tund pierdut.

— Ar arăta bine. Cum merge cu şcoala?

— Cre’ că bine. Tre’ să o termin. Tu?

— Ocupată, dar e bine. Cu baschetul, cu scrisorile de înscriere la facultăţi, cu albumul şcolar, testele pe materii. Balul.

— Balul? Păi, e abia la primăvară.

— Ştiu, dar mama vrea să-mi cumpăr o rochie de pe acum. Zice că sunt mai ieftine. O să-mi ia măsurile săptămâna asta.

Se uită spre burta ei şi zice:

— S-ar putea să nu mai conteze acum.

Îmi bipăie ceasul şi amândoi sărim în sus. E momentul.

— OK, zice Lisa. O linie înseamnă că nu e niciun copil; două linii, copil.

— Am înţeles.

Ne ridicăm amândoi în picioare. Lisa închide ochii şi întinde mâna pe blat, rugându-se:

— Doamne, te rog. Te rog!

Deschide un ochi şi apoi şi pe celălalt. Îi cade faţa. Mie mi se strânge stomacul.

— Nu, zice. Nu, nu, nu!

Aruncă testele pe blat.

Amândouă au câte două linii.

Lisa e gravidă.

De o oră, cuvintele astea mi se învârt non-stop în cap, ca o melodie proastă pe care nu pot să o uit.

Lisa e gravidă.

De când am aflat, plânge fără încetare. O ţin în braţe, pe canapea, şi vreau să plâng şi eu cu ea.

Lisa e gravidă.

Aşteptăm să vină mama acasă, să-i dăm vestea. Sunt ca şi mort, să dea naiba!

Şi Lisa e gravidă.

Se ridică şi îşi şterge lacrimile.

— Ce-o să ne facem?

— Nu ştiu, mormăi.

Lisa e gravidă. Cuvintele îmi bubuie în ţeastă. Mă ţin cu mâna de frunte.

— Păi, ai două opţiuni, îi spun. Ce vrei să faci?

Da, mă afectează şi pe mine, dar nu eu port copilul – ea îl poartă. E decizia ei.

Lisa îşi roade unghia de la degetul mare.

— Nu ştiu. În centru există o clinică unde se fac avorturi. Am auzit că e scump.

La dracu', pentru orice e nevoie de bani.

— Găsesc eu o cale să fac rost.

— Mav, nu vreau să te apuci iar de vândut droguri. Aş putea să-l sun pe tata. Mi-ar da el banii.

Lisa nu prea vorbeşte de taică-său. Ştiu că e căsătorit, şi nu cu mama Lisei. Are altă familie, în partea cealaltă a oraşului. Îi dă doamnei Montgomery bani şi uneori o ia cu maşina. Nu e treaba mea totuşi.

— Mai există şi adopţiile, continuă Lisa, dar nu ştiu.

Îşi ascunde faţa în mâini.

— Nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu.

Mă doare până în străfunduri să o văd cum plânge. O iau în braţe.

— Indiferent ce hotărăşti, îţi sunt alături, bine?

— Vorbeşti serios? zice, ridicând privirea spre mine.

— Da’, clar. Ai cuvântul meu.

O sărut pe păr.

Lisa îşi îngroapă faţa în tricoul meu şi plânge pe rupte. Deja ştiu ce va face. E singura alegere logică. Şi, când se va întâmpla, o să fiu lângă ea.

Pe alee se aude zgomotul unei maşini.

— Doamne, zice Lisa, cu răsuflarea tăiată.

Zgomotul se stinge, apoi portiera se deschide, cu un scârţâit, şi se închide. Se aud paşii maică-mii pe alee. Cheile zdrăngănesc în broască şi uşa se deschide.

— M-am întors! Ţi-am adus...

Ne vede pe canapea.

— Cina. Lisa, scumpo, ce faci aici?

Lisei îi tremură bărbia.

— Ne pare rău, doamnă Carter.

Mama pune jos punga de la Red Lobster. E unul dintre localurile preferate ale lui Moe.

— Vă pare rău? Pentru ce? Ce s-a întâmplat?

— Noi...

Inima îmi bate aşa de tare, că abia dacă mă aud vorbind.

— Noi...

Lisa îşi acoperă gura cu mâna. Sare de pe canapea şi o ia la fugă pe hol.

— Ce mama mă-sii? zice mama şi amândoi ne grăbim în urma ei.

O găsim aplecată peste veceu, borându-şi maţele.

— Îmi pare foarte...

Nu mai poate să continue, de vomă.

— N-am vrut...

Mama îi ţine Lisei coada de cal pe spate.

— Scumpo, despre ce vorbeşti? Pentru ce vă pare rău?

E mai uşor să mă uit la părul mamei decât să o privesc în ochi. Îi văd cele câteva fire albe pe care zice că eu i le-am scos şi mă simt ca un rahat, ştiind că sunt pe cale să-i mai scot altele la fel.

Înghit greu.

— Lisa e însărcinată, mamă.

Mama nu-mi răspunde. Nicio reacţie pe chipul ei. Doar o mângâie pe Lisa pe spate.

Poate că nu am vorbit clar.

— Mamă, am zis că Lisa...

— Te-am auzit, zice mama şi vocea îi e aproape şoptită. Du-te şi adu-mi o bere cu ghimbir.

Mă duc în bucătărie şi iau o bere rece din frigider. Când revin, Lisa stă jos, în faţa toaletei. Mama o şterge la gură cu un prosop.

Îi dau mamei sticla. O deschide şi i-o întinde Lisei.

— O să te-ajute să-ţi calmezi stomacul.

Lisa dă din cap şi bea cu înghiţituri mici.

Mama stă pe marginea căzii şi închide ochii. Inspiră adânc.

— Maverick, n-am discutat noi doi despre asta?

Mama nu mi-a vorbit niciodată despre păsări şi albine – nici vorbă. Mi-a spus exact cum se fac copiii, fără metafore tâmpite. Mi-a cumpărat primele prezervative când aveam 15 ani, când şi-a dat seama că eu şi Lisa stăteam foarte mult timp împreună. Nu a fost felul ei de a spune „Du-te şi fă sex”. A dorit să fie limpede că doar vrea să fiu pregătit.

Acum trebuie să recunosc că nu am fost.

— Da, mamă. Am discutat.

— Şi, cu toate astea, tu ai făcut sex neprotejat.

— Da, mamă. A fost un accident.

— Accident e când scapi o farfurie pe jos. Voi aţi fost proşti.

Nu putem să o contrazicem.

Seven se trezeşte, plângând.

— Mă duc să văd ce face copilul, zice mama şi se ridică de pe cadă.

Păşeşte peste Lisa şi iese. Încă nu s-a uitat deloc la mine.

Lisei i se umplu ochii de lacrimi.

— Ce-am făcut?

Mă aşez pe pardoseală lângă ea şi îmi încolăcesc braţele în jurul ei. Într-un târziu, o ajut să revină pe canapeaua din living, să se întindă puţin. Tot plânsul ăsta nu poate să-i facă bine şi acum nu se poate duce acasă, în halul ăsta. Mă duc la mine în cameră să iau o pătură şi o pernă.

O găsesc pe mama aplecată peste pătuţul lui Seven, aşa de nemişcată, că pare încremenită.

Mă apropii de ea.

— E bine, mamă?

Îşi şterge obrazul şi aşa îmi dau seama că plânge.

— Maverick, te-am dezamăgit?

Vocea ei blândă mă izbeşte ca o cărămidă. Îmi înghit nodul din gât.

— Nu, mamă.

— Eşti sigur? Pentru că mie aşa mi se pare. Am încercat din răsputeri, Dumnezeu mi-e martor că am încercat, şi, cu toate astea... uită-te la noi! Doi copii înainte să împlineşti 18 ani. E destul de rău că taică-tău m-a convins să te las într-o *bandă* ca să fii protejat.

Clatină din cap.

— Halal mamă sunt. Nu e destul că te iubesc. Să fiu aspră cu tine nu e destul. *Eu* nu ţi-am fost destul.

Vreau să o iau în braţe, dar nu am dreptul.

— Ba da, mamă, ai fost. Eu am luat nişte decizii proaste, asta e tot. O să fiu mai bun, promit!

Mama se răsuceşte pe călcâie şi în sfârşit mă priveşte în ochi. Plânge.

— Cum, Maverick? Ce planuri ai? Ce ai de gând să faci?

Deschid gura, dar...

Nu ştiu.

Cred că asta o doare cel mai tare.

Îşi şterge din nou obrajii.

— Ştii ce? Am tot amânat chestia asta, dar cred că a venit vremea să facem un drum.

Hm?

— Un drum? Unde?

— La persoana de care ai cea mai mare nevoie. Mergem să-l vedem pe taică-tău.

ŞAPTESPREZECE

Cu o zi înainte de Ziua Recunoştinţei, mama, în loc să facă prăjituri, aşa cum face de obicei, o să conducă trei ore până la Închisoarea Evergreen.

E o minune că mergem. A fost nevoie să facem o grămadă de hârţoage ca să-l pot lua şi pe Seven cu noi. Legal, nu sunt tatăl lui încă – avem nevoie de Iesha ca asta să se întâmple şi nu ştiu unde este ea –, aşa că, tehnic vorbind, nu puteam obţine documentele. Vărul Gary a trebuit să ceară câteva favoruri. Înainte de orice, e o prostie că oamenii au nevoie de aprobări ca să-i vadă pe cei dragi aflaţi în închisoare.

Îi pregătesc lui Seven geanta cu scutece, la mine pe pat, şi cu umărul ţin telefonul la ureche. Vreau să văd rapid ce face Lisa. Încă nu i-a spus mamei ei că e gravidă. Aşteaptă

să vină Carlos acasă. Zice că doar el poate s-o împiedice pe doamna Montgomery s-o ia razna. Ar trebui să ajungă azi.

Lisa nu mi-a spus ce are de gând să facă în legătură cu sarcina. Cred că îi e frică să accepte că vrea să avorteze. Eu îi tot spun că sunt de acord cu orice decide ea, sperând că astfel o ajut să admită că asta vrea.

Telefonul sună doar o dată şi ea răspunde:

— Bună, Mav.

Am uitat că mama ei are telefon cu recunoaşterea apelantului.

— Bună. Cum te simţi?

Iubita mea se luptă cu greţuri de dimineaţă, la prânz şi seara. A convins-o pe maică-sa că e vorba de un virus la stomac.

— Sunt bine, zice şi tonul îi e oarecum deprimat. Carlos a ajuns acum câteva minute.

Asta explică de ce vorbeşte în şoaptă.

— A, *cool*!

Vreau să o întreb dacă asta înseamnă că le va spune, dar încerc să nu o forţez, nu?

— Ce ai în plan pentru azi?

Lisa pufneşte.

— Dacă ăsta e felul în care vrei să mă întrebi dacă o să le spun... drăguţă încercare!

Zâmbesc. Mă cunoaşte aşa de bine!

— Ei, tu ai spus-o, nu eu.

— Mmm... hmmm. Păi, nu le spun azi. Vreau să aştept să treacă Ziua Recunoştinţei, în caz că se lasă cu drame.

— Lasă, nu-ţi face griji! Probabil că se vor înfuria amândoi, dar trecem noi peste. O să se termine cât ai clipi.

— Ăăm... în legătură cu asta, zice Lisa şi se opreşte.Vreau să păstrez copilul, Mav.

Simt că mi s-a aşezat un elefant pe piept.

— Vr... Vrei să-l păstrezi?

— Da. Poate că sunt fete care ar face o altă alegere şi nu e nicio problemă. E alegerea lor. Dar eu vreau să fiu mamă.

— Şi vrei să-l păstrezi?

— Da.

Crezusem – îmi imaginasem – că are atâtea planuri, de exemplu, facultatea şi baschetul. Un copil nu îşi găseşte locul în toate astea. Oricât de naşpa s-ar putea să sune, adevărul este că doar gândul că Lisa o să avorteze mă oprea să nu mă ghemuiesc într-un colţ, pe undeva. Nu fusese vorba de un copil. Doar de o sarcină.

Acum vorbim despre un copil – copilul *meu* – de care trebuie să am grijă şi pentru care trebuie să am bani.

— Mav? Mai eşti la telefon?

Îmi dreg vocea.

— Mda. Ce... ăăm... ce te-a făcut să decizi să-l păstrezi?

— Cred... *ştiu* că pot să mă descurc. Mama şi Carlos o să se supere la început, dar o să m-ajute. Sunt sigură că şi tata o s-o facă.

Frate, îmi zvâcneşte capul.

— Cum rămâne cu facultatea? Voiai o bursă sportivă, pentru baschet.

— Am notele necesare ca să obţin bursă de studiu, zice. O să merg la facultate. Keisha a făcut-o. Copilul ăsta nu înseamnă că viaţa mea s-a terminat.

Nu am cunoscut niciodată o persoană atât de hotărâtă cum e Lisa. În cazul ei, dacă a spus ceva, aşa rămâne. Fără doar şi poate. Dacă zice că viaţa ei nu se termină acum, atunci aşa este.

Eu însă simt că viaţa mea s-a terminat. E destul de greu şi să fiu tatăl lui Seven. Încă un copil înseamnă alte plânsete, şi mai multe scutece, mai multe biberoane, mai

mulţi bani. Mai mulţi, mai mulţi, mai mulţi. Nu am mai mulţi. Nu ştiu ce să fac. Nici măcar nu ştiu ce să spun, iar acum la telefon s-a lăsat o linişte absolut jenantă.

— Uau! face Lisa. Asta a fost toată susţinerea ta, indiferent ce decid eu?

Îmi aruncă drept în faţă propria promisiune şi mă izbeşte ca o găleată cu gheaţă.

— Lisa, stai puţin...

— Trebuie să plec. Sper să meargă bine vizita la tatăl tău.

Mă trezesc că vine tonul.

Mama şi cu mine ne pregătim de drum.

Încerc să îl pun mai bine pe Seven în scaunul de maşină, dar centura e prea strânsă. Trag de ea, sperând să cedeze.

Mama observă cum mă chinui.

— Are nevoie de un alt scaun de maşină. A crescut prea mare pentru ăsta.

— Poftiiim? zic şi mă uit la ea. Credeam că merge pentru orice vârstă.

— Nu. Ăsta e pentru nou-născuţi. Trebuie să-i cumperi unul puţin mai mare.

Şi ăsta costă, bani pe care nu îi am. Asta-i viaţa mea.

Suntem pe autostradă şi mama conduce cu viteză, mergem cu 120. Bunica zice despre ea că are „piciorul greu”. S-ar putea să facem drumul ăsta în două ore, în loc de trei. Seven gângureşte în scaunul lui strâns fix, ca şi cum ar vrea să compenseze faptul că mama şi cu mine nu vorbim.

Înainte de plecare, îi spusesem mamei că Lisa va păstra copilul. A avut aceeaşi privire lipsită de expresie pe care o avusese şi când i-am spus că e însărcinată şi a zis doar atât: „Bine”. Asta a fost tot.

Privesc la pădurea care defilează pe lângă noi şi aproape că-mi vine să sar din maşină şi să o iau la fugă printre copaci. Lisa crede că poate să se descurce cu

copilul, dar eu pot? Seven deja are nevoie de mine pentru absolut orice şi, în cele mai multe zile, nu sunt sigur că fac ce trebuie.

Am dat rasol. Mama obişnuia să-mi spună: „Să nu te maturizezi prea repede. O să-ţi fie dor de copilărie”. Credeam că vrea doar să mă enerveze, însă acum pricep ce voia să spună. Pentru că, brusc, m-am trezit că am copii şi mi-aş dori, mai mult decât orice pe lume, să mai fiu eu însumi copil. Atunci n-ar mai depinde nimeni de mine.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Frate, viaţa mea chiar că s-a terminat. N-o să mai dorm niciodată. N-o să mai am niciodată destui bani. Nu o să mai pot niciodată să-mi petrec vremea cu prietenii. N-am să merg niciodată la facultate. Tot restul vieţii mele nenorocite voi pune în pungi cumpărăturile altora.

Îmi trag tricoul peste gură şi mă întorc spre geam. Mama nu trebuie să mă vadă plângând, când ea însăşi are inima frântă.

Închisoarea Evergreen se află într-un orăşel care nu are decât un singur magazin universal şi un mic restaurant. Eu şi mama am fost odată acolo. Înăuntru erau doar albi, care s-au uitat urât la noi imediat ce am intrat. Am ieşit repede.

Este fix genul *acela* de oraş. Nu ajută nici senzaţia pe care ţi-o lasă, că traversezi o plantaţie. Închisoarea e înconjurată de kilometri întregi de culturi. Uneori, deţinuţii sunt scoşi să lucreze pe câmp. Când eram copil, credeam că închisoarea e un fel de castel – un munte de beton înconjurat cu un zid înalt de sârmă ghimpată. Îmi născocisem toată povestea în minte, că fusese ocupat de nişte tipi răi care îl răpiseră pe tata şi că el o să reuşească să scape. Dar de o condamnare pe viaţă nu se poate scăpa.

Astăzi nu se percheziţionează maşinile, aşa că mama parchează şi intrăm. Sărbătorile sunt o ocazie obişnuită

pentru vizitele la închisoare şi, în consecinţă, coada e destul de lungă. Trecem prin detectoarele de metale şi ni se face percheziţia corporală, iar apoi ajungem în zona pentru vizite. Nu am avut voie să iau decât o singură suzetă, un biberon, un scutec, o jucărie şi un singur schimb de haine pentru Seven. Îl ţin în braţe când trecem prin detectorul de metale şi îl percheziţionează şi pe el, să se asigure că nu am ascuns ceva în scutec.

Urăsc treaba asta.

Zona de vizite seamănă cu o cantină şcolară, dar cu gardieni de jur împrejur. Are mese şi scaune anoste, de culoare galbenă, fixate de pardoseală. Pereţii sunt din cărămizi de zgură, galben-deschis, iar pardoseala e alb cu galben. Probabil încearcă să compenseze lipsa luminii solare, pentru că nu există ferestre.

Ne aşezăm la o masă şi aşteptăm. Mama a adus ceva bani pentru automatul cu gustări. Atât a avut voie să ia, în afară de cheile de la maşină. Cumpără din toate snackurile disponibile şi le pune pe masă. Versiunea noastră personală de masă în familie de Ziua Recunoştinţei.

Îmi tremură picioarele, probabil pare că îl legăn pe Seven pe genunchi. Nu ştiu de ce sunt aşa de neliniştit, doar e tata. Niciodată nu m-a certat.

Se aude un bâzâit puternic, o uşă se deschide şi deţinuţii intră unul câte unul, în salopete portocalii, ca să se alăture familiilor. Aparent, fiecare vizitator de aici se întâlneşte cu un deţinut şi încep să mă întreb dacă tata o să mai apară vreodată.

Chiar la urmă de tot, iată-l şi pe el.

Bărbatul ăsta seamănă perfect cu mine la faţă. Adică eu semăn cu el. Mama zice că suntem identici. Aduce vorba despre asta când vrei şi când nu vrei. Uneori stau şi mă holbez la temele pe care le am de făcut, aşa de încruntat,

că sprâncenele aproape mi se unesc şi mama zice: „Semeni aşa de tare cu taică-tău!”

Zice că avem şi mersul la fel. Tata calcă de parcă lumea toată a fost făcută pentru el. Acum a chelit – pe vremuri avea părul ondulat, ca Eazy-E. E slab, dar în închisoare nu ai prea multe de făcut, în afară de exerciţii cu greutăţi. E tot numai muşchi.

Ne zăreşte şi faţa i se luminează când zâmbeşte.

Mama se aruncă în braţele lui. Îmbrăţişarea asta este singurul moment din timpul vizitei în care au voie să se atingă. Regulile închisorii. Se sărută şi eu întorc privirea, ca un copil.

Tata se uită la mine. Acum ne privim în ochi, dar tot mă simt ca o furnică în faţa unui munte – întotdeauna mi se pare că e uriaş. Nu ştiu dacă e din cauză că lumea din Garden se poartă ca şi cum ar fi un zeu sau dacă e doar pentru că e tatăl meu.

Mama mi-l ia pe Seven şi tata mă cuprinde în braţe. O îmbrăţişare puternică, colosală, în care parcă mă pierd cu totul.

— Băiete, mi-a fost dor de tine, zice cu glasul răguşit. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie de tine, tată.

Mă priveşte în ochi.

— La dracu’, omule. Ai..., zice el şi îşi drege glasul. Ai mai crescut, nu-i aşa? Ce mănânci?

— Tot ce prinde, zice mama.

— Omul meu de bază. Se vede, spune el chicotind şi mă apucă de ceafă.

Şi asta e tot ca o îmbrăţişare.

Se întoarce spre mama şi nu mai are ochi decât pentru Seven. I se luminează privirea.

— Ia te uită ce mai copil!

Întinde braţele să-l ia pe Seven. Mititelul se prinde cu mâinile de bluza mamei şi scânceşte.

— E-n regulă, mititelule, gângureşte mama. E bunicul.

Îl mângâi pe păr să-i arăt că totul e bine. Câtă vreme noi suntem bine, şi el se simte la fel – îl lasă pe tata să-l ia în braţe, fără prea mare agitaţie. Aşa dolofan cum este, pare foarte mic în mâinile uriaşe ale tatei.

— Seven Maverick Carter, zice tata, parcă testându-i numele cu glas tare. Poţi să zici „bunicul”? Spune „bunicul”.

Mama râde pe înfundate.

— Adonis, copilul e prea mic să poată vorbi.

— Ştiu şi eu? Aşa isteţ cum ziceţi că e, o să înceapă curând să vorbească. Eu sunt gata să-l ascult, indiferent ce are de zis.

Îl sărută pe obraz.

Eu şi mama ne aşezăm de o parte a mesei, iar tata, de cealaltă, cu Seven în poală. I se dă voie să-l ţină pe mititel în braţe pe toată durata vizitei, dar pe noi nu are permisiunea să ne mai atingă, până la sfârşit. Gardienii ne supraveghează, să se asigure că regula e respectată.

Seven gângureşte şi tata zice:

— Da, da. Ştiu.

Ca şi cum ar sta amândoi de vorbă.

— Cum a fost drumul? ne întreabă.

— Am mers bine, răspunde mama. A fost ceva trafic, din cauza sărbătorilor, dar era de aşteptat. Tu eşti bine?

Tata se face că îi mănâncă lui Seven mâna. Copilul chiăie şi râde. Tata zâmbeşte cu gura până la urechi.

— Supravieţuiesc, spune. Am obţinut, în sfârşit, slujba aia la bucătărie, ştii cât îmi doream. Sunteţi în faţa noului bucătar-adjunct de la Închisoarea Evergreen.

— Hei, pe bune? zic.

— Adonis, e super!

— Da, nu mai sunt un negru pe plantaţie. Stăpânu' m-a mutat în casa mare.

Izbucnesc amândoi în râs. Înţeleg de ce, dar nu mi se pare *cool*.

— Sper să pot face unele dintre reţetele mele, în locul mizeriei pe care suntem puşi să o gătim. L-am convins pe bucătarul-şef să comande nişte condimente. Mâncarea are nevoie şi de altceva în afară de sare şi piper.

— Să sperăm că o să te asculte, zice mama. Mâine fac reţeta ta de cartofi dulci. Dar nu va avea acelaşi gust.

— Auzi, Mav, omule, ce zice? Dacă ştii să găteşti cum trebuie, o femeie nu are cum să nu-ţi ducă dorul.

Îmi face cu ochiul.

Nu pot să zâmbesc. Tata ar trebui să fie acasă, să gătească pentru noi.

Seven gângureşte foarte tare şi tata zice:

— Ştiu, amice. Sunt aici, lângă tine. Cum stau lucrurile pe-acasă?

Mama se întoarce către mine şi dispoziţia i se schimbă. Frate, mamele astea... Pot să te ucidă cu o singură privire.

— Fiul tău are să-ţi spună ceva, Adonis.

Fiul *lui*. Mama se poartă de parcă am pierdut ADN-ul de la ea când am dat-o în bară.

Tata ridică privirea de la Seven.

— Ce are să-mi spună?

Acum îmi tremură rău picioarele. Frate, o iau razna. Tata o să mă susţină.

Oricum, stau cu ochii plecaţi, privind masa.

— Ăăm... păi, eu, ăăm...

— Ochii mei nu sunt acolo, jos, zice tata. Şi nu mă cheamă „Ăăm". Ia, vorbeşte cum se cuvine. Şi stai drept.

Tata nu m-a lăsat niciodată să mă adresez cuiva fără să îl privesc în ochi şi nu m-a lăsat nici să bolborosesc vorbele. Să fac bine să spun ce vreau, fără să ezit.

Mă îndrept de spate, cum mi-a zis, cu umerii drepţi, pieptul înainte, ochii fix în ochii lui.

— Lisa e gravidă.

— Ce dracu’? zice şi se lasă pe spate, năucit.

Se uită la mama.

— Nu l-ai învăţat treaba cu prezervativele?

— Stai puţin, Adonis, fir-ar să fie! Să nu îndrăzneşti să dai vina pe mine!

— Încerc doar să-mi dau seama de ce băiatul ăsta face copii pe bandă rulantă.

— Sunt sigură că, dacă taică-său era acasă, să-l înveţe mai bine, şi el ar fi fost mai bine.

— Hai că-ncepe! mormăie tata. Faye, azi nu vreau să aud nimic despre asta.

— Atunci, să nu dai vina pe mine. Mă străduiesc cât pot.

— Chiar aşa? Poate dacă n-ai sta cu *Moe* tot timpul, la dracu’...

— Poftim? Ia să n-o amesteci pe ea în asta!

— Nu eu o amestec. Dau şi eu telefon acasă, să vorbesc cu nevastă-mea, şi tu eşti cu ea în oraş. Nu e de mirare că fiul nostru umblă şi le lasă gravide pe fetele astea.

— Mă scuzi că-mi fac timp să-mi trăiesc şi eu viaţa!

Tata se preface că nu înţelege.

— Să-ţi trăieşti viaţa, aşa se cheamă?

— Exact aşa, fir-ar să fie! Să-mi trăiesc viaţa, indiferent cum vreau să mi-o trăiesc. Nu s-a oprit lumea în loc doar pentru că nu mai eşti tu cu noi.

Frate, vreau să dispar. Nu pot să sufăr când se ceartă. Nu pricep de ce tata are aşa o problemă cu Moe. Mama ar trebui să-şi poată petrece timpul liber cu prietena ei, fără să-şi facă griji pentru mine.

— Tată, nu e mama de vină. E greşeala mea, bine?

— Ştiu că ai tupeu să te iei de mine, continuă mama, ca şi cum eu nu spusesem nicio vorbă. Când a fost ultima dată când ai avut grijă de fiul tău, Adonis?

— Şi ce vrei să fac, Faye? Hmm? Ce dracu' ai vrea să fac?

— Nu ştiu, dar ar trebui să faci ceva. Repede.

Mama se ridică. Îl ia pe Seven din braţele tatei şi se duce în capătul opus al sălii.

Tata îşi freacă obrajii cu palmele.

— Maverick, ce dracu', omule?

— Tată, a fost un accident. N-am vrut...

— Nu contează ce ai „vrut". E al dracului de iresponsabil ce-ai făcut, omule.

— Ştiu. Îmi pare rău, OK?

— Nu e de-ajuns! se răţoieşte tata. Nu e doar un carnet cu note proaste sau o bătaie la şcoală. Faci copii, Mav. Unde dracu' ţi-a fost capul, hm?

De ce se poartă aşa?

— Nu m-am gândit, asta e tot.

— Nu te-ai gândit, zice, râzând răutăcios. Uau, nu te-ai gândit. Ce înseamnă numele tău, Maverick?

— Tată, haide, zău.

— Răspunde-mi! Ce înseamnă numele tău?

Mă simt de parcă aş fi iar în clasa întâi. Profesoara mea, doamna Stanley, era o femeie albă de vârstă mijlocie, care se dădea cu ruj roşu. În prima oră de şcoală a citit catalogul şi, când a ajuns la mine, a zis:

— Maverick? Hmm. Ciudat nume!

Ceilalţi copii au râs pe înfundate. Am simţit-o ca pe o palmă dată de doamna Stanley. M-am dus acasă şi i-am povestit tatei ce se întâmplase.

— Tu ştii ce înseamnă numele tău? îmi spusese. Fac pariu că al ei nu înseamnă nimic. Mâine să o-ntrebi cum o cheamă şi ce înseamnă numele ei.

Aşa am făcut. A zis că o cheamă Ann şi că nu crede să aibă vreo semnificaţie. Era „doar un nume normal”.

I-am spus exact ce-mi zisese tata să spun mai departe. „Maverick înseamnă *cel care gândeşte liber*. Mama şi tatăl dumneavoastră nu au gândit liber când v-au botezat.”

Profesoara mă trimisese acasă, cu un bilet. Tata l-a făcut mototol şi l-a aruncat. După aceea, în fiecare zi, mă punea să-i spun ce înseamnă numele meu, ca să învăţ cum trebuie să mă port.

Acum mă uit la tata şi îi spun ce înseamnă numele meu, aşa cum făceam în copilărie.

— Atunci, de ce dracu’ nu te-ai gândit ce faci?

— A fost în ziua înmormântării lui Dre.

Tata tace, cum fac oamenii când îşi aduc aminte că mi-am pierdut fratele. Oftează încet.

— Durerea e o povară al dracului de grea, Mav, omule. Al dracului de grea. Nu e totuşi o scuză.

— Poftim? zic şi ridic ochii.

— Nu la Dre ţi-a stat gândul când ai fost cu fata aia. Ştim amândoi la ce te gândeai. Ai lăsat ca treaba aia din pantaloni să decidă în locul tău. Nu-l folosi pe Dre ca justificare.

— Nu-l folosesc ca justificare!

— Ia nu te răsti tu la mine! zice tata, pocnind cu palma de masă.

— Tată, mai uşor.

— Mai uşor? Te aştepţi să fiu împăcat cu faptul că fiu-meu face tâmpenii?

Stai puţin! El e cel care poartă o salopetă portocalie.

— Nu e o tâmpenie la fel de mare ca atunci când ascunzi cocaina în casa unde trăiesc soţia şi fiul tău.

Poate că tata pare un munte, dar şi eu încep să mă simt la fel.

— A, bine, bine, zice, mângâindu-şi bărbia. Azi e Ziua în care-l ataci pe Adonis, hm? Poţi să spui ce vrei, dar eu am fost bărbat şi am avut grijă de familie.

— E al dracului de clar că acum nu mai e aşa.

— Ai grijă, zice tata şi i se umflă nările.

— Sau ce?

Mă simt mai îndrăzneţ ca niciodată şi lucruri pe care m-am temut să i le spun nu mai sunt, deodată, la fel de înspăimântătoare.

— Ne-ai lăsat baltă. Ai pus-o pe mama să-şi rupă spinarea ca să aibă grijă de mine şi să dea bani pentru tine. A trebuit să intru într-o bandă, din cauza ta. N-ai dreptul să te iei de niciunul dintre noi.

— Ce am făcut eu nu are nicio *legătură* cu faptul că tu laşi fetele gravide.

— Da, bine, am luat câteva decizii greşite, recunosc. Dar o să le fiu alături copiilor mei. Nu ca tine.

Aşa cum mi-am imaginat, nu mai poate să spună nimic. Mă ridic de la masă.

— Frate, am plecat de-aici!

— Maverick, n-am terminat de discutat...

— Ba am terminat. Întâi vrei să dai vina pe mama şi acum te iei de mine? Tu ce faci, în afară de faptul că îţi umfli muşchii? Sunt mai bărbat ca tine. Eu am grijă de ai mei.

— Fiule...

— Niciun fiule. Nu mai am tată de la opt ani.

După cum se chirceşte, l-am lovit tare. Bun. Iau cheile de la mama şi mă duc spre uşă. Ea strigă după mine, dar nu mă opresc decât atunci când ajung la maşină.

Tipul chiar are tupeu, pe bune!

Mă urc în maşină şi deschid torpedoul. A trebuit să-mi las acolo pagerul. Cât am fost înăuntru, mi-au venit mai multe mesaje, toate de la un număr pe care nu îl recunosc.

În parcare e un telefon public. Mă reped la el şi bag o monedă. Ar face bine să nu fie doar un apel greşit, aşa cum se întâmplă adesea. A fost ultima mea monedă.

— Alo? se aude o voce de fată.

— Hei, sunt Maverick. Am primit mesaj de la acest număr.

— Stai puţin, Mav, zice şi îmi dau seama că e Tammy.

Se aude un zgomot înfundat, ca şi cum telefonul îi este pasat altcuiva.

— Mav? zice Lisa.

Mă îndrept de spate. Pare că a plâns.

— Lisa, bună! Ai păţit ceva?

— Mama ştie că sunt însărcinată, zice Lisa, plângând. M-a dat afară din casă, Mav.

Mama a ieşit cam după o oră.

Era evident supărată pe mine pentru felul în care îi vorbisem tatei. Nimic nou, supărată era de când ajunseserăm aici. Îl pun pe Seven în maşină şi îi povestesc tot ce mi-a spus Lisa.

Dimineaţă, nu mult după ce am terminat de vorbit la telefon, Lisa a vomitat iar. Doamna Montgomery a întrebat-o dacă e sigură că e doar un virus la stomac sau e altceva. Lisa a avut senzaţia că mama ei ştia adevărul. A recunoscut că e însărcinată cu mine.

Doamna Montgomery a izbucnit. Lisa nu a vrut să-mi spună tot ce zisese maică-sa, dar trebuie să fi fost foarte nasol. În final, doamna Montgomery i-a cerut Lisei să iasă dracului din casa ei. Lisa nu a ştiut unde să se ducă, aşa că a plecat pe jos acasă la Tammy. Într-acolo ne îndreptăm şi noi.

Pe toată durata celor trei ore de drum, mama m-a tratat cu tăcere. N-am avut nimic împotrivă. Mă luase să-l văd pe tata doar ca el să mă poată „dăscăli”. Nu se poate să fie supărată că l-am certat, când şi ea a făcut la fel.

Opreşte la doamna Rosalie în faţa casei, bombăne ceva, că îl duce pe Seven acasă, şi pleacă.

Doamna Rosalie e un fel de Doamna-cu-Dulciurile a cartierului. E un lucru obişnuit să vezi copiii ieşind de la ea, pe uşa din faţă, cu bomboane Skittles şi cu Doritos. Face cele mai bune cupe cu suc îngheţat. Cred că pune un sac întreg de zahăr în Kool-Aid când le prepară. De curând, a început să vândă şi nachos şi sunt al naibii de bune. Pentru un dolar în plus, mai pune şi jalapeños şi chili. Dacă mai adaugi o murătură picantă şi un Sprite, pentru mine asta se cheamă o masă completă. Eu nu-mi mai cheltui banii aici, am terminat-o cu asta. Se prea poate ca doamna Rosalie să scoată mai mulţi bani decât unii dealeri de droguri.

Sun la uşă şi doamna Rosalie îmi deschide, cu un zâmbet larg. Să nu vă lăsaţi păcăliţi. Umblă vorba că ar avea şi armă.

— Hei, Maverick, puiule. Ce faci?

— Bine. Lisa e aici?

Doamna Rosalie ţine uşa deschisă şi zice:

— E la Tammy în cameră.

Mobila din living e învelită în plastic. Şi bunica mea face aşa, ca să-şi păstreze lucrurile ca noi. În sufragerie, masa e plină de cutii cu bomboane şi chipsuri şi de borcane cu murături. Sunt câteva oale sub presiune cu brânza pentru nachos şi chili şi un congelator pentru paharele de suc.

Traversez holul şi le aud pe Lisa şi pe Tammy vorbind în şoaptă. Când mă zăresc în cadrul uşii, se opresc.

— Bună, Mav, zice Tammy.

Stă pe podea, cu picioarele încrucişate turceşte, iar Lisa stă pe pat.

— Bună, Tam. N-am vrut să vă întrerup.

— Nu-i nimic. Vă las singuri.

Tammy iese şi închide uşa după ea.

Lisa are ochii umflaţi şi roşii. Nu pot să sufăr gândul că a plâns.

— Cum a fost vizita la tatăl tău?

— N-are importanţă, zic şi mă aşez lângă ea. Tu eşti bine?

Îşi strânge rucsacul la piept. E îndesat până la refuz, probabil cu hainele ei.

— Nu prea. Mă tot gândesc la ce a spus mama...

Vocea i se frânge.

— Carlos stătea acolo şi a lăsat-o să spună toate lucrurile alea oribile, Maverick. Nu mi-a luat apărarea nicio secundă.

Bineînţeles că aşa a făcut, laşul. Norocul lor că nu am fost eu acolo.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci singură prin asta. Sunt nişte jegoşi, frate, pe bune!

Lisa suspină.

— Am ştiut că mama se va supăra, dar nu mă aşteptam să mă dea afară.

— Nu-ţi face griji, bine? Poţi să stai la mine. Mama n-o să aibă nimic împotrivă.

Aşa cred eu. Dar, de fapt, sunt zile în care mă întreb dacă şi *pe mine* mă vrea acolo.

— Maică-ta are destule pe cap, Mav. Doamna Rosalie mi-a oferit fosta cameră a Brendei. Ea s-a mutat din oraş, cu iubitul ei. I-am zis doamnei Rosalie că accept.

— Nu poţi face asta. Îţi spun că mama n-o să aibă nimic împotrivă. Eşti iubita mea, eşti însărcinată cu copilul meu, ar trebui să fii...

— Stai puţin... Mav. Copilul ăsta nu înseamnă că suntem un cuplu. Înţelegi asta, nu?

— Scuze. Am spus-o din obişnuinţă.

Oarecum. M-am făcut de rahat.

— Totuşi, avem un copil împreună. Ar fi logic să stai cu noi.

— Îţi mulţumesc pentru ofertă, dar am nevoie de spaţiu, iar la tine acasă asta nu e posibil.

Se poartă de parcă doamna Rosalie ar locui într-un conac.

— Ne descurcăm. O să dorm eu pe canapea şi tu poţi să...

— Nu despre genul ăsta de spaţiu e vorba.

După cum se uită la mine, e clar ce vrea să spună.

— Nu vrei să fiu eu prin preajmă, nu-i aşa?

— Maverick...

— Credeam că suntem împreună în chestia asta.

— Mda, zice Lisa, ironic. A fost foarte clar azi-dimineaţă.

Trebuia să-mi închipui că va pomeni de asta.

— Am fost şocat, bine? Am o grămadă pe cap cu Seven; trebuie să mă înţelegi.

— Atunci n-ar fi trebuit să-mi zici că vei fi de acord cu ce decid eu, indiferent ce! Am crezut..., zice ea şi închide ochii. Ştii ce? Nu mai contează. Acum, că mama şi fratele meu nu mă vor ajuta, trebuie să cântăresc care e cea mai bună variantă pentru mine şi copilul meu.

— Vrei să spui că eu nu sunt cea mai bună variantă pentru noi toţi?

— Sincer, nu ştiu dacă eşti.

Mă ridic în picioare.

— Ce vrea să însemne asta?

— Doamne, ştii foarte bine ce înseamnă. Maverick, tu eşti un King Lords. Crezi că asta vreau pentru copilul meu, ca tatăl lui să facă parte dintr-o bandă?

— N-ai avut nimic împotrivă să fiu iubitul tău!

— Asta e cu totul altceva! Nu vreau să ţin copilul în preajma unor astfel de lucruri. Şi, ca să fie şi mai rău, mai eşti şi dealer de droguri.

— Nu mai vând! Mi-am rupt fundul muncind pentru domnul Wyatt!

— Minunat! Şi care sunt planurile tale, în afară de asta?

— O să văd eu!

— Nu pot să contez pe tine, când spui că o să vezi, zice Lisa. Nici măcar nu pot să contez pe tine că n-o să ţi-o mai tragi cu alte fete! Crezi că asta vreau pentru copilul meu?

Crezusem că nasol a fost când i-a zis lui Carlos că nu merita să se bată cu mine. Dar acum era şi mai şi.

— Crezi că eu nu fac doi bani în comparaţie cu maică-ta şi frate-tău.

— N-am spus asta. Totuşi, chiar iei nişte decizii tâmpite.

— Ţi-am spus, am terminat-o cu strada.

— Ah, nu mai eşti un King Lords? Perfect!

— Nu înţelegi.

— Ce e de înţeles?

— Multe! Tu nu ştii cum e pe stradă! Stai la tine acasă şi habar n-ai.

— Uau!

— Spun doar că suntem din lumi diferite, asta-i tot.

— Da, face Lisa, dând din cap. Suntem evident doi oameni diferiţi. Eu nu sunt decât o înfumurată, elevă la şcoala catolică, corect? Ei bine, înfumurata asta, elevă la şcoala catolică, şi copilul ei merită ceva mai bun decât tine.

Nici dacă mi-ar fi tras o palmă nu m-ar fi făcut să mă simt mai prost.

— Aşa stau lucrurile?

— Crezi ce vrei.

Şi eu care ziceam că suntem împreună în treaba asta. Lisa m-a făcut să mă simt ca un idiot nenorocit. E mai rea decât maică-sa şi frate-său. Măcar ei îmi spun în faţă că sunt un rahat. Pe când Lisa m-a făcut să cred că mă iubeşte cu adevărat.

Acum pricep cum stă treaba. E foarte clar.

— Bine, zic, dând din cap. Lisa, fă cum crezi tu că e mai bine.

Îi las tot spaţiul de care are nevoie. Plec.

OPTSPREZECE

Cândva, Ziua Recunoştinţei era sărbătoarea mea preferată. Apoi a murit Dre.

Familia a pus stăpânire pe casă. Pe lângă mătuşa ’Nita şi unchiul Ray, mai e bunica; Billy, fratele lui buni; Hattie, nevasta unchiului Billy; copiii lor, nepoţii şi un strănepot, bebeluş; Letha, sora mai mare a lui buni, şi soţul ei, Joe, cu fiul lor, Joe Jr. Keisha o aduce pe Andreanna mai târziu. Acum sunt la părinţii Keishei. Cora, sora mai mică a bunicii, va ajunge după ce îşi vizitează fiul, Gary, avocat. Zice că nevasta ăluia nu ştie să gătească şi că trebuie să treacă pe la noi să mănânce ceva ca lumea.

Ca prin magie, de sărbători casa noastră pare mai mare, când de fapt ar trebui să fie invers, cu toată lumea asta adunată aici. Astăzi însă mi se pare cumva pustie. Dre nu mai e aici ca să ne furişăm împreună în bucătărie, să vedem cât de gustoasă e mâncarea. La ora asta ar fi pus deja pe roate un meci de fotbal în curtea din spate. Când vedea că echipa lui pierde, susţinea că s-a trişat.

Asta e cel mai rău. Familia nu mai e la fel de gălăgioasă şi nu mai râdem aşa de mult. Ca şi cum am sărbători Ziua Recunoştinţei doar pentru că aşa se face. Probabil că e infect ce spun, dar când văd cât de mult suferă toţi din cauza lui, Ant merită ce a păţit.

Lisa nu mă ajută să mă simt mai bine. În minte îmi repet obsesiv toate chestiile pe care mi le-a zis ieri. Crede că sunt un ticălos, că nu sunt bun de nimic. Multă lume gândeşte la fel, probabil, nu pot să neg, dar când e vorba de ea, mă doare cel mai tare.

În living, unchiul Ray, unchiul Billy şi ceilalţi răcnesc la meciul de fotbal de la televizor. Toţi copiii sunt în curtea din spate, se joacă. Mătuşa Letha trage un pui de somn la mine în cameră. Zice că o doare capul, dar buni crede că se fofilează, pentru că nu îi place să gătească. Mătuşa Hattie nu ştie să gătească, aşa că bunica n-o lasă să intre în bucătărie.

Intru şi eu cu Seven în bucătărie. Nu ştiu dacă e din cauza atâtor oameni sau nu, dar azi nu s-ar mai dezlipi de mine. Am încercat să-l pun în ţarcul de joacă, împreună cu strănepotul unchiului Billy, şi a făcut o criză. Încă nu am reuşit să-l las jos din braţe.

Peste tot în bucătărie sunt cratiţe acoperite cu folie de aluminiu. Mătuşa 'Nita amestecă într-o oală mare cu legume verzi. Mama şi buni scot tăvi din cuptor. Miroase tare bine aici. Curcanul e gata – l-a fript unchiul Billy azi-dimineaţă. Ultima dată când am verificat, mai trebuia să se facă doar şunca.

Seven se agită la mine în braţe. Probabil pentru că îi e foame. Iau un biberon din frigider şi i-l duc spre gură. Dar nu mă mişc suficient de repede, presupun, pentru că Seven îl şi apucă şi începe să sugă.

— Maverick, nu-l lăsa să sugă mult lapte, zice mama. Dă-i puţin piuré de cartofi dulci mai târziu, să vezi dacă-i place.

Ah, acum vorbeşte cu mine? Nu comentez.

— Da, mamă.

— Dă-i şi nişte pâine cu mălai şi sos de legume, spune buni şi îl împunge în burtică. Să-i dai copilului nişte mâncare ca lumea, ţărănească. Laptele ăla praf nu e bun de nimic.

Frate, o iubesc pe bunica. Scundă, rotofeie, e o adevărată forţă a naturii şi are o voce... parcă mai mare ca ea însăşi. Când vorbeşte, o asculţi. Când e furioasă, o iei la fugă. Susţine că nu a ratat niciodată când a tras un foc de

armă. Mă iubeşte necondiţionat, nu ca mama sau Lisa. Nu ştiu care dintre ultimele două mă scoate mai rău din sărite.

— Mav, puiule, ţi-am adus ceva, zice buni. Uită-te în tăvile-alea de-acolo.

Ridic foliile şi mă uit. Dau de două tăvi cu macaroane cu brânză, două sosuri pentru pâinea cu mălai şi... hopa, încă un sos pentru pâine.

— Ai făcut trei tăvi cu sosuri?

— Fix aşa am făcut, zice, zâmbind – azi buni şi-a pus proteza; urăşte să o poarte. Nu ştiu eu cât îi plac sosurile lui Mav, puiul meu?

Zâmbesc, dar mama zice:

— Nu mai e pui. Se împuiază.

— Ei, taci, Faye. Nu e primul care face un copil în adolescenţă. Eu şi cu taică-tău am făcut la fel. Un copil nu înseamnă sfârşitul lumii.

— Nu e numai un copil. Lisa e însărcinată. Mav o să aibă doi copii.

— Ceeee... au, drace! zice mătuşa 'Nita, întorcându-se de la aragaz şi lingura îi cade în oală.

Aş vrea să dispar, frate. Ştiu că sunt într-o situaţie proastă, dar când aud vorbindu-se despre ea, sună şi mai rău. Din Maverick, devin idiotul de 17 ani care a feştelit-o şi a turnat doi copii.

Aş face bine să accept că asta sunt, un idiot.

— Lisa e mulatra aia scundă care era iubita lui? întreabă bunica.

— Mda, zice mama, dând din cap. Aia e.

— Pfui, copile! Da' fertil mai eşti! zice buni către mine. Doar te uiţi la o fată şi rămâne borţoasă. Doamne fereşte!

Îmi ard obrajii. Nu m-ar deranja să mă înghită pământul de viu.

— N-a fost aşa, buni.

— Niciodată nu e. Nu-i de mirare că ăsta de aici îşi ţine singur biberonul deja. Face loc pentru celălalt. Hmm!

Clatină din cap şi repetă:

— Hmm, mm, mm!

Sună cineva la uşă. Dumnezeu mă salvează, pe bune.

— Răspund eu! îi anunţ pe ceilalţi.

În living trebuie să calc peste oameni ca să ajung la intrare. Probabil că e Shawn sau King. Shawn face parte din familie, practic, şi întotdeauna vine să mănânce ceva la noi. Pe King mama îl invită în fiecare an, ca să nu stea singur. Deschid uşa, e King. Sunt al dacului de şocat când văd cine îl însoţeşte. Iesha stă atârnată de el, aşa cum face o iubită cu iubitul ei, doar că în cazul ăsta nu se poate să fie aşa. Cel mai bun prieten al meu mi-ar fi spus dacă avea o relaţie cu mama copilului meu.

— Ce căutaţi aici? îi întreb.

Când îl vede pe Seven, faţa Ieshei se luminează.

— Uite-l şi pe flăcăul meu! Bună, scumpete!

Întinde mâinile spre el, dar eu mă dau un pas înapoi.

— V-am întrebat ce căutaţi aici?

— Mav, cine e? întreabă mama, ieşind pe hol. King! Ai venit. Şi...

Vocea i se schimbă.

— Ai adus-o pe Iesha?

— Ne cerem scuze că am întârziat, doamnă Carter, zice King, întotdeauna politicos cu mama. Mulţumesc pentru invitaţie.

Mama se uită la mine şi jur că o aud zicând *Ce mama dracului?*

— Sigur, scumpule, rosteşte cu glas tare. Tu eşti din familie. N-am ştiut că vii cu cineva.

— Vai, îmi cer scuze. Mi-am imaginat că e-n regulă, de vreme ce Iesha e mama puştiului.

Iesha se agaţă de el.

— Îhâmm. Eu am vrut să-i pregătesc masa acasă omului meu, dar el a zis că putem să venim aici.

Se apleacă şi îl sărută greţos.

Heeeei, ce dracu'? Mama fiului meu e acum iubita celui mai bun prieten al meu? Parcă am fi în „istoriile" alea la care îi place lui buni să se uite. Asta se cheamă *Toţi copiii mei din cartier.* Unchii şi mătuşile se uită la noi. Suntem mai interesanţi decât meciul de fotbal.

Mama strânge din buze.

— King, ne scuzi o clipă, te rog? Iesha şi Maverick, veniţi cu mine?

Nu era o întrebare, era un ordin. Mama se duce la ea în dormitor. Îl iau şi pe Seven cu mine şi Iesha ne urmează. Mama îmi zice să închid uşa. Aşa fac şi sunt aproape convins că aud cum cineva dă televizorul mai încet. Familia mea indiscretă vrea să tragă cu urechea.

Mama îşi încrucişează braţele la piept şi o priveşte fix pe Iesha.

— Unde ai fost pân-acum?

— I-am zis lui Maverick despre situaţia mea, cu săptămâni în urmă, OK?

— Faptul că te-ai mutat de colo-colo, zice mama, n-ar fi trebuit să te împiedice să vezi ce face copilul tău. Numărul nostru e în cartea de telefoane şi evident că ştiai unde stăm.

— N-am fost pregătită să fac faţă la toate astea.

— La ce? Să fii părinte? o întreb. Eu trebuie să fac faţă zilnic.

— Băiete, ştii ce? Eu am făcut-o trei luni, de una singură.

— Eu o fac de mai mult de atât.

— Hei! se răsteşte mama. N-o să ne contrazicem acum care-i mai tare. Şi să nu ajungeţi să vă certaţi în faţa copilului. Încetaţi, în clipa asta!

Trage adânc aer în piept.

— Uite ce e, Iesha, criza post-partum e dificilă. Înţeleg. Nu i-aş dori-o nici celui mai mare duşman al meu. Totuşi, puteai să mai vezi ce face fiul tău. Pentru asta nu există scuze.

Iesha îşi încolăceşte braţele în jurul trupului şi priveşte în podea.

— M-am simţit prost că l-am abandonat şi că n-am fost în stare să fac faţă.

— Scumpo, asta nu înseamnă să dispari. Îmi pare rău că maică-ta nu te-a sprijinit aşa cum ar fi trebuit şi că ai fost nevoită să treci prin atât de multe de una singură. Acum ai însă nişte răspunderi. Seven are nevoie de tine la fel de mult cât are nevoie şi de Maverick.

— Nu şi dacă ajung iar să fiu cum eram, murmură Iesha.

Uitaţi-vă la mine! Iar mă umplu de milă pentru fata asta, după tot ce a făcut.

— Iesha, o să fie bine.

— Şi, dacă nu, adaugă mama, mângâind-o pe umăr, nu eşti singură. E nevoie de tot neamul ca să creşti un copil. Şi Seven are unul foarte numeros. Asta înseamnă că şi tu ai la fel.

Iesha nu ne poate privi pe niciunul dintre noi.

— Uite ce-o să facem, zice mama, oftând. Iesha, săptămâna asta o să te duci la firma de avocatură a vărului meu. Semnezi hârtiile, ca Maverick să devină legal tatăl lui Seven, îi schimbi numele şi îi cedezi lui Maverick custodia.

Iesha ridică brusc capul.

— Ei pe dracu’, nici vorbă! Nu-i dau lui Maverick custodia copilului meu!

— Şi cum se cheamă atunci faptul că l-ai lăsat cu mine luni întregi? o întreb.

— Eşti tatăl lui! Trebuie să ai grijă de el, prostule!

— Şi tu eşti maică-sa şi uite în ce situaţie suntem acum.

Mama începe să se plimbe prin cameră.

— Maverick are nevoie de custodie, ca să primească ajutorul social. Maică-ta primeşte bonuri de masă şi WIC[4] pentru Seven, dar el nu mai stă în casa ei de luni întregi. Deci putem să rezolvăm asta uşor sau putem să mergem la tribunal. Depinde numai de tine.

— Vreau să pot să-mi văd copilul!

— O să poţi, zice mama. Maverick, o să stabileşti ziua când îi convine ei, o dată pe săptămână, să vină să-l vadă. Iesha, tu să vii atunci când trebuie. O să mai treacă un timp şi o să căpătăm încredere, o să puteţi stabili mai multe zile şi să discutaţi şi de vizite peste noapte. E clar?

— Clar, mormăi eu.

Cât despre vizitele peste noapte, mai vedem noi.

— Perfect, zice Iesha. Acum pot să-mi iau copilul în braţe?

— Haide, Maverick, zice mama, făcându-mi semn din cap.

O las pe Iesha să mi-l ia din braţe şi Seven începe să plângă. Se lasă moale, aşa cum fac bebeluşii când nu vor să fie luaţi în braţe, ca şi cum ar încerca să te facă să îi scapi.

Iesha încearcă să îl ţină bine.

— Gata, uriaşule, zice. A venit mama.

Lui Seven nu-i pasă. Întinde mâinile spre mine.

Nu e doar faptul că pe mine mă cunoaşte, ci şi că nu acceptă pe nimeni altcineva în afară de mine. Aşa a fost toată ziua, însă în clipa asta nu pot să-mi dau seama exact din ce cauză.

Îl iau în braţe şi mă prinde de tricou cu mânuţele lui dolofane. Îl sărut pe frunte.

— Gata, omule. Te ţine tati.

Iesha se încruntă.

---

[4] Women, Infants and Children (Femei, sugari şi copii) – program de asistenţă al Guvernului SUA, pentru protecţia sănătăţii femeilor, sugarilor şi copiilor până la 5 ani, din familiile cu venituri mici. (*N.t.*)

— De ce se poartă aşa?

— Scumpo, nu te-a văzut de luni întregi, zice mama. Lasă-l puţin.

— Masa e gata! strigă mătuşa ’Nita.

Mama întoarce capul spre uşă.

— Haideţi! Toţi!

Ne ducem în bucătărie, împreună cu restul familiei. La noi nu se stă în jurul mesei din sufragerie, să mâncăm, aşa cum vezi că face lumea la televizor. Neee, fiecare îşi pune mâncare într-o farfurie şi se aşază unde vrea, prin casă. Mai întâi, bunica trebuie să spună rugăciunea de mulţumiri. Ne ţinem toţi de mână în jurul bucătăriei, cu capetele plecate. Buni spune o rugăciune lungă, frate. Se poartă ca şi cum Dumnezeu nu ştie ce se întâmplă şi e treaba ei să îl pună la curent.

— Doamne, zice, după cinci minute de când a început, te rog, ajută-le pe mamele acestea tinere să-şi lămurească prioritățile. Nimeni n-a zis că e uşor, dar ele se comportă ca şi cum nu au nicio responsabilitate şi se aşteaptă ca alţii să aibă grijă de copiii lor. Tată Ceresc, ajută-le!

Probabil că mama i-a povestit totul despre Iesha.

— Şi ajută-l, Doamne, şi pe nepotul meu, Maverick, mai zice bunica. Ajută-l să înceteze să mai toarne la copii. Îndepărtează, Doamne, de la el toată fertilitatea şi bărbăţia! Fă, Doamne, să-i dea pace toate duhurile!

Dinspre familie se aud câteva „Da, Doamne” şi „Amin”. Mătuşa Letha îşi pune mâna pe fruntea mea şi vorbeşte despre „Numele lui Isus!”.

Frate, podeaua asta ar face bine să se deschidă şi să mă înghită.

Bunica îşi încheie rugăciunea mulţumindu-I lui Dumnezeu pentru anii pe care i-am trăit alături de Dre. E greu să fii mulţumit, ştiind că ar fi trebuit să fie mai mulţi.

După 10 minute, odată rugăciunea bunicii încheiată, toată lumea poate să îşi umple farfuriile. Eu, nu. Îl pun pe Seven în scaunul lui înalt. Niciodată nu pot să-l hrănesc pe el şi să mănânc şi eu, în acelaşi timp.

Mama vine şi mă atinge pe umăr.

— Puiule, du-te şi pune-ţi şi tu ceva de mâncare.

— Mai târziu. Trebuie să-i dau să mănânce lui...

— Nu. Iesha a venit la noi să mănânce, aşa că poate să-i dea ea copilului.

Mama a spus-o destul de tare ca să o audă toată lumea. Iesha avea două farfurii în mână – una pentru ea şi una pentru King. Mama îi aruncă o privire pe care o cunosc foarte bine.

— Îi dau eu să mănânce, spune Iesha şi pune jos farfuriile.

— Aşa mă gândeam şi eu, zice mama, apoi mă sărută pe tâmplă. Du-te să mănânci, puiule!

Îi zâmbesc. E într-adevăr plăcut când mama e de partea mea.

Îmi umplu o farfurie cu şuncă şi curcan, o lingură mare de macaroane cu brânză şi alături cartofi dulci, pentru că nu se poate fără, iar apoi nişte frunze de varză. Mai iau o farfurie, doar pentru sos. Îmi pun nişte sos de merişoare, arunc două chifle deasupra, iau din frigider o cutie de suc Sunkist şi sunt gata de atac.

Singura problemă e să găsesc un loc unde să mă aşez. La masa de la bucătărie sunt ocupate toate locurile. La masa din sufragerie e înghesuială, la fel şi în living. Dre şi cu mine mâncam pe veranda din faţă, aşa că tot acolo mă duc şi eu acum. Mă aşez pe trepte şi pun o farfurie pe locul unde stătea el de obicei. Într-un fel, e ca şi cum ar fi şi el aici, cu mine.

Vărs pe jos nişte suc. Sunkist era marca lui preferată.

— Aş vrea să fii şi tu aici, vere.

Iau o gură de suc şi încep să mănânc. Drace, mama, bunica şi mătuşa ’Nita au nimerit-o la marele fix. O să mai bag câteva farfurii înainte de căderea nopţii.

Mă întreb dacă Lisa a putut să mănânce sau greţurile de dimineaţă au fost naşpa. Azi n-am sunat-o. Dacă vrea spaţiu, perfect, o să-i acord spaţiu. Asta nu înseamnă că nu mă gândesc la ea.

Uşa de la casă se deschide brusc.

— Vere, n-ai unde să te aşezi înăuntru, spune King.

Se prăbuşeşte pe trepte lângă mine, cu două farfurii. Chiar are de gând să stea aici, ca şi cum nu a făcut nimic nelalocul lui.

Îmi pun farfuria deoparte.

— Auzi, omule, care-i treaba cu asta?

— Care-i treaba cu ce? mă întreabă, cu gura plină de sos pentru pâinea cu mălai. Vere, bunică-ta chiar a făcut-o de pomină.

— Ştii ce vreau să spun. Tu şi Iesha, împreună?

King înfige furculiţa în macaroane şi cartofi dulci.

— Cam da. Te deranjează?

— Ai adus-o la mine acasă, deşi ştii că fata asta nu are grijă deloc de copilul nostru.

— Păi, şi atunci n-ar trebui să te bucuri că am adus-o?

— Vere, de ce nu mi-ai zis că stă la tine? Te-am întrebat la meciul de fotbal şi ai schimbat subiectul.

— Atunci nu stătea cu mine, zice King.

— Şi după ce a stat, de ce nu mi-ai zis şi mie?

— Ca şi cum apuc să te văd vreodată, fraiere. Nu mai vii deloc pe la mine, nici când suntem în gaşcă.

— Pen’ că sunt ocupat să am grijă de copilul meu, mulţumită Ieshei! Te-ai nasolit pentru…

În faţa casei se opreşte în scrâşnet de frâne un Datsun ruginit şi zgomotos. Uşa şoferului se deschide şi din maşină sare afară un tip musculos, cu tenul deschis.

— Ce dracu’? zice King.

Şoferul se repede spre noi. Nţ, spre *mine*. Doar ce îmi dau seama că e Carlos, fratele Lisei…

Zbang! Pumnul lui se lipeşte de ochiul meu.

— Nenorocitule! ţipă Carlos.

Nu apuc să spun sau să fac nimic. Carlos mă smulge de pe trepte şi mă aruncă pe peluză. Imediat ce mă izbesc de pământ, ghetele lui mi se înfig în burtă, în piept, în picioare, în spate. Mă ghemuiesc, încercând să parez loviturile.

Se pare că toată familia s-a repezit afară. Bunica urlă, verii mei mai mici urlă şi ei. Mama strigă să-l oprească cineva pe Carlos. E nevoie de King, plus trei dintre verii mamei ca să îl ia de pe mine.

— A lăsat-o gravidă pe surioara mea! răcneşte Carlos, în timp ce ei îl ţin departe de mine. Nenorocitul ăsta a lăsat-o gravidă pe surioara mea!

Mă ridic în genunchi. Nu pot să stau în picioare – totul se învârte în jurul meu. Adică tot ce mai pot să văd. Ochiul drept îmi este închis, umflat de la lovitura-surpriză.

— Carlos, îmi pare rău, bine?

Sângele îmi curge printre dinţi; am buza crăpată.

— Rahat cu ochi ce eşti! I-ai distrus viaţa!

Se smulge din mâinile lui King şi ale celorlalţi. La fel de repede pe cât a venit, se urcă în maşină, trânteşte portiera şi pleacă.

NOUĂSPREZECE

Trec două zile până pot să deschid ochiul şi să văd bine cu el. Încă patru zile, şi tot mai e învineţit.

E prima zi de şcoală după vacanţa de Ziua Recunoştinţei şi ochiul meu învineţit atrage o mulţime de priviri. Nu pot să traversez coridorul fără să se zgâiască cineva la mine sau să chicotească. Îi găsesc pe Rico şi pe Junie în locul de sub scări unde ne petrecem timpul noi, cei din banda King Lords, şi când mă văd amândoi zic: „Draaace!”

— Cine ţi-a tăbăcit curul? întreabă Rico.

— Sper că şi ăia arată la fel de rău, spune şi Junie.

— Lăsaţi-o moartă!

— Pe bune, vere, insistă Rico, ce s-a-ntâmplat? Ne ducem noi peste ei, dacă vrei.

— Nu-i nimic. M-am buşit când coboram pe scări.

Junie ridică din sprâncene şi zice:

— Scările alea aveau şi pumni? Omule, ăla e un ochi învineţit.

— Doamna Carter a fost, nu? zice Rico. Maică-ta chiar pare că ştie să dea cu pumnul.

— Mda, zice şi Junie, dând din cap. Dar e bună.

Ce mama dracului?

— Hei, tâmpitule, e maică-mea!

— Şi ce? Are un fund..., zice şi gesticulează ca şi cum i-ar mângâia dosul. M-aş face bucuros tăticul tău vitreg.

Îi trag una în braţ, să-i treacă.

— Au! Ar trebui să-l pocneşti pe ăla care ţi-a învineţit ochiul, care-o fi el!

— Du-te-n mă-ta. Ce mai faceţi? Cum merg lucrurile pe stradă?

— Vere, n-ai auzit? Shawn a fost prins, de Ziua Recunoştinţei, zice Rico.

— Ce? fac eu, aproape răcnind. Minţi!

— Aş vrea eu. A fost tras pe dreapta la un semafor. Ştii că le place să facă treburi d-astea de sărbători. Poliţaii i-au găsit pistolul şi nu era înregistrat. L-au dus la secţie.

Mă miram eu de ce nu a venit la noi de Ziua Recunoştinţei.

— Şi nu poate să iasă pe cauţiune?

Junie clatină din cap.

— E infractor şi ăştia iau foarte în serios tâmpenia asta. Fratele nostru s-ar putea să rămână ceva timp acolo.

— La dracu'!

Nu mi se pare să fi trecut aşa de mult de când băteam străzile cu Shawn. Mă jur, în Garden azi te vezi cu o persoană şi a doua zi te trezeşti că ori e la pârnaie, ori e moartă.

— Atunci cine conduce banda?

— Toţi fraţii mari vor să se bage, explică Junie. Eu mă bucur că ne scoatem banii cu King, ca să nu trebuiască să am de-a face cu tâmpeniile lor.

— Pe bune, zice şi Rico. Lucrurile s-au schimbat acum, cu Shawn şi Dre care nu mai sunt pe aici. Ei erau singurii fraţi mari cărora pot să spun că le păsa de-adevăratelea de noi. Acum tre' să ne purtăm singuri de grijă.

— La dracu'!

Nu ştiu ce altceva să spun.

— Nu te agita, Mav. Toate bune, zice Junie. Câtă vreme ne ţinem spatele unul altuia, o să fim bine pe stradă.

— Între timp, sare Rico, încercăm să ne lămurim cum să facem să mergem la balul de iarnă. Ar trebui să vii şi tu.

Balul de iarnă? Fir-ar, am uitat că e săptămâna viitoare.

— Nu ştiu, omule.

— De ce nu? zice Junie. Maică-ta poate să stea cu copilul, cum a făcut-o şi la meciul de fotbal.

Nu e cazul, după ce am lăsat-o pe Lisa gravidă. Încă nu sunt gata să le spun băieţilor că mai aştept un copil. N-am nevoie să-şi bage toată şcoala nasul în treburile mele.

— Neeh, probabil că pentru bal n-ar sta cu el. Oricum, n-am nicio parteneră.

— Cine zice ceva despre vreo parteneră? Eu vin solo, ca să am parte de câte melodii la flaut vreau eu.

Rico bate palma cu Junie, care râde.

— Comandăm o limuzină, mai zice Junie. O să ne facem apariţia în smochinguri *cool*, ca mafioţii. Nu poţi să lipseşti de la treaba asta.

El vorbeşte de limuzine şi smochinguri, iar eu mă gândesc la bani.

— Cât costă totul?

— Trebuie să sari doar cu vreo 200 de dolari, explică Rico.

— Vere, eu tre' să-i iau lui fiu-meu un scaun nou pentru maşină. Nu pot să arunc banii pe un bal.

— De-aia umbli cu adidaşii ăştia jegoşi în fiecare zi? mă întreabă Rico, iar Junie izbucneşte în râs.

Port aceiaşi Reebok pe care mi i-am cumpărat în vară. Pe vremuri, acum aş fi avut deja o pereche nouă.

Din când în când, mă întreb cât de diferite ar fi fost lucrurile dacă aş fi continuat să vând droguri. Aş avea pantofi noi, clar, şi aş putea să-i cumpăr lui Seven tot ce-i trebuie.

Nu pot să mă mai bag în aşa ceva. Dre n-ar fi vrut s-o fac. Ridic din umeri.

— Rico, am lucruri mai importante de rezolvat decât pantofii.

— Trebuie să începem să-ţi spunem Carter Bătrânul, zice Rico. Nu, retrag. Bunică-mea iese mai mult ca tine în oraş şi e mai tupeistă ca tine.

— Mă rog, bombăn eu.

Sună clopoţelul pentru prima oră. Mă ţin după Rico şi Junie pe coridor, în timp ce discută despre bal şi planurile lor. Parcă vorbesc într-o limbă pe care eu abia dacă o mai pot folosi. Cuvintele îmi sunt foarte familiare, dar pentru mine şi-au pierdut complet înţelesul.

Junie şi cu mine ne ducem la ora de istorie. Domnul Phillips scrie ceva pe tablă, în timp ce noi umplem sala de clasă.

— Sper că sunteţi pregătiţi pentru examenul de azi, zice, cu spatele la noi. Vreau să cred că aţi învăţat cum trebuie în vacanţă.

Rămân încremenit şi închid ochii.

N-am învăţat nimic. Am fost prea acaparat de faptul că mai aştept un copil.

Azi chiar că nu e o zi bună pentru mine.

Am ajuns să am trei examene şi eu nu am învăţat pentru niciunul dintre ele. Fix ce-mi trebuia, când şi-aşa am numai note proaste.

Mă las cu capul pe spătarul scaunului, e tare ca dracu'. Sunt în autobuz şi merg în centru să mă întâlnesc cu Lisa, la doctoriţa ei. M-a sunat vineri, mi-a spus că are programare azi, după ore, şi a zis că pot să vin şi eu. Până aici. Fata asta mă calcă pe nervi, omule. Domnul Wyatt mi-a dat voie să vin la muncă după ce se termină controlul medical, dar, bineînţeles, asta înseamnă că va trebui să stau până târziu. Nu am niciun moment de pauză.

Cabinetul doctoriţei Lisei e la etajul cinci al unui zgârie-nori. În holul central, lumea se plimbă încolo şi încoace, în costume şi cu genţi diplomat. Cu hanoracul meu, blugi şi ghiozdan, nu mă potrivesc deloc cu decorul. Urc în lift împreună cu o femeie albă şi o văd că îşi strânge poşeta mai aproape de corp, de parcă i-ar fi frică să nu i-o smulg din mână. Lumea e mai speriată de mine decât ar trebui să fie.

Cobor la etajul cinci şi mă iau după indicatoare, spre cabinetul medical. Asta clar nu e o clinică gratuită. Au o fântână din care susură apă şi din nişte difuzoare se aude muzică ambientală. Pe pereţi sunt tablouri scumpe.

Îi spun recepţionistei că am venit să mă întâlnesc cu cineva şi mă uit în zona de aşteptare. Lisa e undeva mai în spate, îmbrăcată cu un sacou bleumarin şi fustă plisată, uniforma pe care trebuie să o poarte la liceul Sf. Maria. Şi e încălţată cu o pereche de adidaşi Jordans. Completează nişte hârtii şi nu a observat că am ajuns.

Persoana de lângă ea, da.

Carlos mă fixează cu privirea. E bandajat la o mână, probabil de la pumnul pe care mi l-a tras.

Nu-l bag în seamă pe tâmpit şi mă aşez în partea cealaltă, lângă Lisa.

— N-am întârziat, nu?

— Nu, abia dacă...

Lisa ridică ochii şi rămâne cu gura căscată.

— Doamne, Maverick, ai un ochi învineţit?

— Nu-i nimic.

— Asta nu e chiar nim...

Apoi se uită la mâna lui Carlos. Pe urmă iar la mine. Oftează.

— Voi doi v-aţi bătut?

— Nu ne-am bătut, zice Carlos, frecându-şi nodurile degetelor. *Eu* l-am bătut măr.

Prostul ăsta a câştigat şi el o dată şi acum spune tâmpenii.

— Doar fiindcă te-am lăsat eu. N-o să se mai întâmple.

— Oh, dar sunt mai mult decât fericit să reluăm.

— Atunci, s-o facem!

— Hei, vă rog! zice Lisa. Nu începeţi!

— Bine, spune Carlos printre dinţi. Oricum, am tot dreptul să fiu enervat pentru că i-a distrus viaţa surioarei mele.

— Nu mi-a distrus viaţa şi n-a făcut copilul ăsta de unul singur. Am participat şi eu, mai mult decât bucuroasă. Maverick mi-a zis că n-are prezervativ şi eu am vrut totuşi să fac sex cu...

— Mulţumesc, nu vreau să aflu mai multe, zice Carlos, chircindu-se.

— Evident că vrei. Dacă tot ai de gând să fii furios pe el, fii furios şi pe mine!

— Sunt furios şi pe tine, crede-mă!

— Da, zice Lisa, şoptit. Mi-ai arătat-o foarte clar.

Ia staţi naibii puţin, ce i-a făcut ăsta? Mă jur că, dacă i-a zis răutăţi Lisei...

— Lisa Montgomery? strigă o asistentă.

Cunosc vocea asta. Ridic ochii şi e limpede, e vocea lui...

— Moe?

Prietena cea mai bună a mamei ţine deschisă uşa care duce spre cabinetele medicale. Mă vede şi se holbează la mine.

— Mav, ce cauţi aici?

Eu şi Carlos o urmăm pe Lisa şi ne apropiem de Moe.

— Lisa are o programare, zic.

Deja ştie de la mama cum stă treaba. Îi zâmbeşte discret Lisei.

— Mi s-a părut mie că recunosc numele. Ce faci, scumpo?

— Bine, cred. Gata, să termin cu consultaţia asta.

— Eşti pe mâini bune.

Moe se uită la Carlos şi ridică din sprâncene.

— Doar o singură persoană are voie în cabinet, cu pacienta.

— Ştiu, zice fratele Lisei, fixându-mă cu privirea. Vreau doar să-i reamintesc surorii mele că sunt aici, dacă are nevoie de mine.

Neeh, *mie* vrea să-mi reamintească.

— Mulţumesc, şopteşte Lisa şi intră pe lângă Moe.

— Aşteptare plăcută, *Carlton*, zic şi îl bat pe umăr.

Înainte ca el să-mi poată răspunde, Moe închide uşa în urma mea.

Ne conduce într-o cameră unde îi verifică Lisei greutatea şi tensiunea arterială. O altă asistentă îi ia sânge şi o trimite să urineze într-un borcănel. După aceea, Moe ne conduce într-un cabinet şi îi dă Lisei un halat.

— Trebuie să te îmbraci cu ăsta, zice. Deci să n-ai emoţii, e un simplu control. Mai mult o să-ţi pună întrebări doctoriţa Byrd.

— Bine, zice Lisa şi inspiră profund.

— O să avem grijă de tine cum trebuie. Altfel mă omoară Faye. Ce mai face maică-ta, Mav?

— E bine. Îşi revine după Ziua Recunoştinţei. Mă mir că n-ai trecut pe la noi.

— N-am vrut să provoc vreo problemă, zice Moe şi zâmbetul i se stinge puţin. Doctoriţa Byrd soseşte imediat.

Îşi ia clipboardul şi iese repede din cabinet.

Mă încrunt şi arăt cu degetul mare spre uşă.

— Ce-a fost asta? zic.

— Maverick... nimic, spune Lisa şi clatină din cap. Nu contează. Nu se cade să spun eu.

— Hm? Ce nu se cade să spui tu?

Lisa oftează.

— Încă nu te-ai prins, nu-i aşa?

Ştiu că, practic, mi s-au unit sprâncenele de mirare.

— Ce să mă prind?

Lisa zâmbeşte superior.

— De fapt, eşti drăgălaş când eşti confuz.

— A, pe bune? Credeam că sunt un rahat.

— Maverick, n-am zis niciodată asta. Tu ai presupus.

Îşi scoate blazerul şi, fratele meu, fata începe să se dezbrace în faţa mea. Nu mă plâng (nu-s vreun pervers), doar că mă ia prin surprindere.

— Tre’ să scoţi absolut totul de pe tine?

— Mda.

Jos tricoul, pe urmă şi sutienul şi eu am o privelişte minunată. Frate, chiar îmi place să văd chestiile alea două. Şi vreau să le ating uneori. Nu sunt pervers, jur.

Lisa şi se uită urât la mine.

— Nu te mai holba aşa, zice ea.

Mă uit pe pereţi.

— Vorbeşti de parcă nu le-am mai văzut până acum.

— N-ai decât să te duci în sala de aşteptare, lângă Carlos.

— Bine, bine! Nu mă uit.

— Bună idee, zice şi aud zgomot de fermoar.

Iau de pe masă o jucărie care arată ciudat. Are forma unui triunghi răsturnat, dar de fiecare parte sunt două chestii care ies din ea. Mânere? Nu ştiu. Partea din mijloc e roşu şi roz. Formează un fel de tunel în jos, spre o deschidere, cât să treacă o minge sau ceva.

— Ce fel de jucărie e asta? o întreb pe Lisa.

— Ăla e un uter, Maverick.

Îl pun jos al dracului de repede.

Lisa pufneşte în râs.

— E doar un mulaj, calmează-te! Acum poţi să te uiţi.

Hainele şi tenişii sunt grămadă pe scaunul de lângă mine, iar Lisa, în halat, e aşezată pe marginea mesei de examinare. Îşi leagănă picioarele.

— Carlos te-a aranjat bine, nu?

Aşa spune toată lumea. Bunica a vrut să cheme poliţia, să-l aresteze pentru ultraj. Nu a lăsat-o mama. A zis că o meritasem.

— Puţin, îi răspund.

Nu o să recunosc niciodată despre Carlos că are aşa merite.

— L-am lăsat eu să câştige. Merit tot ce mi-a dat.

— Oh, zice Lisa şi îşi coboară privirea. Mav, îmi pare rău pentru ce-am zis deunăzi.

— Nu tre’ să-ţi ceri scuze.

— Ba da, trebuie. Ţi-am tras câteva croşee nemeritate.
— E o trăsătură de familie, probabil.
— Mă bucur că poţi să glumeşti pe seama cotonogelii pe care ai primit-o, zice Lisa, dându-şi ochii peste cap.
— Hei, zic şi eu... Sincer? Şi mie îmi pare rău.
— N-ai minţit, chiar *sunt* o grămadă de lucruri pe care nu le ştiu când vine vorba de stradă.
— Nu e nimic rău în asta. Sunt unele chestii pe care şi eu mi-aş fi dorit să nu le ştiu. În fine, tu cum te simţi? Totul e OK la doamna Rosalie şi la şcoală?
— Greţurile de dimineaţă sunt naşpa. Ieri a fost mai bine, n-am vomitat decât de dimineaţă. Până acum, e bine şi azi. La doamna Rosalie e bine. La şcoală e... interesant.
— Adică?
— Mai devreme a trebuit să-i spun antrenorului că sunt însărcinată. La nici o oră după aia, m-au chemat la cancelarie. Mă aşteptau una dintre maici şi preotul.
— Ce voiau?
Lisa priveşte spre propriile picioare, pe care continuă să şi le legene.
— Voiau să discutăm despre mântuirea mea. Mi-au zis că am păcătuit când am făcut sex înainte de căsătorie şi când am încălcat jurământul purităţii. Au zis că trebuie să caut iertarea şi că, dacă fac avort, voi fi afurisită pe vecie.
Ce dracu'? Sunt o grămadă de chestii pe care nu le ştiu când vine vorba de Dumnezeu, dar mie îmi sună a tâmpenii.
— Tu crezi asta?
— Cred că Dumnezeu e mult mai milostiv decât sunt ei. Le-am spus că nu am de gând să avortez. Vor să dau copilul spre adopţie. Mi-au dat informaţii despre o agenţie catolică, cu care au colaborat în trecut.

Mai întâi, de ce se bagă ăştia chiar aşa în treburile ei? Iar apoi, de ce dracu' ar colabora o şcoală cu o agenţie de adopţii?

— Asta vrei să faci?

— Nu. Vreau să păstrez copilul. Şi lor le-am zis la fel. Mi-au ţinut o prelegere despre cum trebuie să mă mărit cu tine ca să nu nasc un copil în afara căsătoriei.

— Putem să mergem la primărie. E doar o formalitate.

— Poftim? zice şi îi cade faţa.

— Frate, glumesc, Lisa.

Altceva aveam eu în gând.

— Nu putem totuşi să fim iubit şi iubită?

Da, vreau să fim iar împreună. Am vrut-o din clipa când ne-am despărţit.

— Mav, ţi-am zis, doar pentru că există copilul ăsta nu înseamnă că suntem un cuplu.

— Nici eu nu spun că ăsta e motivul pentru care ar trebui să fim iar împreună, dar de ce n-am putea?

Îşi dă o şuviţă de păr după ureche.

— Mav, nu vreau să fiu cu un gangster.

— Dar îţi petreceai timpul cu mine şi cu fraţii. Nu văd de ce acum asta e aşa o problemă.

— Exact asta e problema, zice, şoptit. Tu nu *vezi* că e vreo problemă.

— Lisa...

Se aude un ciocănit în uşă şi în cabinet intră o negresă planturoasă, cu pistrui.

— Ei, salut! Sunt doctoriţa Byrd. Cum te simţi azi?

Staţi puţin! Recepţioneră de culoare, asistentă de culoare, doctoriţă de culoare. Toată lumea care lucrează aici e de culoare. Nu ştiam că aşa ceva e... „Posibil" nu este cuvântul potrivit. O să spun doar că nu ştiam.

Doctoriţa Byrd confirmă că Lisa e gravidă. O întreabă dacă vrea să păstreze sarcina. După ce Lisa îi spune că da,

doctoriţa Byrd trece la istoricul medical al Lisei şi al familiei. Vrea să îl ştie şi pe al meu. Îi spun că mama are astm şi că sora mezină a tatei a avut siclemie. A murit la 14 ani. I-am zis şi că Seven e alergic la pisici. Descoperisem asta când l-a ţinut mătuşa ’Nita la ea şi el a strănutat de fiecare dată când se apropia de el Bubbles, pisica ei.

Doctoriţa Byrd nu a tresărit la ideea că deja mai am un copil. Nu ne vorbeşte de sus şi nici nu strâmbă din nas că avem doar 17 ani. E foarte drăguţă şi înţelegătoare. Îi face Lisei ceva ce ea numeşte control pelvian şi să dea naiba dacă ştiam că ginecologii fac atâtea chestii. A intrat acolo, dacă înţelegi ce zic. Lisa îi povesteşte de şcoală şi de alte treburi, de parcă femeia aia nu e băgată toată în... chestia ei.

După examinare, doctoriţa Byrd ne îndeamnă să-i punem întrebări. Lisa a adus o listă. Pe bune, scoate din rucsac un blocnotes. Întreabă tot, de la „Trebuie să-mi schimb regimul alimentar?” la „Pot să fac sex când sunt însărcinată?”.

Întrebarea din urmă mi-a atras atenţia în mod special. Sunt surprins că a pus-o, asta e tot. Şi sunt de-a dreptul surprins când doctoriţa Byrd zice că da.

— Da’ n-o s-o vadă copilul? Ştiţi ce anume..., întreb şi ridic de mai multe ori din sprâncene.

Doctoriţa chicoteşte. Ştie ce vreau să spun.

— Copilul nu va vedea nimic. Mai ai şi alte întrebări, tinere? Ai fost aşa de tăcut, că aproape am şi uitat că eşti aici.

— E-n ordine. Consultaţia e pentru Lisa.

Doctoriţa îşi roteşte scaunul spre mine.

— Dar eşti şi tu aici, înseamnă că vrei să te implici. Ce-ai vrea să ştii?

— Ăăm..., fac, gândindu-mă cum să nu par tâmpit. Când o să ştim ce este? Când faceţi chestia aia video?

— Ecografia, spune doctoriţa Byrd. Nu putem stabili sexul copilului atât de devreme. Totuşi, vom face şi azi o ecografie.

— Chiar aşa? întreabă Lisa.

— Mda. Mă ajută să calculez când trebuie să naşti. S-ar putea să auzim nişte bătăi de inimă.

Reglează aparatura şi o ajută pe Lisa să se aşeze pe masa de examinare. Nu seamănă cu ecografiile de la televizor, altfel ar pune nişte gel pe abdomenul Lisei. Doctoriţa Byrd îi bagă un fel de baghetă în... chestia ei. Treburile astea ginecologice sunt o dementă.

— Şi dacă vedeţi ceva care nu e în ordine? întreabă Lisa.

— Ne concentrăm asupra problemei *dacă* se ajunge acolo, zice doctoriţa. Acum stai relaxată.

Mă duc lângă Lisa şi o iau de mână. Chiar mă lasă să o fac.

Ecranul ecografului seamănă cu un televizor care nu mai are semnal. Totul e negru cu alb şi cu purici. În mijloc e o parte care arată ca o gaură neagră şi în ea, ceva mic şi alb... o pată?

— Uite şi copilul nostru, zice doctoriţa.

Mijesc ochii.

— Chestia aia minusculă, ca o pată?

Lisa mă pocneşte cu dosul palmei peste piept.

— Nu e o pată! E o alună mică.

Doctoriţa Byrd râde.

— Înţeleg de ce spune el că e o pată. Dacă te uiţi mai atent, o să distingi capul şi mugurii membrelor.

Chiar pare că seamănă cu un cap micuţ; şi nişte chestii mici ies aproape de extremitatea cealaltă.

— Cred că le văd.

— Eu le văd, şopteşte Lisa. Şi partea aia care pulsează în mijloc?

— Aceea e inima, zice doctoriţa. Uneori nu se aude atât de devreme, aşa că nu ai de ce să te alarmezi. Dar hai să vedem dacă nu putem...

Roteşte un buton de pe ecograf şi camera se umple de un zgomot înăbuşit, *buum-buum-buum*. Am rămas fără cuvinte. Nu-mi vine în minte nimic suficient de bun.

Ochii Lisei strălucesc.

— E copilul meu. Adică embrionul meu.

— E embrionul tău, zice doctoriţa Byrd, zâmbind.

Mai târziu ne spune că Lisa trebuie să nască pe la mijlocul lui iulie. Până acum, totul arată bine. Doctoriţa printează o ecografie pentru Lisa şi una pentru mine şi scrie o reţetă cu vitamine pentru sarcină. Vrea să o consulte din nou pe Lisa peste o lună.

Lisa se îmbracă şi o conduc înapoi în sala de aşteptare şi la casierie. E prea captivată de ecografie ca să mai fie atentă încotro merge.

— Aluna mea mică, murmură ea.

Asigurarea mamei ei acoperă cea mai mare parte a consultaţiei. La cât de rea e doamna Montgomery, mă mir că n-a scos-o pe Lisa din asigurare. Nu mai rămâne decât ceva ce se cheamă coplată, pe care trebuie să o achităm.

Îmi dau rucsacul jos din spate şi caut portofelul.

— Cât e?

— 20 de dolari, zice negresa mai în vârstă, de la ghişeu.

Nu am decât o lamă de gumă. Domnul Wyatt m-a plătit săptămâna trecută. Am achitat factura la lumină, factura la apă şi i-am cumpărat nişte jucării lui Seven.

Trebuie să mai fi rămas ceva. Îmi scotocesc portofelul şi rucsacul peste tot. Lisa se uită la mine, la fel şi doamna de la ghişeu.

— Îmi cer scuze, şoptesc şi obrajii îmi ard. Ştiu că trebuie să...

— Mav, e în ordine, zice Lisa. Pot să plătesc eu.

— Neeh, mă descurc. Doar că trebuie să găsesc...

— Ce s-a întâmplat? întreabă Carlos.

Se putea să nu-şi bage el nasul?

— Nimic. Rezolv eu.

— Coplata e de 20 de dolari, îi explică Lisa. Mav vrea să plătească, dar...

Tipul mă împinge la o parte. Îşi scoate portofelul şi îi întinde doamnei 20 de dolari.

— E cineva aici care are prea mulţi copii pentru care să plătească.

Frate, dacă nu eram în cabinetul medical...

— Nu mai am decât un copil, prostule.

— Se pare că şi atât e prea mult. Mai exact, cum ai de gând să ai grijă de copilul surorii mele?

Îmi încleştez maxilarul.

— Nu e treaba ta.

— Cu alte cuvinte, nu ştii. Era de aşteptat. Haide, Lisa, te scot eu în oraş la masă, că gangsterul ăsta oricum nu e în stare. Nepoatei sau nepotului meu îi e foame, probabil.

Aştept ca Lisa să-mi ia apărarea. Ea se uită însă în pământ şi îşi dă o şuviţă după ureche.

— Vorbim mai încolo, zice.

Iese pe uşa cabinetului în urma fratelui ei şi eu rămân singur, cu o lamă de gumă de mestecat în mână.

Lisa se bazează pe mine, Seven se bazează pe mine, la fel şi copilul care va veni. E foarte clar că nu pot să fac mare lucru pentru niciunul dintre ei, cu cât câştig de la domnul Wyatt. Dacă nu pot să achit o coplată de 20 de dolari, sunt al dracului de sigur că nu pot să plătesc pentru scutece sau mâncare.

Modul în care Dre a vrut să trăiesc pur şi simplu nu merge.

Trebuie să intru din nou în afacerile cu droguri.

PARTEA A TREIA
VEGETAREA

DOUĂZECI

Pe mormântul lui Dre a început să crească iarbă proaspătă şi verde. E semn sigur că primăvara nu e departe şi este cel mai rău mod de a ne reaminti că viaţa merge mai departe şi fără el.

Dre e înmormântat destul de departe, spre capătul cimitirului, aşa că nu se aude deloc zgomotul maşinilor de pe autostradă. Mătuşa ’Nita şi unchiul Ray i-au făcut o piatră funerară foarte frumoasă. Pe ea sunt trecute numele, data naşterii şi data morţii şi mai scrie că a fost un fiu şi un tată iubit, ceea ce nu pare destul. Cu litere cursive, mai stă scris: *Şi noi l-am iubit, dar Dumnezeu l-a iubit mai mult*. Greu de crezut asta.

Stau pe iarbă, cu spatele la piatra de mormânt. E una dintre acele zile de februarie călduroase, când soarele e atât de strălucitor, că aproape te păcăleşte să crezi că nu mai ai nevoie de palton. Ursuleţi de pluş, flori şi cartonaşe împodobesc mormântul lui Dre. Aleg o bucată de hârtie glasată roz, în formă de inimă. Are desenate în creion nişte mici siluete. Probabil că sunt Andreanna şi tăticul ei.

E destul ca să mă facă să-mi dea lacrimile. Mă şterg la ochi.

— Dre, nu e *cool*. N-ar trebui să plâng. A trecut ceva vreme de când n-am mai venit, hm? Iartă-mă, vere. A fost o nebunie. Fac pariu că tu eşti prea ocupat să te ţii cu ’Pac şi cu Bunicul, ca să bagi de seamă. Da’ înainte să te iei de mine, să ştii că... neeh, n-am chiulit de la şcoală azi. Ne-a dat liber. Profii au nu ş’ ce rahat de pregătire. Şi mi-am zis să trec să te salut.

Îmi sprijin capul de piatra funerară.

— Dre, pe străzi e foarte naşpa. Ştii că Shawn a fost arestat acum vreo două luni. Se zvoneşte că poliţaii au identificat pistolul lui ca fiind arma unei crime. S-ar putea să nu mai iasă niciodată. Acum P-Nut s-a autoproclamat rege, adaug eu şi clatin din cap. Idiotul ăla habar n-are să conducă. El şi câţiva dintre fraţii mari se ceartă tot timpul. E atâta scandal şi dezbinare, vere! Eu, King, Rico şi Junie am hotărât că tre’ să ne purtăm singuri de grijă. Şi ne îngrijim şi de ăia mai mici. Ştiu că şi tu ai fi vrut să facem asta.

Apoi îi mărturisesc:

— Mda, ne-am tras pe şest o treabă separată cu droguri, doar a noastră. Refuz să lucrez pentru idiotul ăla de P-Nut. La mine e o chestie temporară, Dre, jur. După ce-mi găsesc o slujbă normală şi mă pun pe picioare, am terminat-o cu drogurile.

Mi-l imaginez cum strâmbă din gură, ceva de genul: *Daaa, cum să nu*.

— Vorbesc serios, omule. Oricum, nu vând mult. Doar cât să fiu sigur că am ce-mi trebuie. Dacă aş avea prea mulţi bani, mama ar deveni bănuitoare. Câteva sute în plus pe săptămână pot să le ascund uşor de ea.

Îmi plimb mâna prin iarbă.

— Al naibii de bună iarbă creşte deasupra ta. Seamănă cu iarba de câmp. Chestia asta e chiar uşor de întreţinut. Domnul Wyatt zice că e „extraordinar de fină”. Frate, uneori vorbeşte despre plante ca şi cum ar fi femei. Tot mai lucrez la el. Mă ajută să nu se prindă mama că vând iarbă. Şi-aşa stă cu ochii pe mine să-mi termin şcoala.

După cum îl cunosc eu pe Dre, ar zice, *Aşa de* proaste *sunt notele tale?*

— Mda, nu pot să mint. E greu să răzbesc cu toate, cu notele şi tot restul. Pariez că va trebui să merg la cursurile de vară. Deja mi-e groază. Dar dă-mi voie să nu mă gândesc la asta. Tre’ să te pun la curent cu noutăţile. Ai tăi şi Keisha sunt bine. Încearcă să se obişnuiască, de la o zi la alta. E formidabil cât de repede creşte Andreanna. Săptămâna trecută, ea şi Keisha au fost pe la noi. Andreanna a vrut să-l vadă pe „Sevy” al ei. Mama zice că şi tu te purtai la fel cu mine.

Au început să-mi tremure buzele şi ochii mă ustură.

— Rahat!

Îmi trag tricoul peste gură, dar după o clipă deja încep să plâng.

— Rahat, rahat, rahat!

Domnul Wyatt spune că durerea te loveşte în valuri. Uneori mă duce în larg şi mă trage la fund. Nu e de mirare că îmi e greu să respir în timp ce plâng.

Ăsta e momentul în care Dre m-ar prinde de ceafă şi ar zice: *E-n ordine, vere*.

— Nu, nu e. Nu e drept, Dre. Să nu-mi spui căcaturi de genul „Viaţa nu e dreaptă”. Nu le înghit.

Cine zice că nu-i aşa? ar întreba Dre.

— Eu zic, fraiere!

Râd uşor şi îmi şterg obrajii cu braţul.

— Mi-e aşa de dor de tine! Nu am cu cine să stau de vorbă şi nici cu cine să-mi petrec timpul. Rico şi Junie

parcă sunt de pe altă planetă. Iar cu King... cred că ai putea spune că am o relaţie de muncă. De când a luat-o pe Iesha la el fără să-mi spună..., zic eu dând din cap. Nu mai suntem aşa pe bune, ca înainte. Ar trebui să mă obişnuiesc să-i pierd pe cei dragi. Tata, tu, Lisa, King. E o listă al dracului de lungă.

Încerc să râd de propria-mi glumă. Nu pot.

Îmi dreg glasul.

— Bun, vorbeam despre familie. Să vedem... Bunica e bine. Nimic n-o domoleşte pe femeia asta. Mama e bine. Munceşte tot timpul, ca de obicei. Tata e şi el bine, presupun. N-am vorbit cine ştie ce cu el după figura pe care mi-a făcut-o când am fost la el în vizită. Dre, n-ar fi trebuit să fie aşa de rău cu mine. E ultimul om care ar trebui s-o facă pe tatăl, ştii ce zic?

Nee, nu ştiu, ar răspunde Dre, probabil.

— Mă rog, frate. N-am nevoie de un tată. Sunt *eu* tată. Aş vrea să-l poţi vedea pe Seven. A crescut aşa de mult! Iesha vine să-l vadă în fiecare duminică, dar chestiile de zi cu zi sunt toate în seama mea şi asta înseamnă copleşitor de mult. Mă sperie de moarte că o să mai am încă un copil.

Smulg un fir de iarbă şi mi-l trec printre degete.

— Sarcina Lisei merge foarte bine. În curând vom afla şi sexul copilului. Dacă e băiat, îi dăm numele tău, Andre Amar. O să-i spunem totul despre tine, mai ales cum te băteam la baschet.

Aproape că îl aud pe Dre râzând şi zicând: *Mincinosule ticălos!*

— Nu-ţi face griji, probabil că Lisa va restabili adevărul. Lisa şi cu mine suntem doar amici. Zice că nu avem nicio şansă atâta vreme cât eu am treabă cu strada. Mda, mă rog, o să vedem noi. Am o surpriză pentru ea weekendul ăsta, de Sfântul Valentin, care cred că o va face să se

răzgândească. O duc la Markham să facem un tur al campusului universitar. Tre' să-mi dea o şansă după faza asta, nu?

Mă uit la ceas.

— Apropo de Lisa, aş face bine să o tai. Azi a fost la şcoală şi-mi place să o conduc înapoi în Garden cu autobuzul. O să trec pe la tine mai încolo. Salută-l pe bunicul din partea mea.

Ciocnesc pumnul de piatra funerară a lui Dre.

— Te iubesc, frate.

Partea cea mai grea e să-l las acolo. Viaţa mea merge mai departe şi el e doar ceva peste care creşte iarba.

Fără vreun motiv clar, bag firul de iarbă în buzunar.

Elevii ies în grupuri de la liceul Sfânta Maria şi inundă trotuarele. Mă postez lângă un telefon public de la capătul străzii. Probabil, pare că o aştept pe Lisa, dar clienţii mei ştiu schema.

Uită ce ai mai tot auzit; toxicomanii nu locuiesc doar în cartier. Eu le vând mai ales unora care nu sunt din Garden – studenţi de colegiu, albi, care se prăjesc pentru că vor să încerce ceva nou, oameni de afaceri din centru, care vor câte un weekend „sălbatic", puştii ăştia bogaţi de la Sfânta Maria, care-şi cheltuiesc toată alocaţia ca să se drogheze. Am un client, Jack, tipul are doi copii, nevastă şi e student la Drept. La *Drept*. Adică ştie mai bine decât oricine că iarba e ilegală. Cu toate astea, vine la fiecare două săptămâni în Garden după ceva verdeaţă. O dată a venit cu puştiul cel mic, Simon, care dormea pe bancheta SUV-ului, în scaunul de maşină. Nu e genul de tip de la care lumea s-ar aştepta să cumpere iarbă.

Mă cam scoate din sărite că viaţa e aşa cum e. De exemplu, eu... încerc să fac bani ca să nu ne taie curentul acasă la mama. În timpul ăsta, un puşti bogat poate să mă caute mâine, gata să cheltuiască mai multe sute, pentru o

„experienţă”. Nu se gândeşte niciodată ce înseamnă banii ăia pentru cineva ca mine. Pe urmă, cine tre’ să se păzească de poliţie? Nu el. Neeh, eu sunt cel care trebuie să se uite peste umăr 24 de ore din 24, zi de zi.

Am învăţat să fiu foarte ingenios cu marfa, ca să nu mă prindă. De exemplu, tipii ăştia, doi portoricani de la şcoală de la Lisa, vin spre mine. Batem palma şi atunci îmi strecoară banii. Vorbim un minut, două, în caz că ne urmăreşte cineva. Batem iar palma şi le strecor punguţele cu iarbă, doza lor obişnuită. Ei îşi văd mai departe de drum şi asta a fost tot.

Acum se apropie de mine Aaron, un băiat alb. Are părul castaniu şi drept, care aproape că îi intră în ochi. Arată fix ca un tip dintr-o trupă de băieţi care fac muzică. Hei, ca să se ştie, singurul motiv pentru care ştiu cum arată nişte din ăştia e că Lisa adoră *NSYNC. Stă prea mult pe lângă copiii ăştia din şcolile particulare.

Aaron se scarpină la nas, semn că vrea ceva prafuri. Pe urmă bate palma cu mine şi îmi pasează banii.

— Mav, omule.

Mă prefac şi eu că mă scarpin pe frunte, ca să văd ce am în palmă. Da, e suficient. Strecor mâna în buzunarul din faţă şi pipăi după un pliculeţ.

— Ce mai faci, A?

— Mă relaxez. Frumoase încălţări, frate!

— Mersi. Le-am luat de la mall.

— Nu, frate, zice A, eu îţi mulţumesc pentru că mi-ai alimentat petrecerea de săptămâna trecută. A fost o demenţă!

Nu ştiu care-i treaba cu puştii ăştia albi şi cocaina. Păi, dacă ei cumpără, eu vând.

— Nicio problemă, omule. Tu vii mereu cu parale la greu.

— Merită să ai bunici bogaţi. Ăia au fost bani pe care mi i-au dat aşa... de buzunar.

— Mamăăăăă, nu mă adoptă şi pe mine?

— Sunt al dracului de rasişti. N-ai vrea aşa ceva şi nici ei nu te-ar vrea pe tine.

Fir-ar să fie! Măcar e sincer.

— Ne vedem mai încolo, frate, zice şi ridică braţul să batem palma.

Moment în care îi strecor cocaina. Bani făcuţi uşor.

Puştiul se îndepărtează exact când Lisa iese pe uşile şcolii. Zâmbesc... până când o văd că râde şi vorbeşte cu Connor Plicticosu'.

Ce naiba? Stau bot în bot. Lisa îl ţine de braţ şi el îi duce rucsacul. Jur că se simt în lumea lor, practic.

Lisa îşi pune rucsacul şi Connor o ajută.

— Connor, ţi-l aminteşti pe prietenul meu Maverick. Maverick, el e Connor.

Eu sunt prietenul ei. El e doar „Connor". Nu se poate să aibă o relaţie cu tipul ăsta. Nu se poate.

Connor ridică scurt din bărbie.

— Ce faci?

Stai puţin, băiatul ăsta alb cunoaşte gestul?

— Care-i faza? zic şi ridic şi eu bărbia.

— Oricum, zice Lisa şi se întoarce spre el, de parcă eu i-aş fi întrerupt. Promiţi să faci rost de CD-ul ăla cu TLC în ziua când iese? Ştiu sigur că o să fie bombă.

— Bineînţeles. Dacă suntem amândoi de acord că nu sunt un novice.

— În mod clar nu eşti, zice Lisa şi chicoteşte.

Connor îi zâmbeşte şi ea îi răspunde la fel. Eu nici nu mai exist.

— Ah! Era să uit, spune Connor, dându-şi jos rucsacul de pe umăr şi scotocind în el.

Scoate un ursuleţ de pluş maro şi i-l întinde Lisei.

— L-am luat pentru copilul tău.

— Vaaaaiii! exclamă ea şi strânge jucăria la piept. Ce drăguţ e! Mulţumesc, Connor!

— Ai cumpărat o jucărie pentru copilul *nostru*?

Rostesc apăsat cuvântul „nostru”.

— Nu e cam devreme? adaug.

— Ce pot să spun? Îmi plac copiii, zice Connor şi se uită urât la mine. Şi ştiu să mă port cu ei.

Heeeei, practic, prostu-ăsta mi-a zis că o să încerce să-mi crească el copilul.

— Ne vedem mai încolo, mai spune şi o sărută pe Lisa pe obraz.

— Pe curând, zice şi ea şi se uită în urma lui, zâmbind.

— Să nu-mi spui că te vezi cu ratatu-ăla? zic şi arăt înapoi spre Connor.

— Uau, sunt bine, deşi mi-a fost greaţă toată ziua din cauza copilului tău. Mulţumesc de întrebare. Tu ce mai faci?

— Zău, Lisa. Nu se poate să-ţi placă de tipu-ăla. Ce vezi la el?

— Unu la mână, nu e în nicio bandă. Doi, face ceva cu viaţa lui. Trei...

— E un răsuflat amărât.

Lisa strânge din buze.

— Părerea ta. Oricum, nu e treaba ta. Tu şi cu mine suntem doar amici, ai uitat?

— Ştiu.

Încerc să par *cool*. Nu pot să o las să creadă că fac prea mult caz de asta.

— Dar ar trebui să ştiu cine stă în preajma copilului meu, nu?

O ating pe burtă. Nu pare că a crescut, nu se vede în canadiana pufoasă pe care o poartă. Apropo, el cum mai e azi?

— *Ea* face bine.

— Nţ, *el*. Fac pariu cu tine că e băiat.
— Pariez pe 10 dolari şi o porţie de coaste de la Reuben’s că e fată, zice Lisa.
— O porţie de coaste?
— Da! Plus cartofi prăjiţi şi sos dublu.
— Eşti aşa de lacomă, fir-ar să fie! Bine. Pariu!
Ridic mâna cu palma deschisă. Lisa bate palma.
— Ai putea să-mi dai de pe acum coastele-alea, frate.
Zâmbesc şi o luăm spre staţia de autobuz.
— Ţi-e foame, nu?
— Daaa. La prânz ne-au dat nişte carne pané nasoală şi piuré de cartofi. OK, sigur că le-am mâncat, dar copilul tău voia carne la grătar.
— Copilul meu? Nu e al nostru?
— Când se poartă aşa, e *fata* ta.
— Eşti la fel ca mama, zic, scuturând din cap. Când fac una nasoală, sunt fiul lui Adonis. Ce nebunie!
— Ştii, spune Lisa, ţinându-se cu mâinile de baretele rucsacului, chiar ar trebui să vorbeşti cu taică-tău.
— Las-o moartă, Lisa! mormăi eu.
— Nu. Îl iubeşti pe taică-tău şi el te iubeşte. Habar n-ai cât aş da să mă sune pe mine mama, să vadă ce mai fac!
Ne aşezăm pe banca din staţie.
— Mi-a zis că sunt prost că te-am lăsat însărcinată.
— Să facem sex neprotejat a fost o prostie, zice Lisa. Amândoi am recunoscut asta. De ce e aşa diferit când o spune el?
Pentru că el e ultimul care ar avea dreptul să mă judece.
— Cum a fost azi la şcoală? o întreb.
— Uau, acum evităm subiectul? OK, bine. Te las să divaghezi. La şcoală a fost bine. Am aflat că am luat 10 la testul de la matematică, de săptămâna trecută. Bum!
— Măiculiţăăă! Ce tare e fata asta!

Ciocnim pumnii.

— Aşa sunt eu, spune Lisa şi-şi desface o acadea, e dependentă de ele. Ţie cum ţi-a mers azi? Ce noroc pe tine că eşti la o şcoală publică!

Râd.

— A fost OK. Am mai furat niţel somn. Mă ştii, doar. Sunt mereu obosit. Pe urmă am trecut pe la Dre. Tu şi Connor aţi fost toată ziua împreună?

Ce dracu', sigur că am revenit la chestia asta.

Zâmbind, îşi scoate din rucsac CD-playerul portabil şi căştile. Căştile şi le pune la şcoală ca să nu audă bârfele şi şuşotelile. De care fetele însărcinate au parte din belşug.

— O să ascult puţină muzică şi o să-mi odihnesc ochii. Anunţă-mă când vine autobuzul.

Îşi bagă căştile în urechi. Nu-mi răspunde la întrebare.

Chestia asta cu Lisa şi Connor mă macină rău.

Jur, fac tot ce e de făcut ca s-o câştig înapoi. De exemplu, când ajungem în Garden îi cumpăr o porţie de coaste la Reuben, pentru că de asta are poftă. Vin în fiecare zi să văd ce face, o conduc acasă de la şcoală, îi dau bani, îi cumpăr chestii care să o ajute să treacă peste toate neplăcerile şi durerile pe care le presupune o sarcină. Sunt un iubit bun, fără să fiu iubitul ei. Şi acum, băiatul ăsta alb se dă la ea, îi face cadou un ursuleţ de pluş şi ea îi zâmbeşte întruna?

Nu am cum să câştig.

O conduc pe Lisa de la Reuben's până la doamna Rosalie. Jură că poate să meargă fără mine până acasă, dar străzile sunt prea periculoase ca să umble de una singură. Acum câteva zile, un glonţ a nimerit o fetiţă, din cauza unei încăierări pornite de P-Nut cu Garden Disciples.

Acasă la doamna Rosalie, pe aleea de maşini, e parcat Oldsmobile-ul gazdei, iar în spatele său, o Honda roşie.

— Tammy are maşină nouă? o întreb eu pe Lisa.

— Nu, zice, uşor încruntată. Nu ştiu cine e.

O urmez pe verandă şi îi deschid uşa.

— Bren! exclamă surprinsă.

Sora mai mare a lui Tammy sare de pe canapea şi o întâmpină pe Lisa cu o îmbrăţişare puternică.

— Leelee!

— Doamne, încetează să-mi mai spui aşa, se vaită Lisa.

— Niciodată!

Brenda o reţine pe Lisa în faţa ei, să o vadă mai bine.

— Nu-mi pasă că faci un copil. Tu eşti Leelee şi Tam o să fie întotdeauna Teetee.

Lisa îşi dă ochii pe spate.

— Ce cauţi aici?

— Mama m-a tot bârâit la cap să i-l aduc pe Khalil să-l vadă.

— Chiar aşa, zice doamna Rosalie, care leagănă un băieţel în fotoliu, în timp ce Tammy zornăie o jucărie deasupra lui.

Lisa îmi spusese că Bren a născut acum o lună.

Brusc, Lisei nu îi mai pasă de nimic altceva decât de bebeluş.

— Oooh! Bună, Khalil! Bren, îţi seamănă leit.

— Crezi? Mie mi se pare că e bucăţică ruptă din Jerome. Bună, Mav.

Pun mâncarea Lisei pe măsuţa de cafea.

— Ce mai faci? Nu te-am văzut de nu ştiu când.

— Eu şi tatăl lui Khalil ne-am mutat din oraş, dar o să ne întoarcem, să fim aproape de mama şi de Tam. Sperăm să ne găsim un apartament, săptămâna asta.

— Super, îi zic.

Singurele lucruri pe care Brenda şi Tammy îl au în comun sunt gropiţele şi ochii căprui. Tammy e liniştită. Bren? N-ai să vezi. E sufletul petrecerii, chiar şi când nu e vreo petrecere. Ultima dată auzisem despre ea că a rămas

însărcinată cu un tip şi că s-a mutat cu el. Lisa zicea că Tammy şi doamna Rosalie nu îl plac, dar că Bren o să facă ce vrea ea.

— Nu vrei să stai în fosta ta cameră, cât vă căutaţi o locuinţă? întreabă Lisa.

— Nţ. Stăm la motel. Nu vreau să se bage mama în treburile mele.

— Cineva trebuie s-o facă, bombăne doamna Rosalie.

— Mamă, geme Brenda.

— Gata, nu mai zic nimic.

Doamna Rosalie i-l dă Brendei pe Khalil.

— Mă duc să scot din congelator cotletele alea de porc. Unii m-au implorat să le fac de mâncare, în ciuda faptului că mă bag în treburile lor.

— Şi eu te iubesc, zice Bren şi se uită la Khalil. Bunica ştie că oricum ar fi gătit pentru mine. Nu ştiu de ce face figuri.

— Staţi puţin, doamnă Rosalie, zic şi bag mâna în buzunar, număr câteva sute de dolari şi i le întind. Un mic ajutor pentru dumneavoastră. Vă mulţumesc pentru tot ce faceţi pentru Lisa.

— N-am nevoie de banii tăi, băiete. Ne descurcăm.

— Atunci, puneţi-i deoparte pentru zile negre.

Doamna Rosalie îşi dă ochii peste cap, dar îşi bagă banii în tricou. E la fel cu bunica, îşi ţine banii în sutien.

— Mmm-hmm. O să-i pun bine pentru *Lisa*.

— Faceţi ce vreţi cu ei.

Doamna Rosalie dă din cap spre mine şi pleacă în bucătărie.

Lisa mă fixează cu privirea, încruntată.

— Ai o grămadă de bani în ultimul timp, e clar.

— Ei, ştii şi tu. Mi-am luat mai multe joburi prin cartier.

— Dă-i bătaie atunci, Maverick, zice Brenda. Nu-i nimic rău când un bărbat se luptă să aibă grijă de-ai lui. Aşa face şi iubi al meu.

— Probabil, spune Lisa, muşcându-şi buza. Pot să-l iau în braţe pe Khalil?

— Sigur.

Lisa se aşază în locul doamnei Rosalie, în fotoliu, şi Brenda i-l pune cu grijă în braţe pe Khalil. Eu mă aşez pe braţul fotoliului. Am uitat că nou-născuţii sunt atât de mici – nu l-am avut pe Seven cu mine decât atunci când avea trei luni. Khalil e cât o păpuşă de mic. Pare să se uite la noi sau la lustră, nu ştiu. Se întinde şi scoate nişte mici gângureli.

— Are ceva? întreb.

— Nu, zice Brenda. Probabil că va trebui să-l schimb cât de repede.

— Să nu faci caca pe mine, îi zice Lisa, prostindu-se. Nu, domnule, să nu faci aşa ceva.

— Baftă! îi urează Tammy. Pe mine m-a onorat mai devreme.

Hei, mă bucur că nu sunt eu în locul lor. Îmi trec uşor degetul peste părul negru şi neted al lui Khalil. Îi acoperă tot capul.

— Frate, o să avem şi noi unul la fel peste câteva luni.

— Sunteţi pregătiţi? ne întreabă Brenda.

— Nu, răspundem la unison Lisa şi cu mine.

Brenda şi Tammy râd.

— E aşa de mic şi de fragil, spune Lisa. Nu ţi-e teamă că o să-i faci rău?

— Pe bune! zic şi eu.

Cu Seven umblu în toate felurile şi nu are nimic. Pe Khalil îmi e teamă să-l ţin în braţe.

— La început mi-a fost, răspunde Brenda, chicotind. Dar nu e chiar aşa de fragil pe cât pare. Nici copilul vostru n-o să fie, serios vă spun. Ştiţi deja ce aveţi?

— Maverick crede că e băiat, zice Lisa. Eu *ştiu* că e fată.

Poate să mă slăbească cu treaba asta.

— Andre Amar nu e deloc fată.

— Frate, i-ai ales deja numele? mă întreabă Tammy.

— Numai dacă e băiat, intervine Lisa. Era logic să-i dăm copilului numele lui Dre. Vrem să găsim un nume şi dacă e fată.

— Condoleanţe pentru vărul tău, Mav, spune Brenda. A fost un tip foarte de treabă.

Au trecut atâtea luni şi compasiunea încă mă doare.

— Mulţumesc. L-ai cunoscut?

— Da. Jerome era unul dintre clienţii lui. Şi el era unul dintre clienţii lui Jerome.

În capătul holului se deschide o uşă şi cineva cască zgomotos.

— Frate-meu! zice. Chiar aveam nevoie de un somn după cât am condus.

Vocea asta răguşită îmi e cunoscută.

În living apare Red combinatorul, întinzându-se şi căscând.

— Tam, mersi că m-ai lăsat să aţipesc la tine în cameră.

— Mmm-hmm, zice Tammy şi se uită la el crispată, de parcă miroase a ceva naşpa.

Stai aşa. *Red* e iubitul Brendei?

Tipul se duce la ea şi o sărută pe gură.

— Aşa bine am dormit, că acum sunt gata de orice, zice şi ridică din sprâncene spre Brenda.

— Jerome, chicoteşte ea, poartă-te cuviincios.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că părinţii lui nu l-au botezat Red. Uneori afli adevăratul nume al unora de prin Garden doar când te duci la înmormântarea lor şi vezi ferparul. Red ne observă, pe mine şi Lisa, pe fotoliu.

— Scuze. Hei, salut!

— Bună, Red, zice Lisa, sec.

— Ce faci, Mav? Cum o mai duci?

— Mă relaxez. Nu te-am văzut de mult.

— A, da. Sunt mereu în mişcare. Tre’ să scot bani, după câtă pagubă mi-aţi făcut, tu şi amicul tău, când mi-aţi dărâmat şandramaua.

Râde, dar sună forţat. Încă mai e supărat.

— Mi-ai dat adidaşii ăia *fake*. Trebuia să te facem să pricepi că nu ţine.

— Norocul vostru că sunt iertător din fire.

Se apropie de fotoliu.

— Ce face puiul lui tati?

Îl ridică pe Khalil din braţele Lisei şi atunci îl văd – un ceas de aur cu diamante, care îi sclipeşte la încheietura mâinii. Pe cadran are o zgârietură, de când a căzut pe jos, în timpul unei bătăi cu pistoalele de apă.

De unde ştiu? Pentru că e ceasul lui Dre. Cel furat în seara când a fost ucis.

DOUĂZECI ŞI UNU

Nu mai văd altceva decât ceasul lui Dre.

Nu fac pe nebunul, ştiu bine ceasul lui Dre. Întotdeauna mi-am dorit ca bunicul să mi-l fi dat mie. Eu nu am de la el decât o pălărie cu boruri largi, pentru că eram cel mai mic. Dre îmi scotea pe nas chestia asta, ca un frate mai mare şi enervant ce era.

Purta ceasul tot timpul şi peste tot. Ce dracu’ caută acum la mâna lui Red?

Ochii lui îmi urmăresc privirea fixată pe ceas. Se dă un pas înapoi.

— Ăăm, iubito, cred că e nevoie să-i schimbi scutecul lui Khalil.

Brenda vine şi îl ia pe Khalil şi zice că Red ar putea să schimbe chiar el scutecul. Red îi spune ceva Brendei în

timp ce se uită spre mine, dar ochii lui îmi evită privirea... e aproape nervos.

De ce e nervos?

Red îşi drege glasul.

— Vin imediat, scumpo.

Îmi revin. Brenda îl roagă pe Red să mai stea puţin. El e deja în drum spre uşă.

Mă ridic şi o iau după el, dar cineva mă prinde de mână.

— Mav!

Uitasem că e şi ea acolo.

— Ce este?

— Ai păţit ceva?

Tre' să mă duc după Red. Tre' să mă duc după Red.

— Nu, sunt OK.

— Eşti sigur?

Se aude o portieră trântită pe alee.

— Mda. Tre' să mă duc la muncă. Te sun mai târziu.

Îmi dă drumul şi ies grăbit din casă, dar e prea târziu. Red dispare în josul străzii.

Domnul Wyatt mă pune să lucrez la magazin azi. E probabil cea mai uşoară tură pe care am avut-o de când sunt la el. Pun în pungi cumpărăturile clienţilor, în timp ce el le marchează la casă. Simplu. Cu toate astea, sunt prea distras ca să o pot face.

Toată lumea din Garden ştie că Red e un ticălos dat dracului. De aceea are mereu marfă bună – o ia pe sub mână. Cu siguranţă, ar cumpăra un ceas furat, aşa că l-ar fi putut lua de la Ant.

Totuşi, avea o privire anume. Când a observat că mă zgâiesc la ceas, omu' a devenit de-a dreptul nervos. Oare s-ar agita pentru un furt...

— La naiba, băiete! se răţoieşte domnul Wyatt. Fii atent la ce faci!

Rahat! Am scăpat din mână un cofraj cu ouă. Gălbenuşurile şi albuşurile se preling acum pe lângă adidaşii mei.

Doamna Rooks, una dintre vecinele noastre, îşi pune mâna în şold.

— Ei, şi eu cum naiba mai fac acum tort Red Velvet, dacă toate ouăle sunt pe jos?

— Îmi cer scuze, Elaine, zice domnul Wyatt. Maverick, du-te şi adu-i două cofraje. Ţi le scad din salariu. Să te înveţi minte, să fii mai atent. Şi pe urmă să cureţi mizeria de aici.

Singurul lucru pe care îl urăsc la jobul ăsta e să am de-a face cu gura lui spurcată. În fiecare zi trebuie să-mi muşc limba ca să tac.

Iau două cofraje de ouă pentru doamna Rooks, care îşi scoate ochelarii şi examinează fiecare ou în parte, de parcă n-ar avea încredere în mine că i-am adus dintre cele bune. Presupun că sunt în ordine, pentru că mă lasă să i le pun în pungă.

Domnul Wyatt aşteaptă până termin de curăţat pardoseala şi adidaşii mei, ca să-mi spună:

— Unde Dumnezeu ţi-e mintea? De când ai venit azi, parcă eşti picat din lună.

— Îmi cer scuze, domnule Wyatt. Am o zi proastă.

— Dacă o ţii tot aşa, zice şi îşi încrucişează braţele la piept, o să rămâi fără jumătate de salariu. Ce e mai important în clipa asta decât slujba ta?

Aş fi nebun să-i suflu vreo vorbă despre treaba cu Red.

— Ştiţi cum e viaţa mea, domnule Wyatt. Am o grămadă pe cap.

Domnul Wyatt oftează adânc.

— Da, cred că pot să te înţeleg. Fiule, trebuie să nu scapi din vedere ce e important. Fă lucrurile pe rând, până când îţi atingi obiectivele.

— Obiectivele?

— Da, obiectivele. Nu ai aşa ceva?

— Păi, vreau să-mi cumpăr o maşină nouă, cât de curând. A, şi un cărucior din alea duble, ca să-l pot folosi pentru Seven şi bebeluş.

— Fiule, asta e o listă cu ce ai de rezolvat. Eu vorbesc despre realizări adevărate. Ce vrei tu să faci cu viaţa ta?

Mă uit la el. Nimeni nu m-a întrebat asta niciodată.

Bine, sigur, când eram mic, profesorii mă întrebau ce vreau să mă fac când o să fiu mare. Le ziceam chestii de genul astronaut, doctor ori veterinar. La un moment dat însă, am încetat să-mi mai imaginez că voi fi aşa ceva. Pe aici, pe la noi, nu sunt astronauţi, doctori ori veterinari. Toţi cei pe care îi cunosc încearcă doar să supravieţuiască şi asta e tot ce vreau şi eu să fac.

Ridic din umeri drept răspuns şi domnul Wyatt îşi încreţeşte fruntea.

— Nu ai niciun fel de visuri?

— Cu visuri nu poţi să cumperi scutece.

— Poate că nu imediat, dar, până la urmă, poţi. Când erai copil, ce voiai să te faci?

— Zău, domnule Wyatt. E o aiureală.

— Fă-mi pe plac o secundă. Ce voiai să te faci?

— Voiam să fiu ca tata, spun şi îmi bag mâinile în buzunare.

— Şi de-asta ai intrat în banda aia?

— Nu, asta e pentru protecţia mea, domnule Wyatt. Strada poate să devină un loc foarte periculos. Ca să supravieţuieşti, tre’ să te declari ori gri ori verde.

— Nu cred aşa ceva. Mai sunt tineri pe-aici care nu sunt în nicio bandă. Nepotul meu nu e. Băiatul ăla al doamnei Montgomery, Carlos, n-a fost nici el. Şi acum, uită-te la ei. Jamal e la colegiul comunitar şi se pregăteşte să meargă la facultate, iar Carlos e şi el la colegiu.

Ăia doi... cel mai rău exemplu pe care putea să mi-l dea.

— Fără supărare, domnule Wyatt, dar nepotul dumneavoastră mi se pare un tocilar. În ce-l priveşte pe Carlos, pe el şi pe Lisa maică-sa i-a ţinut doar în casă. Sigur că n-au avut nevoie de protecţie. Oricum, eu sunt Li'l Don. Era de aşteptat să intru în bandă. Toată lumea se aştepta la asta.

— Pentru că aşchia nu sare departe de trunchi? Oricum, s-ar putea totuşi să ajungă mai departe de trunchi. Are nevoie doar de un mic bobârnac, pur şi simplu.

— Mda, vezi să nu!

Domnul Wyatt clatină din cap.

— Pe o ureche îţi intră, pe cealaltă îţi iese. Maverick, mai ai şi alte visuri?

Am avut unul când eram mic, despre care nu am spus nimănui. Ar fi părut aşa de stupid, dar era singurul lucru pe care îl voiam cu adevărat.

— Un Laker.

— Un baschetbalist de-ăia?

— Mda. Voiam să intru în echipă şi să-l conving pe Magic să revină şi să joace cu mine. Aveam să fim mai buni ca Bulls. Dar vezi să nu! Eu nu fac doi bani la baschet.

— Aici nu pot să te contrazic, spune domnul Wyatt. Te-am văzut jucând şi clar trebuie să-ţi muţi gândul. În ultima vreme, la ce-ai mai visat?

Ridic iar din umeri.

— Uneori mă gândesc că ar fi mişto să am o afacere ca a dumneavoastră. Nu tre' să dai socoteală nimănui. E marfă!

— Un întreprinzător. Asta se poate. La ce fel de afacere te-ai gândit?

— Poate un magazin de ţoale? Aş vinde pulovere, adidaşi, şepci, toate ţoalele de top. Sau un magazin de muzică. Lumea iubeşte muzica, iar CD-urile şi benzile n-o să dispară.

Mă uit la domnul Wyatt.

— Credeţi că ar merge?

— Cred, zice şi surâde. Poţi să pui pe picioare aşa ceva, dar trebuie să ai un plan.

— Ce fel de plan?

— Păi, întâi trebuie să-ţi iei diploma de liceu sau un atestat GED[5]. Eu am atestatul. Apoi, ţi-aş recomanda să urmezi nişte cursuri la un colegiu comunitar sau să mergi la o şcoală de meserii.

— Staţi aşa, de ce? Doar o să fiu propriul meu şef.

— Fiule, vei avea nevoie de un împrumut de afaceri, îmi explică domnul Wyatt. Te duci tu, un negru fără niciun fel de şcoală, la o bancă, şi o să te dea afară râzând. Pe urmă, să zicem că magazinul ajunge să se închidă sau nu produce destui bani. O să ai nevoie de altceva de care să te apuci. Planifică-ţi din timp asta şi ridică-ţi nivelul educaţiei.

— N-o să meargă, domnule Wyatt, zic şi clatin din cap. Abia dacă am timp de şcoală.

— Atunci, mult succes. S-ar putea să ajungi să vinzi chestii din portbagajul maşinii, ca escrocul ăla cu Impala.

Red. Pentru câteva minute, domnul Wyatt mă distrăsese de la subiectul care mă măcina.

— Ei, să ştii că mi-a venit o idee, zice. Mâine-dimineaţă aş fi avut de făcut câteva drumuri, dar, dacă plec acum, pot să le rezolv azi. Ce-ar fi să te ocupi tu de magazin cât lipsesc eu?

— Serios? zic, cu ochii cât cepele.

— Doar o oră, două. O să-ţi faci o idee despre cum ar fi să ţi se împlinească visul.

Dacă face asta, înseamnă că domnul Wyatt chiar crede în mine, pe bune! Mai rău, are încredere în mine, fără să

---

[5] În SUA şi în Canada, ansamblu de cinci examene care evaluează competenţele academice ale unui candidat, la nivel de liceu. (*N.t.*)

ştie că păstrez slujba asta doar ca să ţin afacerea cu droguri ascunsă de mama.

Domnul Wyatt îşi ia portofelul şi cheile din birou. Înainte să plece, îmi reaminteşte să verific bancnotele, să nu fie false, şi să stau cu ochii pe monitorul camerelor de securitate.

Privesc în jur. Pentru următoarele două ore, toate astea sunt ale mele. Nu e nimeni care să-mi spună ce să fac sau când să fac.

Asta e viaţă adevărată.

Pun mâna pe mătură. Domnul Wyatt zice că măturatul îi dă răgazul să mediteze, iar eu de asta am nevoie. Până azi, am fost sigur că Ant l-a ucis pe Dre. A zis că vărul meu merita să moară. Asta e ca şi când s-ar fi lăudat că l-a omorât. Dar dacă nu a făcut-o el?

Nu apuc să mă gândesc prea mult. În magazin apar doi mucoşi, de la complexul de locuinţe sociale. Iau chipsuri, prăjituri şi sucuri Little Hugs şi, ca să plătească, răstoarnă pe tejghea un ciorap plin cu monede. Îi pun să numere cu voce tare. Dosurile astea mici trebuie să ştie cum se numără banii.

Pe urmă apare doamna Pearl. Stă peste drum de mama Lisei. Cumpără o grămadă de frunze de nap şi, chiar dacă nu o întreb nimic, îmi spune că, dacă pui bicarbonat în oală, verdeţurile devin mai moi. Îi promit că voi ţine minte.

Când nu e nimeni în magazin, verific culoarele şi rafturile, să fiu sigur că totul e la locul lui. Clopoţelul de la uşă sună când intră un client nou şi atunci revin la casă. Îi marchez produsele, le pun în pungi şi el îşi vede de drum.

Sincer, nu mi se pare că muncesc. Prima oră trece foarte repede. Apoi ritmul se mai domoleşte puţin, aşa că iau detergentul de geamuri şi şterg uşa. Nu arată bine, cu toate urmele alea de degete.

În faţa magazinului parchează un SUV gri. Mă crispez.

Din el coboară P-Nut şi trei fraţi mari, toţi în haine gri şi negre. P-Nut are la gât două lanţuri pe care le-ai putea zări tocmai din capătul străzii. Tata obişnuia să spună că rahaturile astea care îţi iau ochii nu fac altceva decât să atragă o atenţie nedorită. E motivul pentru care Shawn nu ieşea în evidenţă, mai niciodată. P-Nut se poartă ca şi cum ar vrea ca toată lumea să îl vadă şi să ştie ce face el.

Sper că băgăciosul de domnul Lewis n-o să-l observe. Ştiu că i-ar plăcea să îi spună domnului Wyatt că pun ceva la cale.

Deschid uşa pentru P-Nut şi fraţi.

— Ce faceţi aici?

— Ia te uită! Bătrânul Wyatt l-a pus pe Li'l Don să şteargă uşile, zice P-Nut. Cine te crezi, Domnul Prosper?

Fraţii râd, aşa cum făceau şi la glumele lui Shawn. Diferenţa e că glumele lui Shawn aveau logică.

— E Mr. Proper, P-Nut, îi zic.

Mă concediază cu o fluturare din mână şi o ia printre rafturi, împreună cu fraţii.

— Proştii se împiedică mereu în chestii tehnice, zice. Băiete, tu vezi-ţi de pardoseli şi uşi.

Chestii tehnice?

Las-o baltă, nu contează. Idiotul de P-Nut e regele, până una-alta, şi ar trebui să ştie ceva despre chestia cu Red.

— P-Nut, trebuie să discut ceva cu tine.

— Offf, la dracu'! geme el, lângă raftul cu snackuri. Nu poate omu' să-şi potolească foamea mai întâi, fără să fie abordat pentru *operaţionalitivităţi*?

Pune un braţ plin cu snackuri pe tejghea şi îmi întinde o bancnotă de 100 de dolari.

— Ce vrei, Li'l Don? Să faci bine să-mi dai restul cum trebuie, că altfel îţi rup curu'.

Prostul ăsta are noroc că e regele, altfel l-aş plesni.

— P-Nut, nu primim bancnote mai mari de 50 de dolari.

— Ce fel de magazin e ăsta? zice P-Nut, îşi scoate portofelul şi trânteşte pe tejghea două bancnote de 50. Dar tot vreau restul.

— Bine, zic şi încep să marchez produsele.

Fraţii mari continuă să pună alte snackuri în grămadă.

P-Nut sare cu fundul pe tejghea, deschide o pungă cu Doritos şi începe să ronţăie.

— Ce vrei să discuţi cu mine, cur pipernicit şi de doi bani care eşti?

De dragul lui Dre, îmi înghit vorbele pe care aş fi vrut să i le spun pe bune.

— P-Nut, l-am văzut mai devreme pe Red, combinatorul, şi avea la mână ceasul lui Dre. Ăla care i-a fost furat atunci când a fost ucis.

— Şi?

Mi se strânge stomacul.

— Şi nu crezi că asta e o problemă? Ce caută la el ceasul vărului meu?

P-Nut îşi linge sarea de pe degete.

— Japiţa aia de Ant probabil că i l-a vândut. Mare scofală.

— Neeh, P-Nut. Dacă l-a omorât el pe Dre?

P-Nut izbucneşte în râs.

— Daaa, vezi să nu! Laşu-ăla de Red nu e un ucigaş. E slab, ca tine.

Fraţii râd.

— Nu sunt slab, zic, scrâşnind din dinţi.

— Asta e o minciună cât casa, ce mai! De vreo două luni încoace stai pitit în magazinul ăsta şi acasă la maică-ta, în timp ce noi, restul, ne câştigăm rangul pe stradă. Norocul tău că respect dorinţa lui Dre, să te ţinem departe de schema cu droguri, altfel te-aş pune la treabă.

— Uite ce-i, P-Nut. Chiar cred că ar trebui să-l verifici pe Red, pe bune. A devenit foarte nervos când a văzut că mă...

— Li’l Don, ai reuşit să mă calci pe nervi. Am zis că Red nu e un ucigaş. Vrei să mă faci să par tâmpit?

Nu ai nevoie de mine pentru asta.

— Nu, îi răspund.

— Atunci, nu mă mai contrazice! Mă face să cred că profiţi de *bunătăciunea* mea. Şi nu vrei să faci asta.

Fraţii mari se uită fix la mine şi mă simt ca o bucată de carne proaspătă în cuşca unui leu. Asta nu mai e banda lui Shawn, e a lui P-Nut, şi ştiu că i-ar plăcea să le ceară să mă bată măr.

Nu mai zic nimic. Le taxez produsele şi îi las să plece.

Pentru prima dată în viaţa mea, nu sunt sigur că pot să contez pe bandă. Se pare că nici Dre.

DOUĂZECI ŞI DOI

Azi-noapte nu am putut să dorm, cu gândul la Red.

Red.

Red.

Red.

A doua zi, la şcoală, acelaşi lucru – sunt în cancelarie şi mă gândesc la Red. Sunt unul dintre cei vreo 20 de elevi care aşteaptă să se vadă cu domnul Clayton, psihologul. Săptămâna asta, are întâlniri individuale cu toţi elevii de a douăsprezecea, să discutăm despre „viitorul” nostru. În cazul meu, e probabil vorba de şcoala de vară, la cum arată notele mele.

În momentul de faţă, nu-mi prea pasă. Mă simt aproape ameţit de toate gândurile contradictorii din capul meu.

Red purta la mână ceasul lui Dre.

Dar dacă nu era ceasul lui Dre şi doar semăna cu el?

De ce Red a devenit nervos când m-a văzut că mă uit fix la el?

E un nemernic, fără îndoială, dar, aşa cum a zis şi P-Nut, nu e genul care să ucidă.

A dispărut însă imediat după moartea lui Dre.

— Maverick Carter? strigă domnul Clayton.

Îl alung pe Red din minte, cel puţin deocamdată, şi mă duc la domnul Clayton. Mă întâmpină cu o strângere puternică de mână. Domnul Wyatt zice că poţi să afli o mulţime de lucruri despre un om, după felul cum îţi strânge mâna. Domnul Clayton nu se joacă. Asta ştiam deja. Chel şi lat în umeri, arată ca un Steve Austin negru, cunoscut în ring cu numele de Stone Cold. Pariez că ridică greutăţi mai mari decât mine.

— Mă bucur să te văd, domnule Carter. Îmi pare bine că ai trecut în sfârşit pe aici.

Ah, da. Uitasem că a vrut să discute cu mine după moartea lui Dre.

— Îmi cer scuze.

— Nicio problemă. Intră, ia loc.

Biroul lui e destul de *cool*. Pe pereţi sunt fotografii alb-negru cu toate personalităţile de culoare importante. Îi ştiu doar pe Malcolm X şi Huey Newton, fondatorul partidului Panterele Negre. Tata mi-a povestit despre ei. Dar la orele de istorie n-am auzit niciodată pomenindu-se de ei.

Mă aşez pe scaunul din faţa biroului domnului Clayton. El scoate un biblioraft din fişet şi vine lângă mine.

— Am auzit prin şcoală că, anul ăsta, viaţa ta s-a schimbat fundamental, zice.

Aştept *privirea aia*. Jur, când adulţii află că am doi copii, văd cum mă transform într-un gunoi în faţa lor. De parcă şi copiii mei devin tot gunoi pentru ei, doar pentru că i-am făcut atât de devreme în viaţă. Nici vorbă, ce dracu’.

— Ştiţi ceva? Dacă aveţi de gând să vă luaţi de mine pentru că am copii...

— Calmează-te, domnule Carter. Nu te judecă nimeni. Sunt aici să te ajut, ca un frate mai mare.

Domnul Clayton se uită în fişele din biblioraft. Pe eticheta de pe el e scris numele meu.

— Înţeleg că, devenind tată, notele de anul acesta ţi-au fost afectate. Media ţi-a scăzut drastic.

— Mda, dar nu-s tâmpit.

Domnul Clayton mă priveşte pe deasupra ochelarilor.

— Atunci de ce notele nu reflectă asta?

Chestia asta a scos-o din repertoriul mamei.

— Mi se întâmplă multe, aţi spus-o chiar dumneavoastră.

— Înţeleg, domnule Carter. Totuşi, există şi părinţi adolescenţi care nu au notele astea. Dacă nu se întâmplă un miracol, ceea ce ar presupune foarte multă muncă asiduă din partea ta, nu poţi să absolvi în mai.

Rahat!

— Trebuie să merg la şcoala de vară, nu?

Fir-ar, chiar nu vreau să fac asta, dar presupun că o să trebuiască.

— Aş vrea eu să fie aşa de simplu.

— Şi nu e?

— Nu, domnule. Va trebui să urmezi toate cursurile şcolii de vară, şi nu au loc toate în timpul verii. Inspectoratul nu-şi permite asta, financiar. Deci e mai bine să speri că-ţi ridici media destul cât să poţi absolvi. Altfel, trebuie să repeţi clasa a douăsprezecea ca să obţii diploma.

Rahat, frate! Credeam... ştiam că am note proaste, dar mi-am imaginat...

— Domnule Clayton, nu pot să rămân repetent. Cum să vin la şcoală în fiecare zi, când eu am doi copii?

— Va trebui să găseşti o soluţie, zice.

— Nee, frate! N-ar trebui să fiu obligat să fac tot anul din nou!

Domnul Clayton îşi scoate ochelarii şi se freacă la ochi.

— Fratele meu mai tânăr, nu poţi să aştepţi până rulează distribuţia ca să decizi dacă vrei sau nu să vezi filmul. Judecând după note şi după toate absenţele, e evident că anul ăsta şcoala n-a fost o prioritate pentru tine. Mai sunt doar câteva luni până la absolvire. De ce-ţi pasă tocmai acum?

Ştii ce? Nu-mi pasă. Mă ridic de pe scaun.

— Pe mă-sa cu toate astea, mormăi.

— Hei, stai puţin, domnule Carter.

— Domnule Clayton, nu am de gând să mai fac încă un an. Pe bune!

— OK, e de înţeles. Mai ai varianta să-ţi iei GED-ul. E echivalentul unei diplome.

Scoate o broşură din sertar şi mi-o întinde.

— Inspectoratul şcolar are un program pentru adulţi. Tu eşti candidatul perfect.

Adulţi. Se pare că nu mai sunt copil.

— Vei urma cursuri la seral, pe o perioadă de trei luni, îmi explică domnul Clayton. La final ai un examen. Treci, obţii atestatul GED. Dacă nu, mai urmezi o dată cursurile.

Şi încă o dată, şi încă o dată.

— Atunci, mai bine revin aici.

— Se pare că ai motive solide să încerci. Un GED sau o diplomă de liceu înseamnă mai multe posibilităţi să câştigi bani pentru copiii tăi.

Asta fac deja şi nu mi se cere să revin la afurisita asta de şcoală sau să mai urmez cursuri.

Domnul Clayton mi-a dat o carte de vizită şi mi-a zis să-l sun dacă mă hotărăsc să mă înscriu în programul pentru GED. Pe urmă îmi zice că pot să mă duc înapoi la ore. Ştiţi

voi, orele alea la care acum merg fără niciun rost, fir-ar să fie!

În drum spre ieşirea din şcoală, arunc la coşul de gunoi broşura şi cartea de vizită de la domnul Clayton.

Ce rost are să am o diplomă de liceu sau un atestat GED? Neeh, pe bune. Poate să zică lumea că o să-mi facă viaţa mai uşoară, dar la ce i-a folosit mamei diploma de şcoală? – doar ca să aibă două slujbe care nu îi aduc destui bani.

Nu, frate. Am terminat-o cu rahatul ăsta de şcoală. E vremea să mă concentrez pe făcut bani.

Mă duc acasă la King.

Are o casă închiriată lângă Rose Park. Bat la uşa din faţă, pentru că soneria nu a funcţionat niciodată. Se aude cum descuie; îmi deschide Iesha, dându-şi ochii peste cap.

— Ce vrei?

Frate, azi nu vreau să am de-a face cu ea.

— Bună şi ţie. King e acasă?

Iesha se uită la mine ca la un prost şi face semn spre aleea pentru maşini, goală.

— Îi vezi tu maşina pe undeva pe-aici?

— Ştii când se întoarce?

— Ar fi bine să fie cât mai curând. S-a dus să ia ceva pentru micul dejun şi ne e foame.

— *Ţie şi mai cui*? zic.

Iesha se mângâie mândră pe burtă.

— Am aflat ieri că sunt însărcinată. De data asta, chiar e copilul lui King.

Unu: fir-ar al dracului să fie, ce-au pus în apa de pe aici?

Doi: abia dacă e prezentă lângă copilul pe care îl are deja.

Trei:

— Încerci să-l înlocuieşti pe Seven, pentru că nu e al lui King?

Rânjetul caraghios îi dispare de pe faţă.

— Du-te dracului, Maverick! Nu încearcă nimeni să-l înlocuiască.

— Dar aşa pare.

— Ciocul mic! Nu ai dreptul să vorbeşti. Tu ai lăsat-o gravidă pe micuţa ta înfumurată. Încerci să-l înlocuieşti pe Seven pentru că nu e al ei?

— Neeh, a fost doar o întâmplare.

— Şi la mine, la fel! Se prea poate să nu fi fost lângă Seven câteva luni, dar să nu spui niciodată că nu-mi iubesc copilul.

— Gata, gata. Scuze. Îmi pare rău.

Îşi agită degetul în faţa mea.

— Ar trebui să-ţi pară. Şi ai face bine să începi să-mi dai voie să-l vizitez mai des. Vizitele alea scurte de duminică nu mai sunt de ajuns.

Îmi trec palmele peste faţă. N-am venit aici pentru asta.

— Bine, o să facem cumva. Lasă-mă câteva zile.

— Bine. Să nu dureze prea mult, mai zice Iesha.

Exact atunci, maşina lui King intră pe alee. Iesha face stânga împrejur şi intră în casă, zicând:

— Aah, nu pot să-l sufăr!

Asta-i viaţa mea, frate. Tre’ să păstrez legătura cu fata asta cel puţin în următorii 18 ani.

Ei, acum vine şi prostul proştilor. King se apropie pe alee, cu câteva pungi de McDonald’s în mână.

— Ce faci, Mav?

Îmi bag mâinile în buzunare. N-am uitat de faza pe care mi-a făcut-o de Ziua Recunoştinţei.

— Mi-a scăzut rezerva de acasă şi vreau să mă bag mai tare.

— *Cool*, te rezolv, zice şi intru după el în casă.

În living, King are doar un televizor, o canapea, PlayStation-ul şi un sistem stereo. Nici măcar perdele nu

are. A agăţat la ferestre cearşafuri şi pături de la DollarStore.

— Hei! Am adus mâncarea, o strigă el pe Iesha, care apare şi înşfacă o pungă.

— Mulţumesc! zice şi se întoarce în dormitor.

King se aşază pe canapea, clătinând din cap.

— Femeile. Ai venit la ţanc, frate. Azi-noapte am pregătit câte ceva. După cum zice unul dintre clienţii mei loiali, e-atât de bun, de zici că nu-i de pe lumea asta, adaugă el şi râde. L-a zăpăcit de tot.

— *Cool*. Iau ce-o fi.

— Ce-ai păţit? întreabă King, înclinându-şi capul.

— Nimic. Dă-mi ceva marfă şi mă tirez.

— Ce problemă ai în ultimul timp? Să nu-mi zici că încă mai eşti ofticat că m-am mutat cu Iesha. A fost acum câteva luni! Nu e gagica ta, de ce eşti furios?

— Pen’ că nu mi-ai zis unde era şi ştiai că mă chinui cu băiatul meu!

— N-am ştiut că o cauţi şi-acum!

— King, dă-mi ceva marfă. N-am chef de discuţia asta, bine?

— De asta te-am întrebat ce ai, fraiere.

Se apleacă în faţă.

— Mav, serios acum. Sunt prietenul tău. Vorbeşte cu mine!

Îmi duc mâna la ceafă. Toată treaba asta cu şcoala şi situaţia cu Red mă apasă pe creier şi adevărul e că nu am pe nimeni cu care să discut. Lisa nu e o opţiune; nu are nevoie de stres. Domnul Wyatt, nu; mama, clar nu. Aş putea vorbi cu mormântul lui Dre, dar nu primesc niciodată un răspuns.

Nu mi-a mai rămas decât King.

Oftez. Bine, poate că fac prea mult caz de chestia cu Iesha. Nu e chiar aşa mare scofală, presupun. Plus că are dreptate King, s-a întâmplat acum multe luni.

Aş putea să vorbesc cu el.

— Am aflat că nu pot să termin şcoala. Vor să repet clasa a douăşpea.

— Poftim? Ce tâmpenie! zice el.

— E vina mea, King. Recunosc. Dar refuz să mai fac un an. Pentru mine ar fi o pierdere de timp.

— La dracu', chiar că ar fi. Vrei să te mai uiţi încă un an la faţa bătrână şi plină de riduri a domnului Phillips?

— Serios acum, zic şi mă umflă râsul. Domnul Clayton spune că aş putea să merg la seral, să-mi iau atestatul GED.

— Altă pierdere de timp. Odată ce te axezi pe treaba asta cu drogurile, o să faci mai mulţi bani decât Clayton şi profii la un loc. Pe pariu.

— Ştiu, mormăi eu.

Ştiam de când am plecat de la şcoală. În acelaşi timp, nu vreau să fac asta toată viaţa. Ce i-am zis lui Dre... am vorbit serios. Drogurile ar trebui să fie o chestie temporară.

Să fii bărbat nu are nicio legătură cu ce vreau eu. Trebuie să fac aşa cum trebuie să fac şi se pare că asta înseamnă să vând droguri.

— Hei, face King şi mă uit la el. Nu te stresa. Eşti prietenul meu şi o să mă asigur că ţi-e bine. Suntem fraţi pe viaţă, îţi aminteşti?

Întinde pumnul spre mine.

Acum chiar că mă simt prost.

— Omule, îmi pare rău că am...

— Te iert, zice King. Suntem OK. Bine?

Batem pumnul.

— Bine.

King bagă mâna în punga lui de McDonald’s şi ia nişte cartofi prăjiţi.

— Chestia asta cu şcoala e singurul lucru care te macină?

Văd ceasul lui Dre la mâna lui Red la fel de limpede cum îmi văd propria mână.

— Nu, zic, printre dinţi. L-am văzut ieri pe Red. Purta ceasul care i-a fost furat lui Dre când a fost omorât.

King ridică privirea.

— Poftim? Faci mişto de mine?

Asta ar fi trebuit să spună şi P-Nut.

— Absolut deloc. În plus, când m-a văzut că mă uit fix la el, rahatul ăla s-a tirat.

— Heeeei! Asta e al dracului de suspect. Le-ai zis lui P-Nut şi fraţilor?

Mă aşez lângă el.

— Nu vrei să ştii. I-am zis tâmpitului, ieri. A început să-mi spună că Red a cumpărat probabil ceasul de la Ant, că el e prea laş ca să-l omoare pe Dre.

— Ce dracu’? Vorbim despre acelaşi Red, escrocul? zice King şi dă din cap. Tâmpitul ăla de P-Nut n-ar trebui să fie regele.

— Mie-mi spui? zic, încrucişându-mi braţele în poală. M-a ameninţat că mă cotonogeşte dacă insist pe treaba asta. A zis că-l fac să pară tâmpit.

— Da’ s-a uitat în oglindă în ultimul timp? Îi stă scris pe frunte că e tâmpit.

Mustăcesc.

— Păi, nu ştii? P-Nut e tot numai *inteligisme* care l-au *preparisit* pentru *situanalizarea* curentă.

Izbucnim amândoi în râs. E plăcut să râd din nou cu el.

— Ştii ce înseamnă asta, nu? zice după un minut.

Unul dintre motivele pentru care n-am putut să dorm azi-noapte.

Mă uit în podea, în faţa mea, şi aproape că îl zăresc pe Dre. N-am să uit niciodată cum l-am ţinut în braţe, în mijlocul străzii, în timp ce sângele i se scurgea din trup. E tatuat în mintea mea pe viaţă.

Dacă Red i-a făcut asta, jur pe tot ce am mai scump că nu mai are zile multe.

Mă uit la King.

— Tre’ să-l omor pe negroteiul ăla.

DOUĂZECI ŞI TREI

Lui Seven nu-i pasă de Red sau de faptul că eu nu pot să termin şcoala. În seara asta, mă chinuie îngrozitor.

Îl şterg pe faţă a mia oară. Încerc să-i dau să mănânce din borcanul cu piuré de mazăre şi morcovi, cu puţin sos de mere amestecat în el, aşa cum m-a învăţat doamna Wyatt. Copilul ăsta... scutură din cap, să se ferească de linguriţă, cu buzele lipite. Când reuşesc să-i bag o picătură în gură, o scuipă imediat. Peste tot sunt numai stropi verzi şi portocalii.

— Haide, frate, gem eu. Ştiu şi eu că mazărea şi morcovii nu sunt cele mai bune chestii, dar mai slăbeşte-mă, vrei? Tata a avut o zi grea.

— Ta-ta-ta-ta-ta! repetă puştiul.

Prima dată a zis-o de Crăciun. Cel mai frumos dar pe care l-am primit în viaţa mea, clar.

Când zice „ta-ta”, îi bag lingura cu mâncare în gură.

Copilul ăsta se uită fix la mine şi jur pe toţi sfinţii că mi-o scuipă drept în faţă.

Să nu vă lăsaţi păcăliţi de drăgălăşenia lor. Bebeluşii sunt de-a dreptul nişte bestii. Nu le pasă nici cât negru sub unghie că tu ai de tras.

Iau un prosop de hârtie şi mă şterg pe faţă.

— Încetează să mai scuipi mâncarea!

Seven scoate limba şi mă stropeşte iar pe faţă.

Îmi las fruntea pe scaunul lui înalt. Renunţ. E prea încăpăţânat şi foarte isteţ. Ieri i-am făcut clătite la micul dejun – a luat o bucăţică şi nu i-a dat drumul din mână, pentru nimic în lume. A făcut mare gălăgie când am încercat să i-o iau. Am lăsat-o baltă şi l-am dus la doamna Wyatt cu mâna încleştată pe clătită.

Mama crede că Seven simte că mai vine un copil şi se alintă. Nu ştiu, dar e clar că trebuie să renunţe. Am destule pe cap în seara asta. În primul rând, tre' să-i spun mamei că nu pot să termin şcoala. S-ar putea să mă omoare, ceea ce m-ar împiedica să mă mai ocup de cealaltă chestiune care mă apasă – Red.

King zice că o să-mi facă rost de un pistol. Odată ce o să am o armă a mea, ar trebui să fie floare la ureche. Cu toate astea, stomacul mi se strânge de fiecare dată când mă gândesc să-l împuşc pe Red.

Seven mă bate cu palma peste creştet.

— Ta-ta-ta-ta-ta!

Îşi bagă mâna în mâncarea pentru copii şi mi-o întinde.

— Oooo, zic şi deschid larg gura.

Îl las să-mi dea să mănânc din mâncarea pentru copii şi mă prefac că îi mănânc mâna. Şi-o fereşte, chicotind.

Sunetul ăsta mă face întotdeauna să zâmbesc.

— Ştii ce, omule? îi zic. Înţeleg de ce o scuipai. Mâncarea asta de copii e scârboasă. Stai să vedem ce poate să-ţi dea tata în schimb.

Îi aduc preferata lui – fulgi de orez. Seamănă cu piuréul şi nu e chiar un aliment pentru cină, dar, hei, mai slăbeşte-mă. Am avut o zi... Când i-o aduc, Seven dă din picioare în scăunelul lui.

— Oooo, bucurie, zic şi dansez un pic. Avem fulgi de orez, hei! Fulgi de orez, hei! Vine tati cu salvarea!

Seven deschide gura mare pentru fiecare lingură. Burtica plină îl face să adoarmă imediat după masă. Slavă cerului că există fulgii de orez!

Acum o aştept pe mama să ajungă acasă. Nu termină munca la a doua slujbă decât pe la 10:30. Mă plimb prin bucătărie de la un cap la altul. Mă aşez. Mă ridic iar. Arunc un ochi la Seven. Deschid televizorul. Îl închid. Nu ştiu ce aş putea să-i spun mamei, pentru ca lucrurile să pară că merg mai bine. Nu pot să termin şcoala şi e singurul lucru pe care şi l-a dorit de la mine. Nu există „mai bine”.

Nici măcar nu poate să afle că o să-l omor pe Red. Îmi e mai frică de ea decât de poliţie.

Mă aşez la masa din bucătărie şi îmi frec tâmplele. Red chiar umblă peste tot cu ceasul lui Dre la mână. Asta mă enervează din cale-afară. Fie că l-a omorât sau nu pe Dre, e al dracului de lipsit de respect. Tre’ să ştie că e al lui Dre. Trebuie! Nu degeaba a fost nervos.

Ar fi trebuit să-i spun ceva nenorocitului. Şi, mai bine, ar fi trebuit să i-l smulg de la mână şi pe urmă să bag un glonţ în el.

Opriţi-mă, o iau razna! Am nevoie de o dovadă că el a făcut-o. Altfel, l-aş omorî de pomană pe iubitul Brendei şi pe tatăl lui Khalil. Fac pariu că Red nu s-a gândit totuşi la Keisha şi Andreanna.

Stai puţin. Keisha vorbea la telefon cu Dre în seara aia. E posibil să fi auzit ceva care ar putea să mă ajute. Slabe şanse, doar n-o să-mi spună că a fost Red, dar îi datorez asta lui Dre.

O să pot vorbi cu ea în weekendul ăsta. Keisha m-a ajutat să organizez turul-surpriză la Markham şi după aceea se va întâlni cu noi să luăm prânzul împreună. Nici nu se putea o ocazie mai bună.

Pe fereastra bucătăriei se văd luminile unor faruri. Mama nu mă strigă niciodată seara, când vine acasă, gândindu-se că poate dorm. Se aude cum îşi aruncă poşeta pe canapeaua din living, apoi îi aud paşii apropiindu-se de bucătărie.

— Bună, puiule, zice şi mă sărută pe frunte. Nu trebuia să stai treaz să mă aştepţi.

— Aşa am vrut eu. Cum a fost la muncă?

Mama îşi suflecă mânecile şi deschide frigiderul.

— Treburile au fost destul de calme la amândouă slujbele. Ziua ta cum a fost? Trebuia să discuţi cu domnul Clayton, nu-i aşa?

Brusc, mi se usucă gura. Patru cuvinte – „Nu pot termina şcoala” – asta e tot ce trebuie să zic. Dar mi s-au înţepenit în gât.

Înghit în sec şi mă abţin cu greu să le rostesc.

— A fost bine. Mi-a zis ce trebuie să fac ca să termin şcoala.

Pe undeva, e adevărat.

Mama scoate o cutie cu mâncare şi o miroase. Strâmbă din nas.

— Pfff, Doamne! Pe-asta tre’ s-o arunc. Mă bucur că ţi-a mers bine. Maverick, să faci tot ce-ţi zice el, orice-ar fi. Am încredere în tine.

Dacă ar şti ea...

— Da, mamă.

Scoate o cutie cu nişte resturi de spaghete.

— Ca să nu uit... ai văzut factura de lumină din cutia poştală? Trebuie s-o plătesc mâine-dimineaţă.

— M-am ocupat eu de ea şi de factura la apă.

Mama ridică ochii din cutia cu spaghete pe care le mirosea.

— Le-ai plătit?

— Da, mamă. Am fost mai devreme la automatul de plăţi şi le-am achitat pe amândouă.

— OK, domnule bărbat, zice mama, foarte impresionată. Mă răsfeţi, cu plata facturilor ăstora. Slavă cerului pentru domnul Wyatt şi pentru că ai o slujbă! Seven al meu cum a fost în seara asta?

— Perfect. M-a chinuit cum trebuie.

Mama chicoteşte.

— Aşa şi trebuie! Meriţi, pentru cât ne-ai chinuit tu, pe Adonis şi pe mine.

Mă ridic de la masă.

— Te-am aşteptat, ca să-ţi zic noapte bună.

— Stai puţin, spune mama şi închide uşa frigiderului. Trebuie să discut ceva cu tine.

Tonul ei m-a făcut să încremenesc locului, mirat.

— Mamă, te simţi bine?

Şi-a tras scaunul de lângă mine şi s-a aşezat.

— Mda, nu-i nimic de rău. Doar că am amânat prea mult.

Mă aşez şi eu la loc pe scaun.

— Ah, atunci, ce s-a întâmplat?

Mama îşi frământă degetele, apoi bate darabana pe masă, pe urmă iar şi le frământă.

— Eu...

Îşi strânge brusc buzele. Şi mijeşte ochii. Trage adânc aer în piept.

— Duminică am o întâlnire.

Duminică e Sfântul Valentin.

— Ah! Te vezi cu vreun tip, pe la spatele tatei?

Nu am vrut să sune chiar aşa, dar mama şi tata *sunt* căsătoriţi. Cum altfel aş fi putut să mă exprim?

— De fapt, nu. Nu o fac pe la spatele lui, spune mama. Adonis ştie. Şi nu e vorba de un tip. Maverick, e Moe.

Am avut nevoie de o clipă, să-mi revin. De mai multe clipe, să fiu cinstit. Rahat, încă sunt blocat.

— Moe?
— Da. Moe şi cu mine avem o relaţie de vreo doi ani.
O relaţie?
— Credeam că sunteţi doar prietene.
— Noi... eu am crezut că e cel mai bine să pară aşa, zice mama. Nu toată lumea poate să fie atât de îngăduitoare. Dumnezeu ştie că bunică-ta nu e.
— Bunica ştie?
Mama oftează iar şi se scarpină în cap.
— Bănuia. A crezut întotdeauna că sunt „ciudată”, cum spune ea. Mătuşă-ta ’Nita ştie şi, aşa cum ţi-am spus, ştie şi taică-tău.
— De-aia nu vrea să-ţi petreci timpul cu Moe?
— Exact!
În bucătărie se lasă tăcerea.
Prin cap îmi trec un milion de gânduri. Mi-e greu să mă opresc doar la unul.
— Ai fost mereu aşa?
— Ţie mereu ţi-au plăcut fetele?
— Da.
— Atunci, iată răspunsul, zice mama.
— Şi tata ştie?
— Da, i-am zis tatălui tău de la începutul relaţiei noastre că sunt bisexuală. A acceptat.
— Ah!
Lisa îmi spusese că trebuie să fiu atent. Presupun că-şi dăduse seama cu mult înaintea mea. Acum, dacă mă gândesc bine, mama şi Moe chiar ies deseori împreună şi mama e întotdeauna mai veselă după ce se vede cu Moe. Faţa i se luminează când femeia asta e prin preajmă. La parastasul lui Dre, Moe a ţinut-o pe mama de mână de fiecare dată când erau aproape, iar eu am crezut că doar o susţine.
Totul s-a întâmplat sub nasul meu, dintotdeauna.

Mă uit la mama.

— O iubeşti?

Ochii mamei capătă o strălucire pe care i-am mai văzut-o.

— Da. De fapt, am discutat despre posibilitatea ca ea să se mute aici, la un moment dat. Nu înainte de a vorbi cu tine, bineînţeles, dar, da, am vorbit despre asta.

— Aha!

Înseamnă că treaba e serioasă.

— Pe tata îl iubeşti?

— Îl iubesc, zice mama. L-am iubit întotdeauna pe Adonis şi o să-i fiu mereu alături. Dar trebuie să mă iubesc şi pe mine. Toată chestia asta cu „la bine şi la rău” e drăguţă, până când ajungi să simţi că viaţa e mai mult rea decât bună. Adonis a făcut alegeri care îl împiedică să-şi trăiască viaţa. Nu era obligat să vândă droguri; el a ales s-o facă. Nu trebuie să-mi sacrific şi eu viaţa din cauza deciziilor lui.

Mă foiesc pe scaun, cu gândul la propriile mele decizii.

Mama se uită în tavan, clipind foarte repede.

— De ani întregi, am vrut să-ţi spun. Dar nu... nu eram sigură că o să...

Vocea i se frânge şi asta mă termină. Sar şi o îmbrăţişez, în timp ce ea rămâne pe scaun.

— Mamă, nu-i nimic.

Mama mă îmbrăţişează şi ea strâns. Parcă aş ţine în braţe o fetiţă care suspină.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus.

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare. Eşti fericită?

— Sunt, zice mama. De mult timp nu am mai fost aşa de fericită.

O sărut pe păr.

— Aste e tot ce mă interesează. Pe cuvânt!

Nu ştiu cât rămânem aşa. O s-o ţin pe mama în braţe cât timp va simţi nevoia.

Am totuşi un ghimpe în inimă pentru tata. Nu m-am gândit că el nu-şi trăieşte viaţa, decât după ce a spus-o mama. A plecat acum aproape 10 ani. Eram doar o sfrijitură de puşti de opt ani. Acum sunt aproape adult, cu doi copii. Noi suntem liberi, ne trăim viaţa, în timp ce el e blocat în închisoare, sperând că o să-l vizităm.

Sau că măcar o să vorbim cu el când mergem să-l vedem.

Am greşit faţă de el, cu adevărat.

Mama se desprinde din îmbrăţişare şi îşi şterge ochii.

— Miroşi a mâncare pentru copii.

Zâmbesc.

— De vină e nepotul tău. A scuipat cina pe faţa mea.

O sărut pe frunte.

— O să-ţi încălzesc ceva de mâncare.

Mă duc la dulap şi iau o farfurie. Sunt fericit că mama e fericită. Pe bune, chiar sunt. Dacă te gândeşti la toate câte a avut de tras de la mine şi de la tata, merită mai mult decât oricine.

Şi ar trebui să aibă parte de un moment al ei, fără ca eu să-i frâng inima.

DOUĂZECI ŞI PATRU

O mint pe mama tot restul săptămânii. Ea crede că mă duc la şcoală în fiecare zi. De fapt, îl las pe Seven la doamna Wyatt şi apoi îl urmăresc pe Red de la distanţă.

Îi ştiu programul tipului tot aşa de bine cum ştiu care mi-e numele. Îşi începe dimineţile la locul lui din parcarea de la Cedar Lane. Pe la prânz, îşi ia ceva de mâncare de pe undeva din cartier, apoi se duce în Rose Park, să-şi

instaleze taraba. Eu o iau pe Lisa şi mă duc la muncă. Când termin eu, îşi strânge şi el catrafusele din parc.

Sunt aproape obsedat să-l urmăresc pe prostu-ăla, ca şi cum mi-ar fi teamă să nu dispară înainte ca eu să reuşesc să fac ce mi-am propus. Urăsc faptul că n-o să fiu în stare să stau şi azi cu ochii pe el. O conduc pe Lisa, ca să facă turul-surpriză prin campusul universitar Markham. E un drum de două ore până acolo. Mama îmi dă voie să iau maşina ei, dar nu înainte de a-mi ţine o predică.

— Să mi-o aduci înapoi cu rezervorul plin. Nu glumesc, Maverick. Să-i pui benzină premium. Nu vreau rahat... benzină din aia regular. Vezi că mă faci să vorbesc urât de faţă cu copilul.

Surâd şi pregătesc nişte gustări la masa din bucătărie. În scaunul lui, Seven îşi bea biberonul de dimineaţă. Azi mi-am luat liber de la serviciu şi mama a fost de acord să aibă grijă de el în locul meu. Mâine o să stau eu toată ziua cu el şi ea o să sărbătorească Sf. Valentin cu Moe.

— Şi, dacă tot suntem la subiectul benzină, ai nevoie de bani ca să umpli rezervorul? mă întreabă mama.

— Nu, mamă.

Nu am mai avut nevoie de bani de la ea de când am început să vând droguri. E o schimbare de viaţă al naibii de radicală.

— OK, perfect. Să-ţi pui tot timpul centura de siguranţă şi să foloseşti semnalizatorul de fiecare dată când schimbi banda. Banda din stânga e pentru depăşiri, cea din dreapta e pentru circulaţia mai lentă. Stai pe cea din dreapta cât poţi de mult şi să nu depăşeşti limita de viteză.

— Vorbeşte cineva care e pilot NASCAR cu jumătate de normă, zic şi mă uit la ea.

— Şi care nu e un băiat negru care merge pe autostradă. Să nu dai poliţiei motive să te tragă pe dreapta. Dacă o fac...

— Îmi ţin mâinile la vedere, nu fac mişcări bruşte şi vorbesc doar când mi se adresează.

Ştiu discursul pe dinafară. Mama şi tata mi l-au fixat în creier de când aveam şapte ani.

— Exact, zice mama.

Se uită la mine cum împachetez gustările.

— Puiule, te simţi bine?

— Mda, de ce mă întrebi?

— De la o vreme încoace... Nu ştiu. Parcă ai inima grea, mai mult decât de obicei.

— Mamă, nu am o viaţă normală.

— Ştii tu ce vreau să spun, zice şi îşi trece degetele prin părul meu. Ce se întâmplă?

— Nimic, mamă. N-am nimic.

— Foarte bine. Ei, o să-ţi facă bine, probabil, să mai ieşi din cartier, o zi. Cred că o să te distrezi la Markham. S-ar putea ca, într-o bună zi, să fie şi casa ta acolo.

— Tot mai crezi că pot să ajung la colegiu?

Mama îmi cuprinde obrazul în palmă.

— Cred că poţi să faci orice îţi pui în cap să faci.

Îmi e greu să o privesc în ochi. Fiul ei de-acum e departe de ceea ce crede ea.

Mama îmi întinde o hârtie.

— Uite aici indicaţiile de drum până la Markham, luate de pe site-ul MapQuest. Ţi le-am printat la serviciu. Sunt marcate şi staţiile de benzină. Lisa s-ar putea să aibă nevoie de câteva opriri la toaletă. Să n-o laşi să se ducă singură şi să nu intri cu mâinile în buzunare. Ştii ce? Mai bine vă duc eu.

— Mamă, calmează-te! De ce te agiţi?

— Eşti şi tu părinte, o să înţelegi destul de curând de ce. Aşteaptă să înceapă Seven să meargă şi o să înţelegi toate belelele în care poate să intre.

Bine, sigur, ăsta chiar că e un gând înspăimântător. Mă uit la Seven şi arăt cu degetul spre el.

— Hei, îi spun, să nu te apuci prea curând să mergi.

Seven aruncă biberonul spre mine.

Ce mama nai...

— Băiete, încetează să mai ripostezi!

Mama râde şi îl ia în braţe.

— Aşa, puiule, arată-i. Tati habar n-are ce-l aşteaptă. O să-i faci la fel cum ne-a făcut şi el mie şi lui taică-său.

Ce chestie că a adus vorba de tata!

— Auzi, mamă, pot să te rog ceva?

— Ţumpi-ţumpi-ţumpu meu, zice mama către Seven şi, în acelaşi timp, îi agită braţele.

Nu ştiu ce înseamnă „ţumpi”. Jumătate din chestiile pe care lumea le spune bebeluşilor nu au nicio noimă.

— Ţumpi-ţumpi-ţumpu meu! Ce-i, Maverick?

— Dacă mă descurc bine la drumul ăsta, pot să iau maşina într-o zi, să mă duc să-l văd pe tata?

Se uită lung la mine.

— De unul singur?

— Da, mamă. M-am gândit că ar trebui să-l vizitez, pentru că, în ultima vreme, n-am prea vorbit.

Chestia aia pe care o spusese mama, despre cum viaţa lui tata încremenise în loc, mi se întipărise cumva în creier. După o zi sau două, mi-am dat seama că ar trebui să fiu bărbat şi să mă duc să-l văd.

Mama zâmbeşte.

— I-ar plăcea. Mă ocup eu să aranjez o vizită.

— *Cool*, *cool*, zic, dar sunt deja nervos.

Mama mă sărută pe obraz.

— O să fiţi bine. Acum, să ne întoarcem la chestia cu maşina mea...

Pe la ora 8, ies cu maşina, cu spatele, de pe alee.

Soarele străluceşte cu putere pe cerul albastru, fără nori. Vreme perfectă pentru o călătorie cu maşina. E oarecum răcoare azi, aşa că am dat drumul la căldură şi am luat o pătură, dacă Lisa o să aibă nevoie.

Mai întâi fac un ocol, să văd dacă Red nu a plecat iar din oraş. Nu, e la locul lui obişnuit, pe Cedar Lane. King ar trebui să-mi trimită un mesaj pe pager, după ce-mi face rost de armă. M-a întrebat dacă vreau un tip anume. Câtă vreme îl pune jos pe Red, pentru mine nu contează.

Am sentimentul acut că, indiferent ce va zice azi Keisha, va confirma că el a fost.

Claxonez în dreptul casei doamnei Rosalie. Lisa iese căscând, cu o bonetă pe cap, şi în papuci. Abia dacă are ceva pe ea fata asta.

Cobor să o ajut cu rucsacul şi cu pătura Hello Kitty.

— Acum te-ai dat jos din pat, nu?

— Taci din gură! Copilul tău m-a ţinut trează toată noaptea. Uite!

Lisa îmi pune mâna peste hanoracul ei. Burta îi tremură, ca şi cum ceva se rostogoleşte înăuntru.

Casc ochii.

— Ah, vere!

— Ştiu, nu-i aşa? La început, am fost fascinată. După trei ore, nu mai voiam decât să dorm.

Îngenunchez în faţa ei. Sunt zile când Seven şi fiinţa micuţă din burta Lisei sunt singurele fiinţe care mă fac să zâmbesc. O bat uşor pe Lisa pe burtă.

— Hei, aici e tatăl tău. Linişteşte-te, maică-ta are şi aşa destule pe cap.

Lisa pufneşte.

— Am îndoieli că va funcţiona. Ea e la fel de încăpăţânată ca tine.

— Păi, n-a vrut *el* să te ţină trează, spun şi mă ridic de jos. Ştie că azi avem un program încărcat.

— Când o să câştig pariul, o să vreau o porţie în plus de sos pe farfuria mea de coaste. Îmi spui în sfârşit unde mergem?

Îi deschid portiera din dreapta.

— Doamnă, trebuie să veniţi şi veţi vedea.

— De unde ştiu – zice Lisa, plecându-şi capul într-o parte – că nu mă răpeşti?

— Crezi că vreau să rămân cu tine pe cap?

Îi cade faţa şi îmi trage un pumn în braţ.

— Glumesc, glumesc! E o surpriză, bine? Trebuie să ai încredere în mine.

Lisa mă studiază insistent.

— Bine, zice într-un final şi se urcă pufnind în maşină.

— Eşti violentă, fată.

Închid portiera.

Mai trec o dată pe lângă Cedar Lane – Red e tot acolo – şi ies din Garden. În dimineaţa asta, nu sunt prea multe maşini pe autostradă. Majoritatea oamenilor dorm mai mult sâmbăta. Rulez cu viteza legală, aşa cum mi-a cerut mama, şi dau din cap în ritmul muzicii de la combina stereo. E o dimineaţă potrivită pentru ascultat Outkast.

Lisa îşi desface sandviciul Sausage McMuffin. Mă pusese să opresc la McDonald’s înainte să intrăm pe autostradă.

— Pe naiba! Trebuia să fi cerut şi muştar.

Ce dracu’? *Muştar?* Pe un McMuffin?

— Îmi place muştarul, bine?

— Bine, Dre.

Râdem amândoi. E un sentiment plăcut să glumim din nou pe seama lui.

— Mă rog. La mine e o poftă de gravidă. Dre era pur şi simplu ciudat, zice Lisa.

Îşi mănâncă sandviciul şi se uită pe geam, la suburbiile care defilează prin faţa ei. Peste tot, centre comerciale elegante şi zone rezidenţiale îngrădite.

— Greu de crezut, dar toate astea nici nu sunt aşa de departe de Garden, nu?

— Probabil. Sunt puţin cam „sofisticate” pentru mine. Şi toţi de pe-aici sunt al dracului de înfumuraţi.

— Nu ai de unde să ştii, spune Lisa. Dacă ai locui şi tu aici, ai fi un înfumurat?

— Dar nu locuiesc aici, aşa că n-o să ştim niciodată.

— Şi dacă totuşi ai locui? Ce-ar fi dacă ai avea un trilion de dolari şi ai putea să locuieşti aici, într-un conac imens? Ai fi un înfumurat?

— Neeh, pen’ că n-aş locui aici. Aş locui undeva, pe o insulă privată, ca să nu mă deranjeze nimeni.

— O insulă privată, hm? Bine.

Se întoarce spre mine, atât cât îi permite centura de siguranţă.

— Şi ce altceva ai mai face?

— Vorbeşti serios?

— Da. Ce ai mai face dacă ai avea un trilion de dolari?

Aş plăti pe cineva să afle dacă Red l-a ucis pe vărul meu şi apoi să-l omoare.

Mă îndrept în scaun. Trebuie să mi-l scot din cap pe idiotul ăla.

— Aş... ăăm, probabil că aş reconstrui cartierul Garden, l-aş face frumos. Nimeni nu ar mai trebui să plătească pentru o casă nouă. Pe urmă aş înfiinţa o firmă şi aş angaja pe toată lumea, ca să câştige la greu. Dacă sunt bogat, tot cartierul meu o să fie bogat.

Lisa îşi lasă capul într-o parte.

— Atunci, de ce să mai locuieşti pe o insulă privată?

— N-o să las pe nimeni să mă ia de acolo. Proştii devin geloşi.

Lisa râde.

— OK, are logică.

— Exact. O să locuiesc într-un conac cu o mulţime de ferestre prin care se vede oceanul şi cu lifturi, dă-le-ncolo de scări. O să conduc un Bentley şi un Rolls-Royce. Toată mobila mea o să fie din aur.

— *Pfui*! Pare al dracului de vulgar.

— Bine. Atunci te aduc pe tine şi te las să decorezi.

Lisa îşi dă ochii peste cap, dar văd cum pe buze îi mijeşte un zâmbet.

— Mă rog...

— Dar tu? Ce ai face cu un trilion de dolari?

— Aş pune capăt sărăciei şi foametei din lume şi aş distruge sistemul ăsta de-acum. Pe urmă, cu ce mi-ar mai rămâne, aş construi o casă, probabil.

Ridică din umeri.

— Frate, acum mă simt prost pentru insula şi maşinile mele.

— Ăăm, să nu mă înţelegi greşit. Şi eu voi avea un Bentley. În plus, o grămadă de pantofi şi de diamante.

Se uită la sandviciul ei.

— Aş mai angaja şi un bucătar personal. Offff, de ce nu mi-am comandat şi muştar?

— Vrei să mergem la un alt McDonald’s, să-ţi iau muştar?

— Nu, mă descurc. Întotdeauna te dai peste cap pentru mine.

— Meriţi, de ce n-aş face-o?

Stă cu ochii aţintiţi la sandvici, dar zâmbeşte. Se uită iar pe geam. Am ieşit din suburbii şi suntem înconjuraţi de copaci.

— Tot nu vrei să-mi zici unde mergem?

— Nţ. Ţi-am spus că e surpriză.

— Urăsc surprizele.

Lisa se joacă cu butoanele din tavan, până când unul deschide trapa.

— Ce dracu', fată? Laşi să intre aerul rece!

— Dar miroase aşa de bine!

— Aerul n-are miros, Lisa.

— Aerul din afara oraşului e clar că miroase altfel. Încearcă!

Are noroc că o iubesc. Tragem adânc aer în piept şi expirăm, amândoi împreună. Vere, chiar că miroase diferit.

— Vezi?! zice Lisa. Simţi mirosul de brad, nu-i aşa?

— Ăsta e?

— Mmm-hmm.

Lasă capul pe spate şi închide ochii.

— E ca şi cum am fi într-o lume cu totul diferită.

Rămâne câteva clipe tăcută. Curând, dinspre scaunul din dreapta se aud mici sforăituri. Opresc aparatul stereo şi închid trapa. Pe urmă întind mâna şi o mângâi pe abdomen.

— Potoleşte-te acolo, şoptesc. Las-o pe mami să se odihnească puţin.

Bebeluşul – sau bebeluşa, poate – mă ascultă. Burta Lisei încetează să se mai mişte.

Lisa doarme liniştită tot restul drumului. Când ajungem la Markham, mi-e şi milă s-o trezesc.

Trebuie să recunosc, e foarte frumos campusul ăsta. E exact la fel ca la colegiile pe care le vezi la televizor: clădiri mari din cărămidă, pajişti perfecte, statui şi fântâni. Singura diferenţă este că aici toţi studenţii sunt de culoare. Mama zice că Markham e un HBCU, adică un colegiu şi universitate de tradiţie pentru negri.

Opresc în parcarea pentru vizitatori, aşa cum îmi spusese doamna cu care am vorbit la telefon. Cu ghidul ne întâlnim la 10:30, dar noi am ajuns mai devreme.

O scutur uşor pe Lisa de umăr.

— Trezeşte-te, frumoaso adormită.

Se mişcă puţin, dar nu deschide ochii.

— Am ajuns?

— Da. Trebuie să te trezeşti şi să vezi surpriza.

Se întinde şi cască. Deschide încet ochii.

— Unde suntem?

— Universitatea de Stat Markham. Ţi-am rezervat un tur privat al campusului pentru azi.

— Ce? face Lisa şi se uită mai bine în jur. Doamne, nu-i adevărat!

— Ba da. Ştiu că universitatea asta e prima pe lista ta şi...

Mă ia de gât şi eu o îmbrăţişez. Fir-ar, ce dor mi-a fost să o iau în braţe. Miroase mai bine decât orice adiere de aer proaspăt pe care am simţit-o vreodată.

— Mulţumesc, îmi şopteşte.

— Cu plăcere, zic, iar Lisa se retrage. Connor Plicticosu' nu ţi-a făcut niciodată aşa o surpriză, nu?

— Eşti ridicol, spune, dându-şi ochii peste cap.

Îşi scoate boneta şi codiţele i se revarsă pe umeri. Ia din rucsac o periuţă de dinţi şi nişte gel de păr şi le foloseşte ca să-şi netezească zulufii de pe frunte. Îşi dă cu gloss pe buze, apoi şi le lipeşte strâns şi scoate un mic pocnet.

— Bine, sunt gata.

Fetele.

Trebuie să ne întâlnim cu ghidul nostru la fântâna din curtea pătrată a campusului. Mă iau după indicaţiile pe care mi le-am notat şi o conduc pe Lisa într-acolo. Cu ochii în toate părţile, abia dacă înaintează.

— Măiculiţă, campusul ăsta e senzaţional!

— Chiar mi te imaginez aici, cu rucsacul în spate şi în adidaşi, sexy cât cuprinde.

— Ştii cum sunt eu, zice, pe un ton practic. Şi eu mi te imaginez pe tine aici.

Nu am curajul să-i spun că deocamdată nu pot să termin liceul.

— Ziua de azi nu e pentru mine. Ăsta e un tur pentru tine, în şcoala *ta*.

— S-ar putea nici să nu fie şcoala mea. Evident că voi amâna primul semestru şi o să mă înscriu la iarnă, dar nu ştiu cum o să reuşesc să fac un drum de două ore în fiecare zi, când vom avea un copil...

— Hei, nu te stresa. Bucură-te că eşti aici. Restul îl rezolvăm noi mai târziu.

În careul campusului ne întâmpină zâmbind o negresă îmbrăcată într-un hanorac cu sigla Markham. Deja McAllister, ni se prezintă ea. E studentă în ultimul an aici, la Markham. Şi ea e însărcinată.

Asta da, potrivealã; jur că nu a fost mâna mea. Hei, poate că e un lucru bun că Lisa vede pe cineva la fel ca ea, care face exact ce vrea ea să facă.

— Ştii ce o să fie? o întreabă Lisa în timp ce ne plimbăm în jurul curţii.

— Băiat, în iunie, răspunde Deja. Soţul meu şi cu mine am decis să-i spunem Justyce cu *y*. Ai crede că suntem studenţi la Drept, dar nu-i aşa. Eu studiez biologia. Tu la ce te-ai gândit?

— În privinţa copilului sau a facultăţii?

— Facultatea, zice Deja, chicotind.

— Ah, nu ştiu. Vreau să merg în domeniul medical, dar toată treaba cu medicina...? Facultatea şi un copil mic în acelaşi timp ar fi cam mult.

— O să-ţi arăt că Markham are un program fantastic de studii în domeniul asistenţei medicale. Organizează cursuri aici, dar şi în campusul-satelit, din oraş. Asta ţi-ar permite să lucrezi în domeniul medical fără să urmezi toţi anii de studii în medicină.

— Hmm, face Lisa. Nu m-am gândit la asta.

— Vezi? spun. Nu le ştii chiar pe toate.

Îmi trage un cot de-mi sar ochii din cap.

Să faci turul unui campus cu două fete însărcinate e o dementă. Amândouă au nevoie de o grămadă de pauze de odihnă şi, când nu vorbesc despre şcoală, se plâng de durerile de spate, de glezne umflate şi ce tâmpenie că bărbaţii nu au de-a face cu nimic de genul ăsta. Sunt suficient de isteţ ca să-mi ţin gura.

E o nebunie să vezi doar negri într-un astfel de loc – negri care nu sunt cu mult mai în vârstă decât mine. Trecem pe lângă nişte tipi care poartă geci la fel, cu emblema echipei universităţii, şi ca ei am putea la fel de bine să fim eu, King, Junie şi Rico.

Oricât de stupid pare, mă imaginez şi pe mine aici. M-aş înscrie într-o frăţie, e clar. Trecem pe lângă casa frăţiei Omega Psi Phi – tipii ăştia au propria lor casă! – şi câţiva ne salută întrebându-ne *Care-i treaba?* Îmi recomandă să mă înscriu la ei, la toamnă. Era cât pe ce să mă aiuresc singur, să cred că aşa voi face.

Asta până când primesc de la King un mesaj pe pager, din trei cifre – 132. *Am făcut rost.*

Markham nu e de nasul unor dealeri de droguri care au ratat absolvirea liceului şi plănuiesc să omoare oameni. N-am venit aici să visez aiurea. Trebuie să stau de vorbă cu Keisha.

Deja încheie turul nostru puţin după ora 12, cam la vremea când Red îşi ia pauza de prânz. Fata îi dă Lisei numărul ei de telefon şi îşi promit amândouă să ţină legătura.

O duc pe Lisa câteva străzi mai departe de campus, la un restaurant chinezesc. Fata de la recepţie vrea să ne conducă la o masă, dar îi spun că suntem aşteptaţi. Încep să mă uit după Keisha şi Andreanna, tocmai când aud un glas subţirel:

— Mavy!

Andreanna vine în fugă spre noi, zăngănindu-şi biluţele din codiţe. O prind şi o rotesc în aer. Când o pun iar jos, îşi încrucişează braţele şi face botic.

— Unde e Sevy al meu?

Mă prefac mirat.

— Eu nu-ţi sunt de ajuns?

Andreanna clatină din cap.

— Corect, scumpete mică, zice Lisa şi bate palma cu ea, izbucnind în râs.

— Ciudăloaselor! spun şi o gâdil pe Andreanna, care chicoteşte şi fuge înapoi în restaurant.

Ne luăm după ea până la o masă din colţ. Keisha ne întâmpină cu îmbrăţişări. Bineînţeles că trebuie să îi pipăie Lisei burta. Toată lumea face asta.

— Deci cum a fost turul? ne întreabă.

— Ştiai de asta? se miră Lisa.

Îi trag scaunul să se aşeze.

— Mda, zic. Cine crezi că m-a ajutat să-l organizez?

Keisha ridică mâna.

— Recunosc, sunt vinovată. Mi s-a părut o surpriză drăguţă. N-am ştiut că sunteţi din nou împreună, până nu m-a sunat Mav.

— Nu suntem, spun. Dar pot să fac ceva special pentru o prietenă, nu-i aşa?

Mă uit la Lisa.

— O să fac *absolut* tot ce vrea ea.

Adică *absolut tot* – *absolut*, ştii ce zic? Ei bine, da, m-am dus cu gândul până acolo. Nu poţi să condamni un om pentru că încearcă.

Lisa se uită pe meniu şi îşi drege vocea.

— Ăăm, Keisha, ce-mi recomanzi?

Oh, da, la dracu'! Încă mă pricep.

Comandăm rulouri cu ou şi găluşte cu crab. Keisha ne spune ce a mai făcut în ultimele două luni – în general, şcoală şi serviciu. Andreanna ne face un raport complet despre clasa zero. Pretinde că nu ştiu ce prostănac de băiat e iubitul ei.

— O să fie nevoie să vin personal acolo să stau de vorbă cu el, zic. Nu ne jucăm cu asta.

— Las-o baltă, zice Keisha şi râde. Eşti la fel de rău ca...

Vocea i se frânge. Dre ar fi trebuit să fie aici, cu noi.

Lisa o mângâie pe mână.

— Cum îţi merge, de fapt?

Andreanna îşi leagănă capul în timp ce mănâncă un rulou cu ou. Copiilor le place să danseze când mâncarea e bună. Keisha îi trece degetele prin păr.

— O zi după alta, asta e tot ce pot să fac. Îmi e aşa de dor de el, că mă doare. Trebuia să ne pregătim de nuntă.

Asta e partea cea mai rea. Dre avea o viaţă întreagă în faţă, pe care nu a mai ajuns să o trăiască.

Lisa se scoală de la masă şi zice:

— Pfui, îmi cer scuze. Tre’ să mă duc la toaletă. La o sarcină, vezica e treaba cea mai nasoală.

— Îmi aduc şi eu aminte de zilele alea, spune Keisha. Va fi tot mai rău.

— Nu-mi spune asta, zice Lisa şi geme. Mă întorc imediat.

Asta e ocazia mea. Aştept ca Lisa să dispară la toaleta pentru femei.

— Keisha, te superi dacă te întreb ceva?

Încearcă să o convingă pe Andreanna să bea apa pe care o are în cană. Andreanna vrea suc.

— Sigur, răspunde Keisha. Care-i treaba?

Mă foiesc pe scaun.

— Uite, nu vreau să te supăr, dar voiam să te întreb despre noaptea aia. Îţi mai aminteşti ceva dinainte de împuşcături?

— Mav, nu ştiu dacă pot să...

— Înţeleg. Încerc să nu mă gândesc nici eu prea mult. Dar banda încearcă să afle cine e ucigaşul.

De la o vreme încoace, îmi vine aşa de uşor să mint!

Keisha amestecă în pahar cu paiul.

— Vorbeam despre planurile noastre pentru weekendul care venea. Dre urma să ne ducă la acvariu. Andreanna se tot rugase să vadă „peştile”. Tony Staţie-de-Autobuz a venit şi a glumit cu el şi...

— Hei, stai aşa. *Tony*?

— Mda. I-a cerut lui Dre bani de băutură. Dre a râs şi i-a zis să-l lase în pace. Câteva minute după aceea, a apărut hoţul.

Eu crezusem că Tony plecase de mult când Dre a fost ucis. Se întorsese totuşi, aşa că era mai mult decât probabil să fi fost în zonă când s-a întâmplat.

Mă uit la Keisha.

— Îţi aminteşti ceva despre cel care l-a jefuit?

— Mav, le-am spus poliţiştilor tot ce am auzit. Probabil că n-a fost suficient. Cazul a fost clasat.

Bineînţeles. În evidenţele lor, Dre nu reprezintă decât „încă o victimă din ghetou”.

— De-asta vreau şi eu să... Banda, adică, vrea să se ocupe de asta. Orice îţi aminteşti poate să fie de ajutor.

Keisha clipeşte ca să-şi reţină lacrimile.

Rahat! N-ar fi trebuit să o întreb nimic.

— Să mă ier...

— Era o voce aspră, zice şoptit. Am mai auzit-o şi altă dată, jur. Şi mă scoate din minţi că tot încerc să-mi amintesc unde, dar în zadar.

Încremenesc.

Red are vocea răguşită.

Chelneriţa aduce la masă celelalte mâncăruri pe care le-am comandat. Andreanna aplaudă când îşi vede tăiţeii. Eu am stomacul prea crispat ca să pot mânca.

Nu prea mai am îndoieli că Red l-a ucis pe Dre, dar ar trebui să discut cu Tony înainte de a trece la acţiune.

Lisa revine la masă şi, cât timp mai rămânem să mâncăm, le las, pe ea şi pe Keisha, să vorbească. Nu iau mai mult de o bucăţică din puiul meu cu portocale. Restul mi-l pune chelneriţa la pachet, într-o cutie şi o pungă de plastic. Lisa îşi termină porţia, mai comandă una la pachet şi iese din restaurant cu un cornet de îngheţată. A mâncat cât pentru patru. Mă rog la ceruri să nu fie cazul.

În parcare, ne îmbrăţişăm cu Keisha şi cu Andreanna şi ne luăm rămas-bun. Nu mă urc în maşina mamei decât după ce văd că ele s-au urcat în a lor şi ies în siguranţă pe şosea. La fel ar fi făcut şi Dre pentru mine.

Soarele e încă sus pe cer, aşa că Lisa şi cu mine ne vom întoarce în Garden cu mult înainte de căderea serii. Mama nu vrea să mă ştie pe autostradă în timpul nopţii. Zice că atunci e mult mai probabil să fiu oprit de poliţişti.

Îmi repet în minte tot ce mi-a zis să fac – îmi pun centura de siguranţă, pornesc motorul, aprind farurile, verific să nu fie muzica prea tare şi îmi pun portofelul în suportul pentru pahar, ca să nu fiu nevoit să-l caut în buzunar dacă mă trage poliţia pe dreapta. Sunt gata de plecare.

Lisa îşi pune şi ea centura şi se înfăşoară în păturica Hello Kitty, să-şi mănânce îngheţata. Dacă îi e aşa de frig, de ce mănâncă îngheţată?

— Deeeeci... tu ce-ai păţit? mă întreabă.

Dau uşor cu spatele şi ies din parcare.

— Cum adică?

— Ai fost supertăcut la masă. Despre Maverick Malcolm Carter numai tăcut nu poţi să spui că e.

— Ah, cineva are chef de glume, zic şi o împung cu degetul în coaste.

— Înceteaaazăăăă, se miorlăie Lisa. O să vreau să fac pipi, vezica mea e slabă ca dracu' din cauza copilului tău.

Râd şi iau curba să intru pe şosea.

— Scuze. N-am nimic. Doar că nu am prea multe de spus.

— Părea că te apasă o mulţime de gânduri. Vrei să vorbim?

Nu ştiu cum poate să mă citească aşa de bine.

— Nu e nimic. Ţi-a plăcut surpriza?

— Da. Nu-mi vine să cred că ai făcut asta pentru mine.

— Ţi-am zis doar. Fac orice pentru tine...

Bat darabana cu degetele pe volan. Tot aia e, o să-i dau înainte şi o s-o întreb.

— Asta înseamnă că mai am o şansă, acum?

Lisa oftează din rărunchi.

— Mav, îţi mulţumesc pentru ce-ai făcut azi, dar ţi-am spus că nu suntem împreună.

— Stai puţin. Adică răsuflatul de Connor îţi dă un ursuleţ de pluş şi e OK, iar eu îţi ofer asta...

Lisa se saltă dreaptă în scaun:

— Hei, stai aşa. Mai întâi de toate, eu nu ţi-am cerut nimic. Ai făcut-o de capul tău. În al doilea rând, cu cine ies eu nu are nimic de-a face cu ce pot să „obţin" de la acei oameni. Nu sunt o oportunistă, aşa cum e mama celuilalt copil al tău.

În maşină se lasă tăcerea.

— N-ar fi trebuit să spun asta, zice Lisa.

— Nu-i nimic. Ai fost furioasă şi...

— Nu e drept faţă de Iesha. Tu ai fost idiotul care a făcut sex cu ea. Ce, ai crezut că dacă faci chestii pentru mine, asta mă va convinge să fac sex cu tine?

— Sigur că nu! Nu cred asta despre tine, Lisa. Dar, pe toţi dracii, *chiar fac* o grămadă de chestii. Îţi cumpăr lucruri, te

iau în fiecare zi de la şcoală, îţi aduc de mâncare. Şi tu nu vrei să-mi dai nici măcar o şansă.

— Rahaturile asta nu au nicio importanţă pentru mine! se răsteşte. Ce faci cu *viaţa* ta?

— Scuze. Îmi pare rău că eu nu mi-am planificat-o pe toată, ca tine. Unii dintre noi încearcă să trăiască de la o zi la alta. Dar tu nu ai cum să înţelegi.

— Asta vrei să faci? Să joci chestia cu „Lisa e prea cu nasul pe sus ca să înţeleagă cum e să te lupţi”? Să nu-mi vinzi tu mie rahaturi de-astea, Maverick. Nu trebuie să-ţi planifici toată viaţa. Dar ar trebui cel puţin să ţinteşti mai sus. Dar, nuuu, tu eşti încă într-o bandă. Şi atunci eu ar trebui să fiu cu tine?

— Vezi, despre asta vorbesc! Tu nu ştii cum merg treburile. Nu pot să ies pur şi simplu din bandă. Trebuie ori să fac o chestie *di granda*, cum ar fi să fac pârnaie în locul altcuiva, ori să mă las bătut măr. Unii aproape că sunt omorâţi din bătaie sau chiar mor. Nu merită.

— Ai putea să te distanţezi de ei!

— Dar sunt amicii mei! King, Junie şi Rico au grijă de mine mai mult decât ştii tu.

Mă priveşte insistent.

— Iar vinzi droguri cu King, nu-i aşa?

Oftez.

— Frate, uite...

— Ştii ce? Nu e nevoie să-mi răspunzi. Fă cum vrei tu, Maverick. Eu şi copilul meu ne vom descurca.

— Poftim, te porţi de parcă eu n-o să fiu prin preajmă.

— Pentru că nu vei fi! Eu îmi plănuiesc viaţa ştiind asta. Copilul meu are nevoie ca unul dintre noi să se gândească la viitor.

Lisa nu pricepe. Chiar nu pricepe.

— Lisa, ascultă-mă...

— Dă-mi pace, Maverick, zice, întorcându-se cu spatele la mine şi trăgându-şi pătura peste cap.

Nu ne-am mai vorbit tot restul drumului.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Sunt un rahat de om.

Sunt unul care vinde droguri, e într-o bandă şi a ratat examenul de absolvire – ceea ce e mai rău decât dacă abandonam şcoala. La 17 ani am doi copii făcuţi cu două fete. Am rănit-o pe mama şi am rănit-o pe Lisa, doi dintre oamenii importanţi pentru mine, cărora le pasă de mine, doar pentru că le-am făcut să creadă că sunt altfel decât sunt eu de fapt. Adevărul este că sunt genul de tip care ajunge la ştiri sau în anunţurile alea de interes public, transmise la şcoală, despre cum să nu te comporţi.

Pentru că nu fac doi bani, nici nu am nimic de pierdut. Pot deci fără probleme să îl omor pe cel care l-a ucis pe Dre. Mai întâi, trebuie să mă asigur că e chiar Red.

Luni de dimineaţă îl caut pe Tony Staţie-de-Autobuz. Uneori, poate să fie mai uşor să găseşti cocaină în Garden decât să găseşti un drogălău. Ăştia nu stau niciodată locului. Mai întâi mă duc în staţia de autobuz, unde dau peste căruciorul lui şi o pătură jegoasă. Fără Tony.

Merg pe jos până la târgul improvizat. Se ştie că Tony cerşeşte bani la lumea din parcare, dar azi nu e aici. Apoi mă duc pe Bulevardul Magnolia. Uneori se oferă să spele parbrizele pe la intersecţii, pe bani. Nici urmă de Tony. Mai am o singură opţiune, Casa Albă.

Nu aceea din DC. Mă refer la dărăpănătura plină de drogălăi de pe strada Garoafei. Era odată albă, dar acum tencuiala se coşcoveşte, aşa că toată lumea din Garden îi

zice Casa Albă. Să fim realişti totuşi – jumătate dintre politicieni se poartă oricum ca şi cum ar lua droguri, ne vând iluzii din fumul de opiu şi rahaturi de astea. E perfect logic să i se spună Casa Albă.

Când eram mic, de obicei îmi era frică să trec pe lângă ea. Toată lumea care intra şi ieşea de acolo avea ochii roşii şi pielea solzoasă, ca dragonii. Aşa că am inventat o poveste, cum că acolo era temniţa unui dragon, iar eu eram un cavaler, sir Maverick, prinţul din Garden Heights. Îmi închipuiam că şi eu sunt os domnesc, de vreme ce tatăl meu era regele bandei King Lords. Misiunea mea zilnică era să mă strecor pe lângă temniţă, fără ca dragonii să mă observe. Drogălăii ăia nu aveau grija mea, iar eu mă ascundeam pe după copaci şi tufişuri. Era micul meu joc.

Regret că mi-am pierdut imaginaţia bogată de-atunci.

Azi mă îndrept direct spre casă. Peluza nu mai are de mult iarbă. Acum nu mai e decât pământ acoperit de gunoaie. O femeie în haine jegoase stă ghemuită într-un colţ al verandei. Mă bucur că sforăie. Aşa nemişcată cum e, aproape că am crezut-o moartă.

Casa Albă nu are un proprietar anume, e mai degrabă locul din cartier unde se ascund drogaţii. Intru şi mă loveşte imediat duhoarea, fir-ar al dracului. E un puternic miros de urină, amestecat cu cel de plastic ars. Îmi trag tricoul peste nas şi gură.

Mai multe persoane zac prin livingul întunecat, întinse pe canapele jerpelite şi prin colţuri, pe podea. Fire de fum se înalţă în aer de pe lângă gura lor şi au pielea solzoasă, aidoma dragonului pe care mi-l imaginam odată.

Să ne înţelegem, sigur că am mai văzut drogaţi şi până acum, de exemplu, pe la colţuri de stradă sau prin cartier, purtându-se necontrolat, cerşind bani. Am râs de mulţi dintre ei şi câtorva le-am vândut marfă. Acum însă nu râd.

Nu e nici urmă de Tony, în niciuna dintre camere şi nici în curtea din spate. După o vreme, îmi spun că aş putea la fel de bine să merg şi să-l aştept la el în staţie. Mă întorc în living şi... ghici cine intră pe uşa din faţă?

Tony încremeneşte. Face ochii cât cepele. Fix când îmi stă pe vârful limbii să-l strig pe nume, o ia la fugă.

— Hei, Tony! Aşteaptă!

Drogălăii sunt al dracului de rapizi. Tony se grăbeşte pe alee, gata să o zbughească pe după colţ, dar îl apuc de tricou.

— Dă-mi drumul! zice şi încearcă să scape din strânsoare. N-am făcut nimic!

Ridic mâinile în aer.

— Hei, hei, calmează-te. N-am zis că ai făcut ceva.

— Poliţaii ăia ţi-au zis că m-au interogat, nu-i aşa? Le-am spus că io n-am făcut nimic! N-au vrut să mă asculte!

E gata să plângă. Poliţiştii devin de-a dreptul ticăloşi când vor să obţină vreo informaţie. Cine ştie ce i-au făcut unui drogat?

— Te cred. Tu n-ai omorî pe nimeni.

— N-aş face-o! Dre era un tip de treabă. N-aş face asta!

— Ştiu. Dar ai văzut ceva în seara aia?

Se scarpină. Hainele pe care le poartă arată şi miros la fel cu cele pe care le purta în seara când s-a furişat lângă mine şi Dre.

— Nu vreau să-mi facă nimeni felu’.

— N-o să-ţi facă nimeni nimic. Îţi dau cuvântul meu.

— Nu vreau cuvântul tău! Vreau o doză!

— Tony, omule...

— Ştiu eu că ai ceva la tine. Tu, Li’l Don! Eşti exact ca tăticul tău! El mă aproviziona întotdeauna. El mi-a dat prima doză de cocaină!

Îmi zâmbeşte, arătându-şi gingiile ştirbe.

Are dreptate, aş putea să-i dau fără probleme ceva, ca să-l fac să vorbească. Duc mâna la buzunar.

Mă opresc. Aşa rapid cum e, ar putea să o şteargă fără să spună ceva.

— Te servesc, dar mai întâi trebuie să-mi spui ce-ai văzut.

Tony se uită la buzunarul meu şi se linge pe buze.

— Promiţi?

— Promit. Ce ai văzut?

— Eram pe stradă, mai jos de casa ta, lângă a domnului Randall. Bătrânul ăla răutăcios. Nu-i aşa că e rău, Maverick?

Dau din cap că da. Domnul Randall are în faţa casei una dintre cele mai frumoase grădini din tot cartierul Garden şi înjură copiii care se apropie prea mult de ea. Eu şi King am mers odată până în dreptul casei, doar de afurisiţi.

— Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Eu îmi vedeam de ale mele. Îmi vedeam de treaba mea, jur, şi am auzit împuşcăturile. A făcut pe el de spaimă bătrânul Tony. Mi-a luat-o inima la galop! M-am ascuns în tufişurile domnului Randall. Am ajuns să mă piş pe mine, chiar acolo.

Aşa îi trebuie domnului Randall.

— Ai văzut maşina?

— Văzut. Era roşie. Semăna cu o Impala veche.

Uite şi dovada mea. Acelaşi tip de maşină pe care o avea Red.

Ticălosul! Jur că aş putea să-l strâng de gât, să-i scot sufletul. Să-l las cu ochii holbaţi, aşa cum a făcut el cu Dre...

— Acu’ dă-mi doza!

Revin în prezent, la colţul casei, cu Tony. Se uită la portofelul meu, cu o sclipire flămândă în priviri. Mă caut în celălalt buzunar, după portofel, şi îi întind 200 de dolari.

— Du-te şi cumpără-ţi nişte haine noi şi ceva de mâncare, pe urmă ia-ţi o cameră la un motel, câteva nopţi, ne-am înţeles? Trebuie să te speli.

Ochii i se luminează şi mai mult şi întinde mâna după bani. Îi iau înapoi.

— Tony, vorbesc serios. Să nu arunci banii mei pe droguri. Du-te şi ia-ţi ceva de mâncare, nişte haine şi o cameră la motel. Să nu mă faci să vin după tine.

— Aşa fac, aşa fac! zice şi înşfacă banii.

Îi numără şi exclamă:

— Uiiiuuuu! Cu ăştia pot să-mi iau nişte haine de firmă. Bătrânul Tony o să fie elegant!

Pleacă fluierând pe alee.

A fost prima dată după mult timp când cineva a zis că sunt ca tata. Să o spun pe-a dreaptă? Nu e o senzaţie aşa de plăcută cum credeam că va fi.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Sunt o mulţime de chestii pe care nu am vrut niciodată să le ştiu despre tata. E în firea lucrurilor, odată ce tatăl tău e Big Don. Mi-ar plăcea mai degrabă să aud că le cumpăra copiilor încălţăminte şi că de sărbători hrănea familii. Nu că îi făcea pe oameni dependenţi de cocaină.

Uneori, cineva este erou pentru unii şi monstru – sau în cazul meu, tată – pentru alţii. Mie îmi vine totuşi greu să-l judec, odată ce plănuiesc acum să omor un tip care, la rândul lui, e tatăl unui copil. E clar însă că uciderea lui Red este cea mai bună cale de a i se face dreptate lui Dre. Nu e ceva cu mult diferit de sentinţa unui judecător care l-ar condamna pe Red la moarte.

Cred.

Nu sunt foarte sigur de ce, conduc totuşi trei ore până la Închisoarea Evergreen. Aşa cum mi-a promis, mama m-a lăsat să iau maşina ei. E de-a dreptul ciudat să caut o masă în sala de vizite, fără să fie şi ea cu mine. Aleg una într-un colţ, cu doar două scaune, să nu ocup o masă pe care ar putea să o folosească o familie. Sunt aici o mulţime de mame, cu copiii lor. Mă surprinde oarecum, pentru că e vineri, zi de şcoală. Pe de altă parte, şi mama mă învoia ca să putem veni să-l vedem pe tata. Faci vizitele când poţi, nu când vrei.

Toţi copiii par agitaţi sau entuziasmaţi. Îmi aduc şi eu aminte de zilele alea. Prima dată când am mers să-l vedem pe tata, cu o noapte înainte nu am putut să dorm. Toată săptămâna le povestisem tuturor că mă duc să-mi văd tatăl. Mama îmi explicase că nu voi putea să mă joc cu el. Nu mi-a păsat. Tot drumul până acolo am ţopăit pe banchetă.

Până când am văzut închisoarea. Muntele acela imens, înconjurat de sârmă ghimpată, mi-a spulberat într-o clipă tot entuziasmul. Gardienii cu feţele împietrite şi cu armele lor m-au făcut să cred că am dat de belea. Orice copil care, după ce vede toate astea, mai poate să fie entuziasmat este pur şi simplu naiv.

Bâzâitul alarmei se opreşte şi apar deţinuţii. Azi, tata e unul dintre primii care intră.

Mă ridic în picioare. Inima îmi bate în ritmul paşilor lui. Pare mai bătrân, dar nu are cum. Au trecut doar câteva luni. Cred că cearcănele îl fac să pară aşa.

Ajunge la masă.

— Salut!

— Salut!

Ne uităm unul la altul. Nu pot să-l iau în braţe, după tot ce i-am făcut. E evident că nici el nu vrea să mă îmbrăţişeze, pentru că stă nemişcat.

Mă aşez pe scaun.

— Îţi mulţumesc că ai fost de acord să te întâlneşti cu mine.

Tata se aşază pe scaunul din faţa mea.

— Întotdeauna o să mă întâlnesc cu tine, ştii asta. Faye a zis că vrei să vorbim.

Îmi cobor privirea spre degete şi mi le frământ stânjenit.

— Ăăm, da. Eu, ăăm...

Tata îmi caută privirea.

— Pe mine nu mă cheamă „Ăăm” şi ochii mei nu sunt acolo, jos.

Mă uit la el. Omul ăsta ar trebui să-şi verse toţi nervii pe mine. Dacă Seven s-ar purta cu mine aşa cum m-am purtat eu cu tata, i-aş tăbăci dosul cât ai zice peşte.

În privirea tatei se citesc tot felul de lucruri pe care el nu mi le spune, de exemplu, *Te iubesc* şi *Mi-a fost dor de tine*. Nicidecum nu-mi spune: *Sunt varză de supărare din cauza ta*.

Glasul mi se gâtuie.

— Iartă-mă, tată. N-ar fi trebuit să rup legătura cu tine...

— Oh, Mav, băiete, nu sunt supărat. În ziua aia ai avut dreptate. Ştiu că am exagerat, că te-am luat aşa, după câte-am făcut şi eu. În locul tău, aş fi făcut la fel. Te iert. Şi sunt gata să şi uit. Bine?

Întinde peste masă pumnul strâns, deşi nu ar trebui să o facă. Îl ating uşor cu pumnul meu.

— Omul meu de bază, zice el, şi pe faţă i se întinde un zâmbet. Ce se întâmplă cu tine? Ce mai fac puştiul şi Lisa? Sarcina merge bine?

— Mama nu te-a ţinut la curent?

— Ba da. Vreau însă să aud de la tine. Fiul meu. Să nu-mi zici că ai uitat să vorbeşti în astea vreo luni din urmă, tu cu gura aia mare a ta.

— De unde am moştenit-o?

— Bine, mi-ai zis-o, mi-ai zis-o, spune şi râde în hohote, din toată inima.

— Ştiu. Seven e bine. De-acum merge de-a buşilea. Mi-e groază când o să înceapă să meargă în picioare. Deja vrea să se bage peste tot. Lisa e bine. De fapt, sarcina merge bine.

Bag mâna în buzunar şi pun pe masă poza ultimei ecografii. O am de la ultima vizită la medic a Lisei, de luna trecută. Copilul nu mai e doar o boabă, începe să arate ca un copil adevărat.

Tata ia fotografia.

— Ia te uită! Asta e clar fruntea bombată a celor din neamul Carter.

— Fraaate! Trebuie şi el să mai crească, nu?

— *El*? Aţi aflat că e băiat?

— Neeh, dar eu ştiu că e băiat. Lisa crede că e fată.

— Atunci, fată e. Să asculţi întotdeauna de intuiţiile unei femei. N-o să te inducă niciodată în eroare.

Îmi întinde ecografia şi eu îi fac semn cu mâna fluturând.

— Asta e a ta. M-am gândit că ai vrea să ai o poză cu *nepotul tău*.

Tata râde.

— Bine, încăpăţânatule. Ce face maică-ta? Mi-a zis ea că e bine, dar ştiu că n-ar vrea să mă îngrijorez, dacă mi-ar zice că nu e.

— E bine. Ăăm... Moe s-ar putea să se mute la noi.

— Ah, face tata şi rămâne tăcut un minut. Şi eşti OK cu asta?

Am senzaţia că a tras o linie pe nisip cu întrebarea asta; el de o parte şi mama de cealaltă, iar eu trebuie să aleg cu cine ţin.

Merg în vârful picioarelor, fix pe linie.

— Sunt OK, indiferent ce face mama ca să fie fericită. Nu am nimic cu tine...

— Ştiu.

Altă pauză.

— Crezi că maică-ta o iubeşte?

Văd cu ochii minţii lumina din privirea mamei care apare doar când Moe e lângă ea şi e singurul răspuns de care am nevoie. S-ar putea să nu fie cel pe care vrea tata să-l audă. El şi mama sunt împreună de când erau de vârsta mea. Sunt 20 de ani de iubire pe care eu s-ar putea să-i distrug.

— N-ar trebui să vorbim despre asta.

— Nu mă deranjează, Maverick. Spune-mi sincer. Pot să suport.

— Bine, zic, dar tot îmi ia ceva timp. Cred că mama e îndrăgostită de ea.

— Aveam eu o presimţire, zice tata şi oftează lung.

— Tată, te iubeşte şi pe tine, dar...

Tata ridică o mână.

— Mav, băiete, nu e treaba ta să rezolvi asta. N-ar fi trebuit să te întreb. Eu şi maică-ta putem să ne descurcăm singuri, bine?

— Bine.

Îşi şterge faţa, obosit.

— Frate, destul cu asta. Despre ce voiai să-mi vorbeşti?

Tot drumul de trei ore până aici am încercat să-mi dau seama. Sincer să fiu, nu sunt sigur de ce am venit până aici. Ştiu că trebuie să-l omor pe Red, nu încape nicio îndoială, dar *am nevoie* să vorbesc cu tata. Am nevoie să-l aud pe el spunându-mi că procedez corect. Am nevoie să-mi spună că sunt bărbat.

Bat din picior fără încetare. Nu mă ajută nici faptul că suntem într-o închisoare, înconjuraţi de gardieni.

— Vreau doar... voiam să-ţi spun că am o treabă de rezolvat, pentru Dre.

— Ce fel de treabă?
— Am aflat cine l-a împuşcat.
Tata se holbează la mine, dar numai o secundă. Apoi se îndreaptă în scaun, aruncă o privire scurtă spre gardieni şi se uită din nou la mine.
— A fost unul în verde?
Cu alte cuvinte, Garden Disciples. Scutur din cap.
— De fapt, Red.
— Red, repetă tata încet şi pare că înţelege. Eşti sigur?
— Absolut!
Se lasă pe spătarul scaunului şi îşi freacă bărbia.
— Şi vrei să duci... *treaba* asta până la capăt?
— Ştii care e codul, tată.
Tot ce trebuie să fac e să mi-l amintesc pe Dre prăbuşit peste volan şi atunci ştiu ce vreau.
— Nu pot să las pe nimeni să scape nepedepsit.
— Atunci, de ce ai bătut tot drumul până aici? Nu ai nevoie de aprobarea sau de permisiunea mea.
Cu toate astea, vreau s-o fac. Dar, dacă o spun, voi părea un copilaş care are nevoie de tăticu'. Nu mai pot să fiu aşa. Nu spun nimic.
Tata se apleacă în faţă.
— Ascultă, Mav, băiete. Eu am fost în pielea ta de o grămadă de ori. Pot să-ţi spun că nu e ceva care se uită. De fiecare dată când închizi ochii, de fiecare dată când mintea îţi rătăceşte puţin, o să te întorci la momentul acela. Eşti sigur că vrei să te confrunţi cu asta?

Aproape că-mi vine să plâng.
— Dre a fost fratele meu, tată.
— Hei, hei, hei, zice şi-mi cuprinde obrazul în căuşul mâinii.
Un gardian alb se răţoieşte la noi, ceva despre contactul fizic, dar un altul, hispanic, îi spune să ne lase în pace.

Oricum, ar fi fost nevoie de toţi grămadă ca să-l facă pe tata să-mi dea drumul.

— Sunt aici, băiete. Tati e aici. E OK.

Cele câteva cuvinte îmi pun capac. I le spun mereu lui Seven, dar eu nu le-am mai auzit de ani şi e tot ce aveam nevoie să aud.

— Dre ar fi trebuit să fie aici, bolborosesc eu.

— Ar fi trebuit.

— Merita ceva mai bun.

— Aşa e.

— Vreau să o fac pentru el. Trebuie.

Tata zâmbeşte atât de trist, încât e greu să-l numesc zâmbet.

— Au fost multe lucruri pe care şi eu am crezut că trebuie să le fac. Realitatea însă era că ar fi trebuit să fiu lângă tine şi mama ta şi am dat greş.

— Carter, zice gardianul hispanic de lângă noi. Ajunge!

Tata îşi ia mâna de pe obrazul meu şi se lasă pe spate în scaun.

— Maverick, zice, n-am să-ţi dau permisiunea sau aprobarea pe care ţi le doreşti. Acum eşti propriul stăpân. Este alegerea ta. Doar să fii sigur că e ceva cu care poţi să trăieşti de aici încolo.

Mda, dar cum rămâne cu motivul pentru care nu pot să trăiesc? Nu pot să continui, ştiind că Red a scăpat nepedepsit pentru uciderea vărului meu. Nu pot.

Se aude un alt bâzâit puternic, semnalul că vizitele s-au terminat. În încăpere, deţinuţii şi familiile lor se ridică în picioare şi îşi iau rămas-bun.

Eu nu mă ridic decât după ce o face tata. De data asta, nu ezită şi mă ia în braţe.

Îmbrăţişările lui sunt puternice. Nimic nu mai există în afara lor.

Până la urmă, trebuie să-mi dea drumul. Mă prinde de umeri.

— Ai grijă de tine, bine?

— Şi tu, tată.

Se întoarce pe călcâie foarte repede. Dar nu destul de repede. Îi surprind sclipirea lacrimilor din ochi.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Două zile mai târziu, sunt pregătit să-l ucid pe Red.

Închid uşa de la camera mea. În living, mama şi Moe se uită la *Unde ne sunt bărbaţii*? pentru a cincizecea oară, se pare. Seven doarme la el în pătuţ. Nu mă vede când intru în dressing şi scot din cutia de adidaşi FILA pistolul Glock de care mi-a făcut rost King.

Mi-l îndes la talie, în elasticul pantalonilor, şi-mi trag hanoracul deasupra. Red îşi strânge catrafusele din parc odată ce se aprinde iluminatul stradal. Parcul e destul de pustiu duminică seara, pentru că majoritatea fraţilor se uită la meciul de la televizor, oricare ar fi el. În seara asta, joacă Lakers cu Supersonics. Îmi pun o bandană gri, să-mi ascund faţa în caz că mă intersectez cu cineva. Din parc o să fug spre cimitir. O să-mi arunc hanoracul şi pistolul în lacul din spate. Pe urmă o să merg acasă şi o să-mi văd de viaţa mea.

Am plănuit totul şi sunt pregătit.

Cu toate astea, îmi tremură picioarele.

Iau telefonul fără fir de pe noptieră şi formez numărul pe care l-am învăţat deja pe de rost, însă apoi mă opresc. Lisa mă cunoaşte foarte bine. Şi-ar da seama repede că pun ceva la cale.

Las telefonul la loc.

Mama şi Moe stau culcuşite pe canapea, cu un castron de floricele. După mirosul din living, se pare că mama a ars prima pungă.

— Arată-i dosul, fată, zice mama, în timp ce doamna de la televizor înşfacă un maldăr de haine dintr-o debara.

Mă sprijin de tocul uşii.

— Hei, mamă, poţi să ai tu grijă de Seven puţin? Lisa vrea să-i duc de mâncare. Ştii cum sunt poftele astea de gravidă.

— Ştiu! zice mama, cu ochii lipiţi de televizor. Tu îmi făceai poftă de îngheţată tot timpul.

— Şi acum ce scuză mai ai? întreabă Moe.

— Şşşt! face mama şi râd amândouă.

Moe o sărută, în încercarea de a se răscumpăra, dar mama zice:

— Nu. Tre’ să faci mai mult de-atât. O să stăm cu urechea ciulită la Seven, Maverick. Ai grijă, scumpule.

Cuvintele ei mă lovesc mai tare decât de obicei.

— Da, mamă.

Îmi vine s-o sărut pe obraz, dar ar părea ciudat, ca şi cum există şanse să nu mă mai întorc. Dar varianta asta nu există, aşa cum nu există nici varianta să fiu prins. Îmi trag gluga pe cap şi ies pe uşa din faţă.

Odată cu căderea nopţii, cartierul Garden devine o altă lume. Umbre încep să se furişeze şi chestiile care pândesc în timpul zilei sunt acum în largul lor. Câini de pripas, drogaţi, toţi îşi fac apariţia. E mult mai multă linişte, dar asta nu înseamnă decât că, atunci când urlă o sirenă sau pocneşte un glonţ, sunetul e destul de puternic pentru ca întreg cartierul să-l audă.

Sper că, indiferent unde se află Dre acum, o să audă împuşcătura când voi apăsa pe trăgaci, şi o să ştie că vărul lui mai mic îi va ţine întotdeauna spatele.

Când ajung la Rose, soarele deja a apus şi întunericul pune stăpânire pe parc. Majoritatea stâlpilor de iluminat au becurile sparte de către cei din bandă. Treburile cu care se ocupă ei nu se pot face la lumină, pentru că poliţiştii i-ar putea repera.

Singurul bec aprins este cel de pe terenul de baschet. Rămân cu ochii aţintiţi pe el prea mult timp şi jur că ne văd dând la coş acolo, pe mine, Dre, King şi Shawn, cu câteva luni în urmă. Parcă într-o altă viaţă.

În viaţa asta am de terminat nişte treburi, nu pot să le las nerezolvate. Mă ascund după un copac şi-l văd pe Red cum îşi încarcă marfa în maşina din parcare. Fluieră o melodie veselă, care n-ar trebui să iasă de pe buzele unui ucigaş. Ultimul lui client a plecat acum câteva minute, aşa că în parc am rămas doar noi doi.

Sunt hotărât să o fac.

Îmi înfăşor bandana în jurul feţei, de la nas în jos, şi îmi scot pistolul de la brâu. E rece şi greu; aceeaşi senzaţie pe care o am în stomac.

Dar când vine vorba de stradă, regulile sunt reguli.

Nu le va scrie nimeni, niciodată, şi nici nu le vei găsi în vreo carte. Sunt chestiuni de care ai nevoie ca să supravieţuieşti, din momentul în care maică-ta ţi-a dat drumul din casă. Cam aşa cum e când trebuie să respiri chiar şi când ţi-e greu s-o faci.

Dacă ar exista o carte, capitolul cel mai important ar fi despre familie şi prima regulă ar fi:

Când cineva îţi ucide familia, tu îl ucizi pe el.

Inima îmi bate repede, de parcă aş fugi de cineva. De fapt, mă îndrept către cineva.

Red nu mă vede când mă apropii pe la spatele lui. Ridică o cutie cu CD-uri de jos. Când se îndreaptă de spate, îi lipesc pistolul de ceafă.

— Să nu faci vreo mişcare, mârâi la el.

Red scapă cutia din mâini. Ridică braţele, ca şi cum s-ar ruga la Dumnezeu.

— Rahat! Nu trage, nu trage!

— Taci din gură! zic, pe un ton mai grav decât vorbesc eu de obicei. Aşază-te în genunchi şi ţine mâinile ridicate.

Se lasă încet în jos, cu mâinile deasupra capului.

— Te rog, nu mă împuşca! scânceşte. Îţi dau tot ce vrei. Am un copil, omule!

Îmi tremură picioarele şi mâinile. Ţin şi mai strâns pistolul.

— Trebuia să te gândeşti la copil înainte să ucizi un tovarăş!

Nu pot să rostesc numele lui Dre, pentru că vocea m-ar da de gol.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti!

— L-ai împuşcat în cap!

— Nu, frate! Eu... eu... eu... eu n-am... n-am...

Armez pistolul şi îl lipesc şi mai bine de ţeasta lui.

— Ai de gând să stai acolo şi să mă minţi?

Red scoate un suspin oribil.

— Te rog, nu mă împuşca! Am un copil!

— Şi tovarăşul nostru avea un copil!

Avea şi un frate.

— L-ai omorât pentru nişte bani şi un ceas! De fapt, ia să-mi dai ceasul chiar acum. Jur pe toţi sfinţii că, dacă faci o mişcare greşită, îţi zbor creierii.

Red se zguduie de plâns. Îşi scoate ceasul şi îl ridică în aer. I-l smulg din mână.

— Până aici ţi-a fost!

— Oh, Dumnezeule! Te rog, Doamne. Te rog, Isuse.

În timp ce el imploră îndurare, eu mă rog la Dumnezeu să mă lase să uit toate astea.

Pun degetul pe trăgaci. Am puterea să-i sting lui Red lumina ochilor. Să-i împrăştii pe asfalt sângele şi creierii.

Trebuie doar să o fac.

Trebuie să arăt, în sfârşit, că sunt fiul tatălui meu.

Trebuie-doar-să-apăs-pe-trăgaci!

DOUĂZECI ŞI OPT

Până şi ucigaşilor le pot fi împlinite rugăciunile.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Cartierul trece pe lângă mine în timp ce eu alerg, cu ochii plini de lacrimi. Pistolul e înapoi la brâu. Bandana mi-am smuls-o mai adineauri. Red...

Nu mai e.

Acasă la doamna Rosalie, luminile sunt aprinse la fereastra Lisei şi dinăuntru se aude înăbuşit muzică R&B. Ciocăn de două ori în geam.

Perdeaua se dă la o parte şi apare Lisa, încruntată.

— Maverick?

Deschide fereastra. Mă salt şi urc înăuntru, cu capul înainte. Mă ridic precipitat în picioare şi o îmbrăţişez printre suspine.

— Maverick, repetă, cu voce răguşită. Ce s-a întâmplat?

Plâng prea tare ca să pot vorbi. Lisa mă duce lângă pat şi ne aşezăm amândoi. Tot ce pot să fac e să plâng în hohote.

— Mav, vorbeşte cu mine, mă imploră Lisa. Nu te-am văzut niciodată aşa. Ce s-a întâmplat?

— Nu pot, zic eu printre sughiţuri. Doamna Rosalie şi Tammy ar putea să audă...

— Sunt la întâlnirea ecleziastică. Suntem doar noi doi. Spune-mi. Te rog?

„Te rog”, vorbele astea mă dau gata. Înghit greu.

— Eu... Lisa, eu... ştiu cine l-a ucis pe Dre.

Face ochii mari.

— Ce? Doamne, cine?

— Red.

La început, doar clipeşte.

— Stai, stai puţin. Vrei să spui că... Red, adică al lui Brenda...

— Da.

Tăcere.

Îmi şterg faţa cu mâneca.

— În ziua când a venit aici, cu Brenda şi Khalil, am observat că purta la mână ceasul lui Dre. M-am apucat şi am făcut propriile mele investigaţii. El a făcut-o, Lisa. El l-a ucis pe vărul meu. Aşa că, în seara asta, m-am dus peste el în parc.

Lisa suspină surprinsă.

— L-ai...

Mă uit la pantofi.

— I-am pus pistolul la cap. Şi...

Vocea mi se frânge.

— ...n-am putut să apăs pe trăgaci.

Din nou, tăcere.

Nu mai am cum să ies din asta. Sunt mai rău decât mă credea ea. Sunt un criminal, aşa cum au crezut întotdeauna mama şi fratele ei. O să am noroc dacă se mai uită vreodată în ochii mei.

Trec minute, care mi se par zile.

Lisa îşi încrucişează braţele la piept.

— De ce n-ai făcut-o?

— M-am gândit la copiii mei, la mama şi... la tine. La ce v-aş fi făcut vouă, tuturor, dacă eram prins sau ucis.

Închid ochii. Lacrimile mi se preling pe obraz.

— Sunt un laş nenorocit.

— Nu, murmură Lisa. Mie mi se pare că ai fost bărbat.

— Poftim? zic şi mă uit la ea. Lisa, idiotul ăla l-a ucis pe Dre. Şi eu ce fac? *Îl las* să scape. Ce fel de dreptate e asta?

— N-ar fi fost dreptate dacă îţi distrugeai viaţa omorându-l.

Aproape că mă umflă râsul.

— Viaţa mea nu face doi bani. Doar că n-am vrut să-mi pun copiii în situaţia asta. Eu ştiu ce înseamnă să nu ai un tată lângă tine.

— Vrei să spui, deci, că şi copiii tăi merită să te aibă cu ei?

— Sincer? Merită mai mult de atât.

Lisa inspiră profund şi se mângâie pe burtă.

— Ştii... Maverick, eu încă mai cred în tine. Eu... noi avem nevoie ca tu să crezi în tine.

O privesc.

— Aşa?

— Da.

Mă dă pe spate că spune asta, după tot ce era să fac în seara asta. Ca şi cum Lisa vede o versiune a mea pe care nimeni altcineva nu o mai vede. Un Maverick fără grija găştii sau a străzii şi care face cu viaţa lui ceva ce merită. Eu vreau să fiu tipul ăla. Nu unul care ajunge în puşcărie şi le spune copiilor lui că are regrete.

Cred că e aşa cum zice domnul Wyatt. Aşchia nu sare departe de trunchi de obicei, dar ar putea să ajungă ceva mai departe. Are doar nevoie de un mic bobârnac.

Îmi pun mâna pe abdomenul Lisei. Se mişcă iar, de parcă ar înota un peşte acolo. Zâmbesc.

— Chiar că e activ în seara asta, nu?

— Da, e foarte *activă*.

Râd şi-mi dau ochii peste cap.

— Mda, bine.

O mângâi pe burtă. Cu luni în urmă, Dre îmi povestise cum a fost când a ţinut-o pe Andreanna în braţe pentru prima oară. Îmi spusese că a plâns pentru că fetiţa se pricopsise cu el drept tată. În fiecare zi, înţeleg tot mai bine lucrul acesta.

Mai spusese şi că voia să fie tatăl pe care îl merita Andreanna.

Şi asta cred că înţeleg acum.

Am câteva lucruri de rezolvat.

Mama şi Moe au adormit pe canapea, unde le-am lăsat.

Moe stă întinsă, cu spatele sprijinit de braţul canapelei, şi mama e cuibărită lângă ea. Au braţele încolăcite, ca şi cum au adormit îmbrăţişându-se. Iau pătura de pe fotoliu şi le învelesc. Apoi mă duc la baie şi închid uşa după mine.

Rezerva mea de droguri ar trebui să fie sub dulap, unde o pun de regulă. Mă las în genunchi şi iau punga Ziploc din spatele chiuvetei. E plină cu punguţe mai mici, care conţin cocaină şi haşiş.

S-ar putea să nu valorez eu nici două parale, dar sunt tâmpenii pe care nu mai vreau să le fac. Să vând droguri e prima pe listă. O să i le dau şi pe-astea înapoi lui...

Două bătăi puternice în uşa de la baie.

Mă sperii, gata să fac pe mine.

Scap punga din mâini.

Şi aterizează în toaletă.

Haşişul începe să plutească în apa din veceu.

Iar cocaina începe să se dizolve.

— Rahat! şuier.

— Maverick? strigă mama de pe partea cealaltă a uşii. Ai păţit ceva?

Oh, rahat, rahat, rahat!

Mă prefac că gem.

— Nu. Lasă-mă un minut. Sunt cam constipat.

— Îţi tot spun să mănânci mai multe legume. Nu uita să dai cu deodorant. Mai folosesc şi alţii baia în afară de tine.

— Da, mamă, zic şi bag mâna în vasul de toaletă.

Jumătate din afurisita de pungă ori s-a dizolvat, ori pluteşte. Salvez ce se mai poate şi şterg punga cu hârtie igienică.

Nu pot totuşi să ies cu ea din baie. O îndes în pantaloni, în faţă, şi-mi trag hanoracul pe deasupra. Să dea Dumnezeu să nu observe mama!

Trag apa la toaletă şi jumătate din rezerva mea de droguri se duce învârtindu-se pe ţeavă, apoi dau cu deodorant. Deschid uşa cu cel mai convingător zâmbet de care sunt în stare.

— Scuze, mamă!

— Nu-i nimic, zice ea.

Ne uităm unul altul. Mama ridică din sprâncene.

— A, scuze, zic şi fac un pas într-o parte, ca să o las să intre.

Rămân încremenit. Jur că plămânii mei nu mai funcţionează. Doamne, te rog! Te rog, te rog, te rog, fă să nu observe nimic!

Se aude apa trasă din nou. Uşa băii se deschide şi mama iese, ştergându-se pe mâini pe un prosop de hârtie.

— De ce mai stai aici? mă întreabă.

Încep să respir din nou.

— Nu, nimic. Voiam să-ţi spun noapte bună.

— A, bine. Ai fost plecat destul de mult timp. Ce a durat atât?

— Lisa a avut nevoie de mine, răspund, şi acesta e adevărul.

Încă mai are nevoie.

— E bine? Copilul nu...

— Nu s-a întâmplat nimic, mamă. Poţi să te culci la loc, zic şi o sărut pe obraz. Noapte bună!

— Noapte bună, scumpule!

Mă uit după ea, cum se întoarce în living. În noaptea asta o las să se odihnească. Mâine o să-i spun că nu pot să termin şcoala. E momentul să-i mărturisesc totul.

Deschid cu grijă uşa camerei mele, să nu-l trezesc pe Seven. Nu mai are importanţă, oricum e la el în pătuţ, în picioare, trăgând din suzetă. Mă vede şi începe să ţopăie, cu braţele întinse spre mine.

Îmi dau lacrimile. Frate, chiar că am devenit un plângăcios. Trebuie să-mi adun minţile, pe bune!

Îl iau în braţe.

— Salut, omuleţule! De ce eşti treaz, hm? îl întreb şi îl sărut pe tâmplă. Îl aştepţi pe tati?

Seven se joacă cu şnurul de la hanoracul meu. N-am cum să mint, îmi e la fel de teamă ca în prima zi când l-am luat în braţe. Nu ştiu dacă sentimentul acesta va dispărea vreodată. Nu lumea asta, ci Seven merită să aibă luna, soarele şi toate stelele şi încă nu ar fi destul.

Eu sigur nu sunt destul de bun pentru el. Sunt într-o bandă, am ratat absolvirea şcolii şi n-am decât 17 ani. Dar jur că o să fac tot ce pot ca să fiu tatăl de care are nevoie.

Îmi lipesc fruntea de a lui.

— Tati era să o încurce rău astă-seară. Tu m-ai salvat, omule. Tu şi frăţiorul tău... sau surioara. La voi doi m-am gândit şi n-am putut s-o fac.

Seven e mai interesat de şnurul de la hanoracul meu decât de ce-i spun. E bine. Nu trebuie să ştie că era cât pe ce să-l dezamăgesc.

Îi sărut sprâncenele.

— N-o să te dezamăgesc. Ai cuvântul meu!

Îl pun înapoi în pătuţ şi pornesc caruselul de deasupra, să privească luna şi stelele care seamănă cu cele reale şi care ar trebui să fie ale lui.

Fir-ar să fie, ce obosit sunt! Probabil că m-a epuizat excesul de adrenalină de mai devreme. Îmi scot pistolul Glock şi punga Ziploc de la brâu şi le ascund în cutia de pantofi din dulapul meu. Mă arunc pe pat şi închid ochii, dar nu reuşesc să adorm.

Trebuie să-i spun lui King ce s-a întâmplat cu drogurile lui.

Soarele nici nu a răsărit, când King parchează în faţa casei mele. Aseară l-am sunat şi i-am cerut să ne vedem la prima oră în dimineaţa asta.

O să fie mai mult decât ofticat că i-am risipit drogurile în veceu. Nici nu cred că *ofticat* e cuvântul potrivit. Trebuie să fi fost vreo două miare în marfa aia. Dacă era vorba de altcineva în afară de King, puteam să ajung la doi metri sub pământ. Tovarăşi ori ba, probabil că tot o să-mi rupă fundul.

Să dea naiba! Va trebui să-i dau banii înapoi, dar habar n-am de unde să scot aşa o sumă. Sunt în rahat până în gât.

Îmi şterg palmele transpirate de pantalonii scurţi şi închid uşa din faţă după mine. Mama, Moe şi Seven dorm. Pe maiou am o pată udă, lui Seven i-a curs scuipat din guriţă pe mine. Noaptea care a trecut nu a vrut să doarmă la el în pătuţ şi l-am lăsat să stea întins pe pieptul meu. A fost singurul fel în care şi eu, şi el am reuşit să adormim.

Mă urc în maşina Crown Vic a lui King şi ne ciocnim pumnii.

— Mersi că ai venit aşa devreme.

— Da’ bravo, a zis, răguşit, probabil pentru că nu s-a trezit de mult. Tre’ să mă scol şi să mă pun pe treabă.

Tata obişnuia să se trezească înainte de răsăritul soarelui. „Duşmanii nu dorm – obişnuia să spună – şi nici eu nu pot.” E de groază cât de normale făcea să pară unele chestii, de dragul meu.

— Deci care-i treaba? mă întreabă King. Ai zis că e important.

— Mda. Mai întâi, vreau să-ţi dau ăsta înapoi.

Bag Glockul în suportul pentru pahar.

— Nu-mi mai trebuie, zic.

King îl ia şi îl examinează.

— L-ai folosit?

— Nu Red e vinovatul.

— Ce? Dar ai...

— Las-o baltă, King, îi spun şi mă uit la el. N-a făcut-o Red.

Să nu fiu înţeles greşit – nu o fac pentru laşul ăla. Red o să plătească, într-un fel sau altul, aşa funcţionează karma.

— Dacă spui tu, zice King şi pune pistolul pe picior. Sunt într-adevăr bucuros că m-ai chemat. Şi eu voiam să discut cu tine.

— Serios?

— Mda. Vreau să preluăm noi operaţiunile cu droguri ale găştii.

— Ce? fac eu şi mă uit de două ori mai bine la el.

— Mav, P-Nut habar n-are ce face. Ăsta-i adevărul. Îngroapă tot ce a făcut Shawn. Putem să mergem chiar noi la furnizor, să-i spunem că acţionăm mai bine decât P-Nut, iar pe urmă, gata! Plasăm marfa şi facem bani!

Mă zgâiesc la el mult şi bine.

— Încerci să devii tu regele?

King ridică din umeri şi se lasă pe spate în scaun.

— Ce-o fi, o fi! Aştept un copil. Trebuie să fac nişte schimbări importante.

— Vere, ţi s-a urât cu binele?

— Să îndrăznească numai să vină după noi!

Noi.

— Neeh! Pe mine să nu contezi.

— Ei, ce dracu'! Zău, Mav! Poate-o să ne iasă! O să fie nevoie de puţin timp, dar într-un an o să conducem Garden la fel ca taţii noştri. Li'l Zeke şi Li'l Don, reuşind!

Mda, în timp ce Big Zeke e în groapă şi Big Don, la închisoare.

Clatin din cap.

— Eu am terminat-o cu vânzarea de droguri. De data asta, definitiv.

King chicoteşte.

— Hai că o luăm iar de la capăt. Spui vorbe mari pentru cineva care aşteaptă al doilea copil. Ce-o să faci ca să scoţi bani? O să te ţii de slujba aia nenorocită de la domnul Wyatt?

— Probabil. Îmi pare rău, vere, dar trebuie.

— Ăsta care vorbeşte nu e Mav pe care îl cunosc eu. Prietenul *meu* e gata de orice. Stai să ghicesc, a descoperit maică-ta că vinzi droguri? Sau boşorogul de Wyatt? Stai, neeh...

Pocneşte din degete şi mă arată cu degetul.

— Lisa a fost, nu? Târfa aia zice să sari şi tu o întrebi cât de sus.

— Cum i-ai spus? strig eu.

King izbucneşte în râs.

— Ce dracu', eşti sub papucul ei!

— Îţi arăt eu ţie, dacă nu-ţi ţii fleanca!

— Bine, bine, zice şi ridică mâinile. Calmează-te, *Li'l Don*. Să te oftici pentru o femeie care nu te vrea... O să mă implori cât de curând să te las să intri înapoi în afacere. Ai să vezi! Deocamdată, dă-mi marfa!

Asta e partea de care îmi era groază. Scot punga din buzunar şi i-o întind lui King.

Se uită când la ea, când la mine.

— Unde e restul?

— Am făcut o greşeală. Am scăpat-o în veceu.

King se ridică încet.

— E prea devreme pentru păcăleala de 1 aprilie, pen' că eu ştiu... ştiu... că nu se poate ca tu să-mi scapi marfa în veceu, Mav!

— Ţi-am zis că am făcut-o din greşeală, bine? Lasă-mă câteva luni şi o să-ţi dau banii înapoi, până la ultimul mărunţiş. Ai cuvântul meu!

— Cuvântul tău nu face două parale! Eu ţi-am făcut *ţie* o favoare – mă împunge cu pistolul în piept – când te-am băgat în schemă, şi tu mă răsplăteşti aruncându-mi banii la toaletă?

Mă uit la pistol şi pe urmă la el.

— Pricep că eşti furios, dar ai face bine să iei chestia asta de pe mine.

King îi pune piedica şi îl îndreaptă în altă parte.

— Sau ce? N-o să faci nimic! Toată lumea ştie că eşti un papă-lapte. Fac pariu că Red l-a omorât pe Dre. Probabil că ai fost prea speriat ca să-l împuşti.

— Încetează-să-mai-ţii-pistolul-ăla-îndreptat-spre-mine!

Pe faţa lui King apare încet un zâmbet.

— Calmează-te, *Maverick*!

Îmi rosteşte numele de parcă ar fi o glumă.

— Frate, fac mişto de tine. Ce dracu', eşti cu nervii la pământ!

Râde, în timp ce pune deoparte pistolul.

— Să nu mai îndrepţi niciodată pistolul spre mine, în viaţa ta!

— Să nu-mi dai motiv s-o fac, zice el printre dinţi.

Nu-l cunosc pe tipul care se uită acum la mine. Sunt al dracului de sigur că nu e cel mai bun prieten al meu.

Dacă e să fiu sincer cu mine însumi, între mine şi King s-a căscat o prăpastie, de ceva vreme... cam din momentul în care testul ADN a dovedit că Seven nu e al lui. Prăpastia aia acum pare cât un canion.

Cred că mai pierd un frate şi e la fel de dureros ca atunci când unul intră în pământ.

Mă uit fix înainte.

– Nu-ţi face griji, murmur. Îţi voi da banii înapoi.

King plescăie nemulţumit.

— Nu e nicio problemă, Mav. Sunt gata să şterg totul cu buretele. N-am nevoie de banii tăi.

Mă uit la el.

— Nu-i vrei?

— Nţ, face King, dând parcă să zâmbească. O să te revanşezi tu în alt fel, într-o bună zi.

Indiferent la ce se gândeşte, nu e de bine. Mi-e cât se poate de limpede.

Îmi înghit nodul din gât şi cobor din maşină.

— Ne mai vedem, King!

TREIZECI

Iată ce m-a învăţat pe mine domnul Wyatt despre grădinărit:

Florile, fructele şi legumele pot să crească oriunde, printre alte chestii. Pentru asta au şi fost create. Adică, pe bune, când Dumnezeu a creat raha... – trebuie să încetez să mai înjur atât de mult – chestiile astea, nu le-a plantat în răzoare, în grădină. Le-a pus în sălbăticie sau cam aşa ceva şi le-a înzestrat cu tot ce le trebuia ca să supravieţuiască. Nu ar trebui să mă surprindă când văd trandafirii domnului Wyatt înflorind, deşi iarna nu a trecut.

Îmi atrag privirea când sunt pe trotuar, în timp ce maşina lui King se îndepărtează. Sunt atât de frumoşi, încât mă duc să mă uit la ei.

Deschid poarta şi intru în curtea din spate a familiei Wyatt. Încă de acum câteva săptămâni, am împrejmuit cu plasă de sârmă mai toate rondurile şi le-am acoperit cu ace de brad, ca să le protejăm până la primăvară. De trandafiri nu ne-am atins. Mă aşteptam să fie deja uscaţi, dar ei au flori mari cât palma mea.

Mă aplec să mă uit mai bine.

— Frate, dar vă merge grozav, nu? S-ar putea să fiu nevoit să tai tijele astea. Cred că sunt uscate. Aveţi ceva împotrivă?

Uită-te, frate, la mine, cum vorbesc cu florile ca şi cum...

Uşa din spate a casei se deschide scârţâind.

— La naiba, băiete! zice domnul Wyatt, oftând din rărunchi. Ar trebui să ştii că nu se poate să te furişezi în curţile oamenilor aşa de devreme dimineaţa! Am crezut că e un spărgător.

Mă uit înapoi la el, peste umăr.

— Ce să fure un hoţ de aici? Plante?

— Cine ştie? răspunde, coborând treptele şi strângându-şi halatul mai bine pe lângă corp. Ai noroc că nu aveam pistolul.

— Ceeee? Diaconul Wyatt are pistol?

— Doamne, sigur!

Izbucnesc în râs. Omul ăsta nici nu înjură.

— Ce cauţi în grădină aşa de devreme? repetă el.

Mă întorc cu spatele la rondul de trandafiri.

— Eram afară şi am observat că încep să înflorească. Trebuia să verific personal.

Domnul Wyatt geme când se lasă pe vine lângă mine.

— Ooof, genunchii ăştia bătrâni. Ce ţi-am zis eu? Trandafirii pot să înflorească şi în condiţiile cele mai vitrege.

— Fără îndoială, spun şi îmi trec degetele peste petalele lor. Pot să-i curăţ, dacă vreţi. Tijele astea nu arată prea bine.

Domnul Wyatt îşi lasă puţin capul pe spate.

— Aş zice că te pricepi la asta...

— Ar fi şi cazul, după cât de mult vorbiţi.

— Mda, probabil. Mă surprinde totuşi că m-ai ascultat.

Verifică şi el trandafirii.

— Se pare că ai dreptate. Tijele astea trebuie tăiate.

— Pentru că nu le permit să mai crească, nu-i aşa?

— Mmm-hmm. E ca la noi, oamenii. Trebuie să scăpăm de lucrurile care nu ne fac bine. Dacă nu ne lasă să ne dezvoltăm, atunci e bine să le retezăm. Hei, hei! Ia te uită că iar fac rap.

— Bine, MC Wyatt, pufnesc eu.

— Chiar sună bine numele.

Se ridică în picioare, gemând din nou.

— Maverick, am discutat cu jumătatea mea. Ne-ai fost de mare ajutor aici, în grădină, şi la magazin. Curând, Jamal va pleca la colegiu, pentru patru ani, şi am nevoie de cineva care să preia greul. Ce zici să devii angajat cu normă întreagă?

— Pe bune?

— Da. Ştiu că banii nu sunt nici pe departe comparabili cu ce scot amicii tăi pe străzi...

— Banii făcuţi rapid ne duc la un sfârşit rapid.

Domnul Wyatt ridică din sprâncene.

— Tu chiar m-ai ascultat. Eu credeam că ţi-a intrat pe o ureche şi ţi-a ieşit pe cealaltă.

— Serios, domnule Wyatt. Nu tre’ să mă luaţi peste picior.

— Puţin umor dis-de-dimineaţă n-a omorât pe nimeni. Poţi să începi *full-time* după absolvire. Ce zici?

Îmi duc mâna la ceafă.

— Ăăm... nu cred că termin şcoala, domnule Wyatt. Am cam pierdut anul.

— Ce înseamnă că ai pierdut anul? Vrei să zici că ai abandonat şcoala?

— Mda. Săptămâna trecută am aflat că am picat la toate materiile şi că trebuie să repet clasa a douăsprezecea. Asta nu se poate, aşa că nu m-am mai dus la şcoală.

— Înţeleg. Faye ştie?

— Nu, domnule, încă nu, îi răspund, în şoaptă. Dar o să-mi dau examenul GED, adaug repede. Psihologul de la şcoală a zis că se ţin cursuri în centru. Trebuie doar să mă înscriu.

Hei, i-am spus lui Seven că nu-l voi dezamăgi. Să-mi iau examenul GED este primul pas.

— Înţeleg, spune iar domnul Wyatt şi nu-mi dau seama dacă e dezamăgit.

Trage adânc aer în piept.

— Uite ce zic eu. Astăzi de dimineaţă te duci în centru şi te înscrii la cursurile alea, pe urmă vii la magazin şi începi munca *full-time*.

— Îmi mai oferiţi postul? întreb, cu ochii cât cepele.

— De ce să nu ţi-l ofer? Nu pentru mine trebuie să-ţi faci tu griji. Gândeşte-te cum faci cu Faye.

Corect.

Mă bate pe umăr.

— Du-te şi fă ce trebuie să faci, fiule. Pe urmă te aştept să vii direct la muncă. Să nu...

— ...pierd vremea pe drum, termin eu fraza. Da, domnule, ştiu.

— Pentru că ştii să asculţi aşa de bine, ar trebui să încep să recit evanghelia, să o repeţi şi pe aia.

Aoleu, ce naiba?

— Haideţi să ne limităm deocamdată la chestiile legate de muncă, domnule Wyatt.

— S-o crezi tu, zice chicotind, în timp ce urcă înapoi treptele din spate. Încă n-am terminat cu tine, băiete.

* * *

În sfârşit, i-am spus mamei adevărul despre şcoală.

Dacă s-a înfuriat? Ba bine că nu!

S-a luat de mine? Normal!

Minciunile mele au înrăutăţit situaţia? Oh, da.

Mă bucur că Moe a fost martoră la tot? Clar, fir-ar să fie! Probabil că ea mi-a salvat viaţa.

Mama s-a mai calmat puţin după ce am jurat că-mi iau examenul GED. A plecat la muncă în trombă şi abia dacă mi-a aruncat două vorbe. O merit.

Mă îmbrac să plec în oraş. Seven e în ţarcul lui de joacă din living şi bolboroseşte la *Teletubbies*, la televizor. Nu pricep de ce copiii mici adoră creaturile alea cu aer sinistru.

Telefonul răsună în toată casa. Îl iau pe cel fără fir de pe noptiera mea.

— Alo?

— Alo! se aude o voce de robot. Aveţi un apel cu taxă inversă de la...

— Adonis.

Accept taxele.

— Tată?

— Mav, băiete. Nu eram sigur că e cineva acasă. Am dreptul la nişte minute de telefon şi m-am gândit să încerc. Tu... eşti bine?

E felul lui de a mă întreba dacă mi-am dus planul până la capăt.

— Sunt bine, tată. Nu se întâmplă nimic şi nu s-a întâmplat nimic.

— Bun, zice şi răsuflă uşurat.

Mă aşez pe marginea patului.

— Îmi vine greu să spun asta. Am sentimentul că mi-am dezamăgit familia.

— Nu, omule. Familia are nevoie de *tine*. Eu sunt blocat aici; Dre nu mai e. Tu trebuie să fii prezent acolo, ştii ce zic? Cu orice preţ!

— Ştiu, mormăi eu, în timp ce trag de un fir de aţă din cuvertură.

Ăsta e scopul meu principal. Nu e chiar genul de scop despre care mi-a vorbit domnul Wyatt, dar... da. Treaba e că nu văd cum aş putea realiza asta, câtă vreme sunt în banda King Lords.

— Tată, cred că vreau să ies din bandă.

Se lasă tăcerea.

— Nu am nimic împotriva ta sau a lui Dre sau împotriva vreunuia dintre voi toţi. Ştiu că aveţi asta în sânge, dar pentru mine nu e viaţă... Nu vreau ca şi copiii mei să...

— Hei, hei! Nu-mi datorezi nicio explicaţie. Aşa cum ţi-am zis zilele trecute, devii bărbat adevărat. Nu ai nevoie de permisiunea sau de aprobarea mea.

— Da, domnule.

Tata inspiră adânc.

— Să-ţi spun cum stau lucrurile, fiule? O mulţime de bărbaţi în toată firea, care sunt băgaţi în jocul ăsta, nu-şi doresc aşa ceva. Nu au totuşi curajul să recunoască, aşa cum o faci tu. Sunt prea implicaţi sau prea speriaţi de ce crede lumea despre ei. Ajung să accepte că sunt prinşi într-un joc fără scăpare.

Timp de o secundă, am impresia că se descrie pe sine.

— Să recunoşti că vrei să ieşi din bandă? Asta înseamnă să gândeşti cu capul tău, aşa cum trebuie să facă un bărbat. Ăia ar trebui să înceapă să-ţi spună Big Mav în loc de Li’l Don.

— Termină cu glumele, zic râzând şi râde şi tata. O să rămân întotdeauna Li'l Don.

— Mda, mai vedem noi. Fiule, tu să faci ce trebuie să faci. Eu te iubesc. Orice-ar fi.

Zâmbesc.

— Şi eu te iubesc, tată.

Am fost să mă înscriu la cursurile pentru GED şi nu a fost prea nasol. Doamna de la biroul inspectoratului şcolar districtual avea deja datele mele, de la domnul Clayton. Am fost repartizat în clasa pentru „tineri cu vârsta de 19 ani sau mai puţin". Mi-a spus că mi-ar prinde bine să fiu împreună cu alţi copii.

De o bună bucată de vreme, este prima dată când cineva îmi spune că sunt copil. Îmi imaginez că mai am câteva luni în care pot să mă bucur de asta, pentru că, odată ce ai doi copii, devii adult. Am să mă bucur de starea actuală cât mai pot.

Orele sunt seara, în zilele de luni, miercuri şi vineri. Inspectoratul şcolar mai organizează şi cursuri de dezvoltare în carieră, pentru tinerii adulţi. M-am înscris la cursul de peisagistică. Odată ce am luat examenul GED, pot să-mi iau certificatul şi, în baza lui, voi putea să mă ocup de grădini la nivel profesional.

Am luat autobuzul şi am venit direct la magazin, aşa cum îi promisesem domnului Wyatt că voi face. Stau la casă cât el ia o „pauză" peste drum, împreună cu domnul Reuben şi domnul Lewis. La cum râde, nu pare să aibă vreo grijă, chiar dacă aici clienţii au făcut coadă.

Înregistrez produsele doamnei Rooks şi, de data asta, nu mai scap ouăle. Să fii convins că mă urmăreşte cu mare atenţie, să se asigure că nu o fac. Mucoşii de la locuinţele sociale îşi numără singuri mărunţişul şi, când îi întreb de ce nu sunt la şcoală, mă întreabă şi ei pe mine acelaşi lucru. M-au făcut praf la faza asta.

— O zi bună! îi urez eu ultimei cliente, o jumătate de oră mai târziu.

Frate, bătrânica aceea a vorbit de mi-a tocat creierii. Mi-a arătat o poză cu fiii ei şi mi-a declarat cu mândrie că i-a botezat Dalvin şi DeVante, după tipii din trupa Jodeci. Am privit-o amuzat. Nu pot să comentez totuşi nicicum. Eu i-am dat fiului meu drept nume o cifră.

Când doamna ieşea din magazin, s-a întors domnul Wyatt.

— Totul e-n ordine, Maverick?

— Da, domnule, zic şi îmi desfac punga de chipsuri cu sare şi oţet.

Pentru că acum sunt angajat cu normă întreagă, am un discount.

— Am supravieţuit aglomeraţiei de după-amiază. Nu credeaţi că o să reuşesc, nu?

— Hei, stai puţin, n-am zis aşa ceva.

— Zău, domnule Wyatt. Ştiţi foarte bine că m-aţi pus la încercare. Nu sunt prost.

— OK, poate că a fost un pic de probă, zice, arătându-mi două degete depărtate. Băieţii şi cu mine am pus pariu. Cletus credea că o să mă chemi încoace după două minute. Eu am zis cinci, Reuben, 10. Am pierdut cu toţii.

— Aoleu! Aşa vă trebuie. Să n-aveţi pic de încredere într-un frate...

— Recunosc că m-ai surprins, spune domnul Wyatt. Dacă e să fiu cinstit, sunt surprins că ai rezistat atâta timp la slujba asta. Eu am crezut că până acum o să fii la a treia abatere.

Nu pot să mint. Şi eu mă aşteptasem tot la asta.

Dar poate că a venit vremea să încep să mă surprind pe mine însumi.

EPILOG
BOBOCUL

Lisa mănâncă grătar, la masa noastră din bucătărie, şi plescăie zgomotos.

— Vere! Domnul Reuben l-a pregătit grozav de bine! Eşti sigur că nu vrei şi tu, chiar dacă ai pierdut pariul?

Îmi vântură o coastă pe sub nas. O dau uşor la o parte.

— Frate, da' chiar o ţii una şi bună! Ai câştigat pariul, bine? Nu tre' să-mi scoţi ochii.

— Ba da, de fapt trebuie. Nu vreau să ţi-o spun pe-aia cu *ţi-am zis eu*, dar..., zice şi râde în hohote. Pe cine păcălesc? *Ţi-am-zis-eu!* Poftim!

Fraaate! Lisa nu m-a mai slăbit cu pisălogeala, de când doctoriţa Byrd ne-a spus că vom avea o fetiţă. Am dus-o la Reuben's să-i cumpăr meniul şi ea le-a spus tuturor celor din restaurant că am pierdut pariul. Când mergeam pe jos spre casă, le-a spus acelaşi lucru şi tuturor vecinilor pe lângă care am trecut. E veselă şi habar n-am de ce.

Întind mâna şi o mângâi pe burtă.

— Fetiţo, te rog să nu ajungi să te porţi ca maică-ta.

— Pardon? zice Lisa.

— Glumesc, glumesc. Sper ca fiica noastră să fie exact ca tine.

— *Fiica* noastră. Pentru că... ghici ce? Am avut drep-ta-teee! spune, de parcă ar cânta.

Îi dau jos din cap şapca inscripţionată cu *Braves*.

— Terminăăă, se smiorcăie şi şi-o pune repede la loc, peste coada de cal. Ştii că nu am părul aranjat!

Râd şi verific ce face Seven în scaunul lui de copii. Se luptă cu pastele cu brânză pe care i le-am luat. Fur puţin şi

pentru mine. Mama zice că nu eşti părinte adevărat până când nu guşti din mâncarea copilului tău.

— Norocul tău că ştiu să pierd.

— Hm! De când? Ai stat îmbufnat la doctor, după ce ne-a spus că e fetiţă.

— N-am stat îmbufnat! Am fost surprins.

— Siiiigur, zice Lisa, strâmbându-se.

— Chiar am fost! Nu am nimic împotrivă că e fată. Pot să mă joc şi cu păpuşile.

— Hei, s-ar putea să-i placă sportul. Eu îmi aruncam păpuşile în curtea din spate, pe post de mingi de fotbal.

Lisa îşi plimbă degetul peste ecografie.

— E aşa de drăguţă!

— Chiar dacă are fruntea bombată ca a mea? o necăjesc eu.

— Mda, deşi... Dumnezeu să mă ajute, când o fi să nasc. Sper să aibă gene ca ale tale. Şi ochii mei. Îmi plac ochii mei. Sunt îngâmfată?

Mă dă pe spate.

— Nu, deloc. Oricum, fetiţa noastră va fi perfectă.

— Aşa o să fie, murmură Lisa.

Îşi întoarce privirea de la fotografie şi bate cu palma în masă.

— Bun, gata cu distracţia! Mi-ai cerut să te ajut să înveţi.

— Da, da, da!

Mă aşez la masă şi deschid manualul de pregătire pentru GED.

— E revoltător că ne dau mâine test. Vere, am început cursurile doar de o săptămână.

— Şi cum ţi se pare până acum?

Ridic din umeri.

— Îmi place că merge mai rapid decât într-o zi normală de şcoală. Ştiu mai multe decât toţi de-acolo, cu excepţia profesorului, mai spun şi zâmbesc.

Lisa îşi dă ochii peste cap.

— Atunci... Dumnezeu să-l ajute pe profesor!

— Du-te-ncolo! zic, râzând. Orele îmi plac, în general. Tre' totuşi să mă obişnuiesc să merg seara la cursuri şi e ciudat să nu-i mai am pe fraţi prin preajmă.

— Te înţeleg. I-ai spus vreunuia dintre ei ce mi-ai zis mie?

— Că vreau să ies din bandă? Încă nu, spun şi îmi aşez mai bine bandana. Tre' să-mi adun curajul ca să fac asta, Lisa. O să mă coste. Deja îi datorez bani lui King.

— Mda, mormăie ea.

I-am povestit totul. Ea e singura prietenă care mi-a mai rămas.

— O să se rezolve.

— Da, clar. O să am eu grijă.

Lisa zâmbeşte vag.

— Uită-te cum începi să capeţi încredere în tine.

— Ei, mă rog...! spun şi îmi ridic gulerul.

Lisa râde în hohote.

— Am ajuns! strigă mama din living şi se apropie pe hol, scoţându-şi pantofii cu toc. Pfui! Picioarele mele zic „Doamne ajută!" Cum a fost la control?

Ce vrea să zică de fapt este: „Ce o să aveţi?"

— Lisa a câştigat pariul, zic.

— Ura, ura! Ştiam eu! spune mama şi o îmbrăţişează pe Lisa. Mi-a fost teamă că o să fim nevoiţi să ne luptăm cu trei Maverick.

Ce mama nai...

— Mamă!

— Nee, zice Lisa râzând, fetiţa o să ne salveze.

— Aleluia! exclamă mama şi o mângâie pe Lisa pe burtă. Bunica ţi-a cumpărat deja cele mai drăgălaşe costumaşe, Ursulina mea.

— Zău, mamă. Nici n-a ieşit din pântec. Stai să-i dăm întâi un nume, înainte de a-i pune tu o poreclă.

— Taci din gură, Curuleţ.
— Vai de mine, exclamă Lisa. *Curuleţ*?
— Mamă, ai zis că n-o să-mi mai zici aşa! Pe bune!
— Lasă, nu-i nimic.

Mama mă ocoleşte şi se duce la Seven, care se saltă în scaunul lui şi întinde mâinile spre ea. Îl ia în braţe.

— Aţi ales deja un nume?
— Nu, doamnă, zice Lisa. Dacă era băiat, urma să-i spunem Andre. Am putea să-i spunem Andrea, cred.
— Aţi putea, dar avem deja o Andreanna în familie, explică mama. Fetiţa trebuie să aibă un nume doar al ei. Ceva care să ne spună cine e ea.
— Am putea să-i dăm numele meu, plusez eu. Mavericka.
— Ce? face mama.
— Nu, la naiba! sare şi Lisa. Mavericka e groaznic.
— Chiar că e groaznic! adaugă mama. Sună ca un afurisit de condiment.

Ce le mai place să sară amândouă pe mine!

— Sunteţi nişte ofticoase!

Mama mi-l întinde pe Seven.

— N-ai decât să crezi ce vrei. Eu mă duc să fac o baie cu spumă şi să beau ceva, să mă destind după ziua pe care am avut-o. Ăia de la hotel mai aveau un pic şi mă scoteau din minţi.
— Nu te duci la cealaltă slujbă a ta?
— Neeh, în seara asta îmi iau liber. De fapt, mă gândesc să renunţ cu totul. Acum, că Moe se mută aici şi o să aducă şi ea bani, nu vom mai fi aşa de strâmtoraţi.

Frate, mă simt prost. Eu şi fiul meu suntem principalul motiv pentru care am devenit strâmtoraţi. De când nu mai vând droguri, finanţele mele iar sunt ca dracu'. Mama şi Moe n-ar trebui să fie nevoite să aibă grijă de noi.

— Într-o bună zi, mamă, o să-mi găsesc un loc al meu. Aşa, o să vă fie mai uşor, ţie şi lui Moe.

— Cine-a zis că trebuie să te muţi de-aici? spune mama şi îşi pune o mână în şold. O scoatem noi la capăt, nu-i aşa?

— Fiul meu e responsabilitatea mea. La fel şi fiica mea. Am să mă pun pe picioare şi o să am grijă de ei.

Mama îmi cuprinde obrazul în palmă.

— Tu concentrează-te să iei examenul GED şi certificatul de peisagist. De restul treburilor o să ne ocupăm mai târziu.

Mă sărută pe obraz.

— Dre ar fi mândru de tine, zice ea.

Nu mă mai doare la fel de tare să aud lucruri de-astea. De fapt, pot chiar să zâmbesc.

Mama scoate o sticlă de vin din frigider şi pleacă spre camera ei.

— Noapte bună, gaşcă!

— Nu ai nevoie de un pahar? o întreb.

— Nu şi după ziua pe care am avut-o, strigă şi apoi închide uşa dormitorului.

Clatin din cap. Vinul ăla o s-o dea gata.

Mi-l aşez pe Seven în poală. Băiatul urmăreşte fiecare mişcare a Lisei în timp ce ea mănâncă.

— Deeeeci... unde ar trebui să stăm? întreb.

— Cum adică? zice Lisa. Vrei şi tu, dovlecel?

Îşi pune puţin sos barbecue pe un deget şi i-l întinde lui Seven. Copilul îl apucă şi îl bagă în gură, ca pe o bucată de coastă.

— M-ai auzit. I-am spus mamei că o să caut o locuinţă pentru noi. Mă gândesc că ar trebui să ne luăm conacul ăla de pe insula privată, cu lifturi şi Bentley-uri.

Lisa mai pune sos pe deget şi i-l întinde iar lui Seven. Băiatul face guriţa mare. Ea râde.

— Ne place grătarul. Cine zice că o să locuim împreună, Maverick?

— Eu zic. Pariez că, într-o bună zi, o să fii doamna Carter.

Pufneşte.

— Poftim, iar faci pariuri. Nu te-ai învăţat minte după pariul ăsta?

— De data asta, nu am nicio îndoială.

— Ăăm, nici măcar nu suntem un cuplu, aşa căăăă..., zice ea şi ridică din umeri. Ai o tonă de lucruri de făcut ca să se întâmple cum spui.

— Sunt gata să accept provocarea. Am un plan.

— A, pe bune?

— Da. O fată frumoasă şi înţeleaptă mi-a spus că ar trebui să am aşa ceva. Să nu-i spui că am lăudat-o. I s-ar urca la cap.

Lisa îşi dă ochii pe spate.

— Şi ce plan ai, deşteptule?

— Întâi, o să-mi iau GED-ul şi certificatul, în timp ce voi continua să lucrez pentru domnul Wyatt. Pe urmă, după ce le iau, o să-mi mai găsesc o slujbă, de noapte. Cu banii pe care îi câştig suplimentar o să-mi iau casa mea şi o să strâng şi pentru cursurile de business. Scopul meu final e să devin antreprenor. Încă nu mi-e foarte clar cum, dar...

— E un început, spune Lisa, zâmbind vag. Totuşi, nu văd ce treabă am eu cu toate astea.

— Păi, aşa sper să-ţi demonstrez că poţi să contezi pe mine.

Râd. Lisa se luptă să nu-mi ţină hangul.

— O să vedem noi... *Curuleţ*.

— Frateeee! Nu începe şi tu!

Lisa râde şi asta îl face şi pe Seven să râdă, la mine în poală.

— Nu te las *în vecii vecilor* să uiţi porecla asta.

— N-o să te uit c-ai zis aşa!

Mă prefac că îi ronţăi un obrăjor lui Seven. Copilul chiţăie.

— N-o să te uit c-ai zis aşa!

— Vere, Tammy trebuie să-mi facă părul curând, zice şi îşi aşază mai bine şapca.

Mă uit la ea.

— Lasă-mă pe mine să-ţi fac părul, îi spun.

Se uită la mine, cu gura aproape căscată. Pe urmă izbucneşte în râs.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba da. Tre’ să învăţ înainte să vină fetiţa, pentru că eu o s-o pieptăn.

— Tu, domnule Balsamul-e-pentru-fete?

— Da, eu. Sunt cât se poate de pregătit. Şi asta înseamnă *pregătit*. Pieptănatul, băiţa, tăiatul unghiilor la picioare, orice. Nu vor fi toate pe capul tău.

Lisa dă încet din cap, ca şi cum ar rumega ideea.

— Bine, Curuleţ. Presupun că te pot lăsa în seara asta să exersezi pe părul meu. Tam poate să mi-l repare mâine. Săraca de ea!

— Uite, pentru asta o să te fac să arăţi ca naiba, din cap până-n picioare.

Îl pregătesc pe Seven de culcare şi îl pun în pătuţul lui.

Îşi suge degetele şi fruntea i se încreţeşte a mirare, ca şi cum nu înţelege de ce nu au gust de barbecue.

Îl sărut pe mijlocul frunţii.

— Vise plăcute, omuleţule! Nu încerca să rezolvi toate problemele din lume în seara asta, bine? Lasă-ne pe noi, restul, să ne ocupăm de ele.

Lisa mă aşteaptă pe veranda din spate, cu un pieptăn, o perie şi ceva produse pentru păr, pe care le-a împrumutat de la mama. Mă aşez pe trepte, în spatele ei. Azi e prima seară caldă pe care o avem de ceva timp încoace. Cartierul Garden e suficient de tăcut, încât să aud maşinile care rulează pe autostradă. Pe cer, străluceşte o lună imensă şi stelele sclipesc împrejurul ei. Trebuie să fie cu sutele în seara asta.

Lisa răsfoieşte ultimul număr din revista *Ebony* a mamei.

— Mav, indiferent ce se întâmplă, să nu intri în panică. Se repară.

— Vere, zici aşa de parcă e ceva foarte serios.

— Părul unei negrese e întotdeauna *ceva serios*, zice, lăsându-şi capul într-o parte.

— Bine, bine. Ce vrei să-ţi fac?

— O să te învăţ să împleteşti codiţe. Desfă-mi coada de cal şi descurcă-mi părul încâlcit.

Îi scot elasticul de păr – stai, ăsta nu e elastic – îi scot drăcovenia de legat părul. Iau pieptănul şi i-l trec prin păr.

— Au! face Lisa şi se chirceşte, apoi se întoarce spre mine. Nu fi aşa de dur!

— Cum îmi spui tu mie mereu? *N-am fost dură, ai tu capul prea sensibil,* îi răspund piţigăiat, imitându-i vocea.

Lisa mă apucă de tricou şi mă ciupeşte de un sfârc.

— Auuu!

— A fost dur? mă întreabă. Piaptănă-mi părul aşa cum ai pieptăna-o pe fetiţa noastră.

— Bine, bine! zic şi îi trec iar pieptănul prin păr. Nu putem să-i zicem fetiţă la nesfârşit. La un moment dat, tre' să ne gândim la un nume.

— Mda, ştiu. Am putea să ne inspirăm din al doilea nume al lui Dre, Amar, şi să-i spunem Amara. Dar Amara Carter nu prea sună bine... Îţi dă senzaţia că lipseşte ceva.

— Ăsta poate să fie al doilea nume.

— Şi care să fie primul?

Îi descurc încet – *încet* – o încâlcitură din păr.

— Ai mei mi-au spus Maverick pentru că înseamnă *cel care gândeşte liber*. Aşa îşi doreau să fiu. Noi cum vrem să fie fetiţa noastră?

— Inteligentă. Independentă. Să spună lucrurilor pe nume. Mă îndoiesc că există un nume care înseamnă toate astea.

— Bine. Hai să ne gândim ce înseamnă ea deja pentru noi. Lui Seven i-am dat numele ăsta pentru că reprezintă perfecţiunea. Pentru mine, el e perfect. Fetiţa noastră ce reprezintă pentru noi?

— Unul dintre puţinele lucruri bune din toată treaba asta nasoală, zice Lisa şi se mângâie pe burtă.

O îmbrăţişez şi îmi pun mâinile peste ale ei.

— Şi pentru mine, tot aşa.

Lisa îşi reazemă capul de braţul meu şi pare că ne-am creat astfel propria noastră lume, în care nu contează că suntem doar doi copii care nu ştiu ce naiba fac. Tot ce contează suntem noi doi.

Ridic ochii spre cerul nopţii. E negru ca smoala şi, cu toate astea, face ca stelele să strălucească şi mai puternic. Sute de luminiţe, în tot acel întuneric.

Stai puţin!

O luminiţă în întuneric.

Zâmbesc şi mă uit la Lisa.

— Cred că i-am găsit numele!

MULŢUMIRI

În multe privinţe, cartea de faţă a fost ca un trandafir şi a fost nevoie de o mulţime de grădinari care să o ajute să se dezvolte:

Mama mea, Julia, motivul pentru care trandafirul există, practic. Îţi mulţumesc pentru că m-ai crescut pe mine şi, apoi, trandafirul.

Editoarea mea, Donna, care a văzut potenţialul în tot acel asfalt pe care i l-am adus, şi care a îngrijit trandafirul, în aşa fel încât acesta să poată înflori.

Agenta mea, Brooks, care a udat bobocii şi mi-a reamintit că avem o floare, chiar şi când arăta groaznic, împreună cu echipa mea de la Janklow & Nesbit: Roma Panganiban, Emma Winter, Stephanie Koven şi Cullen Stanley.

Agenta mea pentru drepturile cinematografice, Mary, care este personificarea unei raze de soare.

Familia mea de la Balzer + Bray/HarperCollins, dispuşi să plivească buruienile şi să îngrijească trandafirul, aşa încât să devină o floare pe care să o vadă toată lumea: Suzanne Murphy, Ebony LaDelle, Valerie Wong, Jenna Stempel-Lobell, Alison Donalty, Jennifer Corcoran, Aubrey Churchward, Kathryn Silsand, Mark Rifkin, Allison Brown, Tiara Kittrell, Patty Rosati şi mulţi alţii.

Asistenta mea, Marina, care ţine totul în perfectă ordine, pentru ca eu să mă pot concentra asupra grădinii.

Cathy Charles, care a realizat o imagine perfectă a lui Maverick, pe copertă.

Russell Hornsby, care i-a dat viaţă lui Maverick pe ecran într-un mod absolut fenomenal, încât m-a făcut să înţeleg că povestea trebuia spusă.

Tupac, primul trandafir crescut din asfalt. Fie ca vorbele tale să trăiască veşnic.

Şi voi. Toţi trandafirii care citesc această carte, indiferent dacă trăiţi în asfalt sau nu. Continuaţi să supravieţuiţi, continuaţi să înfloriţi. Frumuseţea voastră este un dar pentru lume.